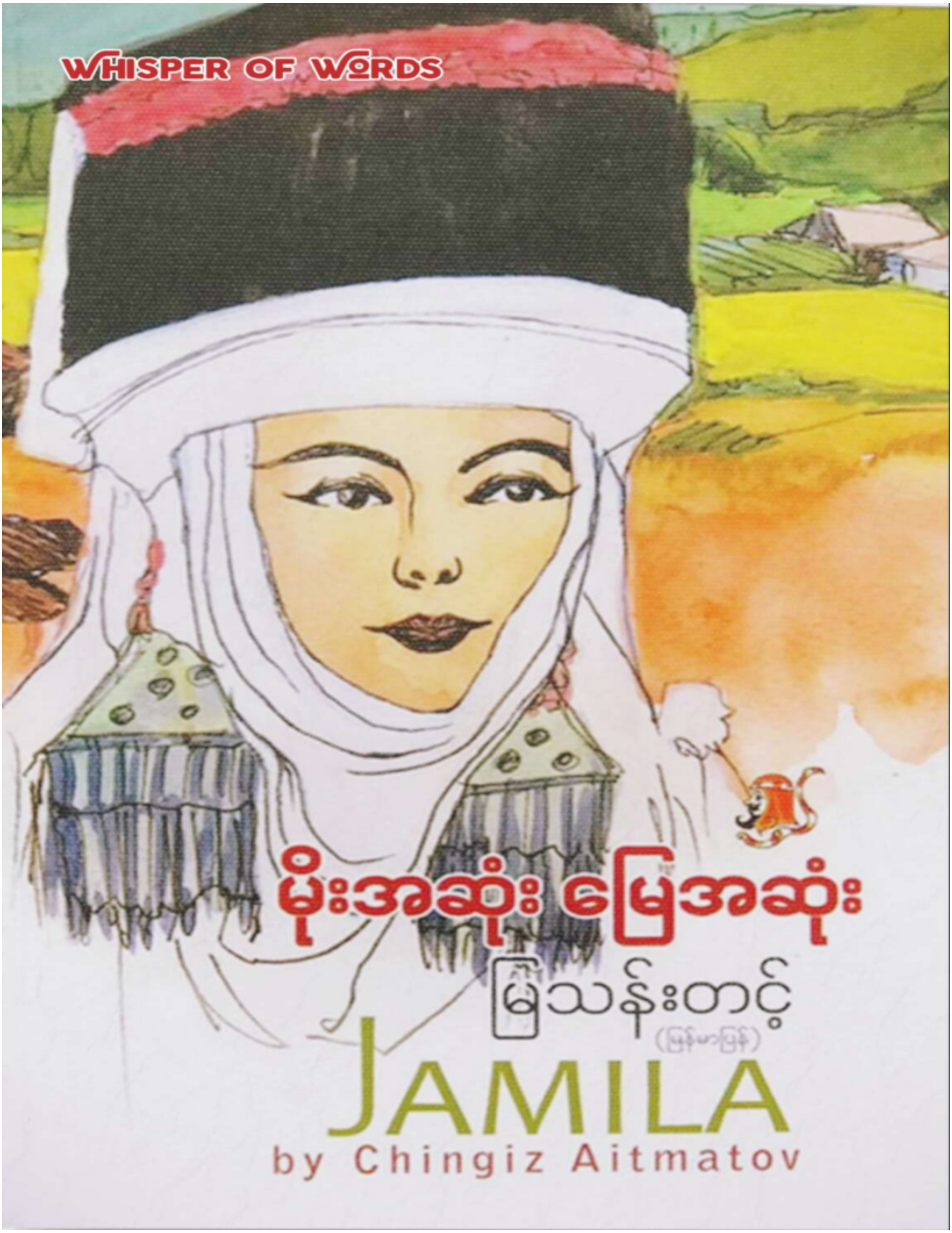

WHISPER OF WORDS

မိုးအဆုံး မြေအဆုံး

မြသန်းတင့်
(မြန်မာပြန်)

JAMILA

by Chingiz Aitmatov

မြသန်းတင့်(မြန်မာပြန်)

JAMILA

By Chingiz Aitmatov

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံး၀(လုံး၀)အသုံးမပြုပါ။

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် လည်းကောင်း linkတွင် ကြော်ငြာများခံကာ တင်ထားသော အခြားတနေရာရာမှ ရရှိခဲ့သော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

အခမဲ့ စာအုပ် အသစ်များ တင်တိုင်း သိရှိနိုင်ဖို့ Telegram Channel ကို subscribe ထားနိုင်ပါသည်။

ⓌⒽⒾⓈⓅⒺⓇ of ⓌⓄⓇⒹⓈ

Subscribe Telegram Channel

https://t.me/TheBookR

မိုးအဆုံး မြေအဆုံး မြသန်းတင့် ဘာသာပြန်သည်။

Jamila by Chingiz Aitmatov

သစ်သားပေါင်ကွပ်ထားသည့် ပန်းချီကားရှေ့တွင် ကျွန်တော်ရပ်လိုက်သည်။ မနက်ဖြန် မနက် စောစောဆိုလျှင် ရွာသို့ ကျွန်တော်ပြန်တော့မည်။ ပန်းချီကားကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။ ကျွန်တော်သွားရမည့်ခရီးအတွက် ထိုပန်းချီကားသည် အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးနိုင် သည့်နှယ်။

သည်ပန်းချီကားကို ဘယ်ပြပွဲမှာမှ ကျွန်တော် မချိတ်စဖူး။ တောမှ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ လာလျှင်ပင် သည်ပန်းချီကားကို လူမမြင်ရာတွင် ကျွန်တော်သွားထားမြဲ။ သည်ပန်းချီကားသည် အနုပညာ လက်ရာမြောက်သည့် ကားတကားမဟုတ်သည့်တိုင် ရှက်စရာမဟုတ်။ ပန်းချီကားထဲတွင် ရေးထား သည့် ဝသုန်မြေမဟီလိုပင် သည်ပန်းချီကားသည်လည်း ခပ်ရိုးရိုး ခပ်စင်းစင်းမျှသာ။

ပန်းချီကားထဲတွင် နောက်ခံက မှုန်မှိုင်းနေသည့် နွေနှောင်းကောင်းကင်ကြီး တိမ်တိုက်တို့သည် တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လွင့်မျောလျက်တောင်တန်းကြီးများ ခြေရင်းတွင် ရွှေအိုရောင် ခြယ်ထားသည့် ခင်တန်းများ၊ ထိုခင်တန်းများအလယ်တွင် မကြာခင်က မိုးရွာထားသဖြင့် စိုစိုစွတ်စွတ်ဖြစ်နေသော မည်းနက်နေသည့် လမ်းကလေးတသွယ်၊ ရှေ့အနီးကပ် လမ်းတဖက် တချက်တွင် မြက်ရှည်တော၊ ဆူးချုံတောတို့က ဟိုတကွက် သည်တကွက် ပေါက်လျက်။ လမ်းကလေးပေါ်တွင် ခရီးသွားနှစ်ယောက်၏ခြေရာများက အထင်းသား။ လမ်းကလေး တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်နှင့် သူတို့ခြေရာများသည်လည်း မှိန်၍ မှိန်၍ သွားကြသည်။ နောက်တလှမ်း လှမ်းလိုက်လျှင် ပန်းချီကားပေါင်ကို ကျော်သွားတော့မည့်နှယ် ထင်ရ၏။ ထိုခြေရာရှင် ခရီးသွားနှစ်ယောက်အနက် တယောက်မှာ-

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကျော်လွှား၍ မပြောချင်သေး။

သည်အဖြစ်အပျက်ဖြစ်တုန်းက ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်၍ တတိယမြောက်နှစ် ဖြစ်သည်။ ဟိုဝေးမြေရပ်ခြားတွင် ကျွန်တော်တို့ အဖေများ အစ်ကိုများသည် ရန်သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ကျွန်တော်တို့တတွေက လယ်ယာလုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ ပိန်ပိန်လှီလှီ ကျွန်တော်တို့ပခုံးကလေးများသည် ယောက်ျားကြီးများ၏ဝန်ကို ထမ်းနေကြရသည်။ ကောက်ရိတ်ချိန်သည် အပင်ပန်းဆုံး။ ရက်ပေါင်းများစွာ အိမ်မှခွာကာ တလင်းထဲတွင် နေကြရသည်။ လယ်ကွင်းထဲ ရောက်နေကြရသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကောက်နှံတွေကို တင်ဖို့ ဘူတာရုံသွားသည့်လမ်းပေါ်တွင်

ရောက်နေကြသည်။

ပူပြင်းသည့် ထိုရက်တရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဘူတာမှ ကောက်နံ့များကို လှည်းဖြင့်ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ခရီးတဝက်အရောက်တွင် အိမ်သို့ ခဏဝင်ရန် စိတ်ကူးရ၏။

ရွာလမ်းအဆုံး ချောင်းကမ်းပါးထိပ်တွင် အုတ်ခြံစည်းရိုးခတ်ထားသည့် အိမ်ကလေးနှစ်လုံး။ အုတ်တံတိုင်းဘေးတွင် ပေါ်ပလာပင် မြင့်မြင့်ကြီးတွေ မိုးလျက်။ ထိုအိမ်ကလေးနှစ်လုံးသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်များဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်သည် ထိုအိမ်ကလေးနှစ်လုံးတွင် နေခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ကြီးတွင်နေသည်။ ကျွန်တော့်အထက်တွင် လူပျိုလူလွတ် အစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိရာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ရှေ့တန်းသို့ရောက်နေကြသည်။ သူတို့ထံမှ သတင်း မကြားရသည်မှာလည်း ကြာလှပြီ။

အဖေသည် လယ်သမားအိုကြီးဖြစ်၏။ မနက်အရုဏ်တက်၍ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် အဖေသည် ဝင်းထဲရှိ သူ့လက်သမားရုံတွင် မိုးစုံးစုံးချုပ်သည်အထိ အလုပ်လုပ်တတ်သည်။ အမေနှင့် ကျွန်တော့် ညီမလေးကမူ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

အခြားဆွေမျိုးများမှာမူ ဝင်းထဲက အိမ်ငယ်ကလေးတွင် နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘေးများ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ဘီများသည် အိမ်ထောင်မခွဲဘဲ တအိမ်ထောင်တည်။ တမိသားစုတည်းလို နေကြသည့်အတွက် မွေးချင်းများဟုပင် ကျွန်တော်တို့က ခေါ်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဘေးများ လက်ထက် ပဝေသဏီကတည်းကပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသို့ တစုတရုံးတည်း နေလာခဲ့ကြ ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုလည်း ထိုအစဉ်အလာအတိုင်းပင် ကျွန်တော်တို့ရွာကို အစိုးရက စုပေါင်းရွာအဖြစ် တည်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့အဖေများသည် အိမ်ချင်းကပ်၍ ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ကမ်းနားပိုင်းလမ်းတလျှောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးတွေချည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့တတွေ စုပေါင်းလယ်ယာကို တည်ပြီးနောက် မကြာမီပင် ကျွန်တော့်ဘထွေး ဆုံးသည်။ ကျွန်တော့်ဘထွေး၏ဇနီးမှာ သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ မုဆိုးမအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးစုထုံးစံမှာ သားယောကျ်ားလေးရှိသော မုဆိုးမများသည် ကျွန်တော်တို့လူမျိုးစုထဲမှ ထွက်သွားရိုး ထုံးစံမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘထွေး၏ဇနီးကို အဖေက ယူရသည်။ အဖေသည် ဘထွေးနှင့် အရင်းနှီးဆုံးဆွေမျိုးဖြစ်သည့်အလျောက် ရှေးအစဉ်အလာ ထုံးစံအတိုင်း

ဘထွေးဇနီးကို ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွင် အိမ်ငယ်တအိမ် တိုးလာခဲ့သည်။ အိမ်ငယ်ကလေးသည် သူ့ဝင်း၊ သူ့တလင်း၊ သူ့နွားခြံနှင့် သူရှိသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့နှင့် တမိသားစုတည်းလိုပင် နေခဲ့ကြသည်။

အိမ်ငယ်ကလေးက သားနှစ်ယောက်သည်လည်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ထွက်ကုန်ကြသည်။ သားကြီးဆာဒစ်သည် လက်ထပ်ပြီး မကြာမီမှာပင် စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်သွားရ၏။ သူတို့ထံမှ မာကြောင်း၊ သာကြောင်း စာရခဲလှသော်လည်း အကျိုးအကြောင်းကိုမူ သိနေရပါသည်။ သို့ဖြင့် အိမ်ငယ်ကလေးတွင် ကျွန်တော့်အဖေ နောက်ဇနီး (သူ့ကို ကျွန်တော်က အမေလေးဟု ခေါ်သည်) နှင့် ကျွန်တော့်ဝမ်းကွဲအစ်ကို ဆာရန်ကို ဇနီးတို့ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စုပေါင်း လယ်ယာတွင် မနက်မှ ညနေမိုးချုပ်အထိ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ အမေလေးက သနားတတ်သည်။ အေးဆေးသည်။ စိတ်ထားနူးညံ့သည်။ ရေနုတ်မြောင်းတူးရာမှာဖြစ်စေ စိုက်ခင်းများကို ရေသွင်းရာ မှာပင်ဖြစ်စေ အမေလေးသည် သူ့ထက်ငယ်သူများနှင့် တန်းတူ အလုပ်လုပ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာသည် အမေလေးအား အလုပ်ကြိုးစားသည့် ချွေးမတယောက်ကိုလည်း ပေးခဲ့ပါသည်။ ချွေးမ ဂျမီလာနှင့် အမေလေးတို့သည် လိုက်လည်း လိုက်ဖက်ပါသည်။ ဂျမီလာသည် အမြဲလို ဖျတ်လတ်သည်။ အလုပ်လည်း ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်နေသဘောထားမှာမူ အမေလေးနှင့် မတူ။

ကျွန်တော်သည် ဂျမီလာကို ချစ်သည်။ ဂျမီလာကလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး သည် မိတ်ဆွေအရင်းအချာများဖြစ်ကြ၏။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တယောက် ကိုတယောက် ပထမအမည်ကို မခေါ်ရဲကြသေး။ တခြားဆွေမျိုးစုကသာဆိုလျှင် သူ့ကို ဂျမီလာဟု ပင် ကျွန်တော်ခေါ်မိလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဂျမီလာသည် ကျွန်တော့်အဖေ တူ အမေကွဲအစ်ကို၏ ဇနီး ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်က သူ့ကို အစ်မဟုခေါ်ပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို ကောင်လေးဟု ခေါ်ပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ကောင်လေးတယောက် မဟုတ်တော့။ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာလည်း အသက်ချင်း သိပ်မကွာလှ။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ရွာများ ထုံးစံမှာ အစ်ကိုကြီး၏ဇနီးက မတ်ကို မောင်လေးဟု ခေါ်ကြ၏

အမေသည် အိမ်ကြီးရော အိမ်လေးကိုပါ စီမံခန့်ခွဲရသည်။ ဆံပင်ကျစ်ဆံမြီးကလေးနှင့် ကျွန်တော့်ညီမက အမေ့ကိုကူပြီး လုပ်ကိုင်ပေး၏။ အကျပ်အတည်းဆိုက်နေသည့် ထိုနှစ်များအတွင်း ညီမလေး ခွန်တိုက်အားတိုက်လုပ်ခဲ့ပုံကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်။

နှစ်အိမ်စလုံးမှ သိုးများ၊ နွားများကိုကျောင်းသည်မှာလည်း သူ၊ သားတွေဆီက စာမလာ၍ အမေက မှိုင်မှိုင် တတွေတွေဖြစ်လျှင် အမေ့ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်ရသည်မှာလည်း သူ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်စုကြီး သည် အမေ့ကျေးဇူးကြောင့် ဥမကွဲ သိုက်မပျက်ဖြင့် နေနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အမေသည် အိမ်ကြီးနှစ်လုံးကို စိုးမိုးသော သခင်မဖြစ်ပြီး အိမ်တွင်းမှုတို့ကိုလုပ်ရသော အိမ်ရှင်မလည်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဘိုးများ နောမက်မျိုးနွယ်စုများအဖြစ် ကျွဲကျောင်း၊ မြင်းကျောင်း လှည့်လည်နေစဉ်က အမေသည် ငယ်ငယ် ကလေး ရှိသေး၏။ အမေသည် ထိုအကြောင်းကို ပြောရ၍မဆုံး။ အမေသည် အိမ်နှစ်လုံးကိုလည်း သာစေ၊ နာစေ မရှိဘဲ မျှမျှတတ အုပ်ချုပ်စီမံတတ်သည်။ အမေ အမြော်အမြင်ရှိမှု၊ အိမ်ထောင်ကို နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်မှုတို့ကြောင့် အမေ့ကို တရွာလုံးကပင် လေးစားကြရသည်။

အိမ်တွင်ဆိုလျှင် အမေသည် အရာရာကိုကြီးကြပ်ရ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် တရွာလုံး ကပင် အဖေထက် အမေ့ကို အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

“အမလေး၊ အဖေကြီးဆီ သွားပြောမနေနဲ့။ သူက ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ပုဆိန်လောက်ကိုပဲ သိတာ။ နေရာတကာ အမေကြီးပဲ အုပ်ချုပ်နေတာ။ ကိစ္စရှိရင် အမေကြီးဆီကိုသာ သွားကြ” ဟု ရွာသားများက ပြောလေ့ရှိကြသည်။

ထိုစဉ်က အသက်ငယ်သည့်တိုင် အစ်ကိုတွေ စစ်ထဲသို့သွားနေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ယောကျ်ား တယောက်အနေဖြင့် ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ဦးစီးဟု မကြာခဏ နောက်ပြောင်ခေါ်ကြပြီး တခါတလေတွင်လည်း အတည်ခေါ်တတ်ကြသည်။

ဤသို့ အခေါ်ခံရသည်ကို ကျွန်တော် ဂုဏ်လည်းယူသည်။ အခေါ်ခံရလောက်အောင်လည်း တာဝန် သိသိဖြင့် နေသည်။ အမေကလည်း တာဝန်သိစိတ် ရှိလာအောင် ကျွန်တော့်ကို သွန်သင်အားပေး သည်။ အမေသည် ကျွန်တော့်ကို အမြင်ကျယ်၍ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိသည့် လယ်သမားကြီး တယောက် ဖြစ်စေချင်၏။ အဖေ့လို စကားတလုံးမှမပြောဘဲ ရွှေဘော်ထိုးလိုက်၊ လွှတိုက်လိုက်ဖြင့် အချိန်မကုန်စေချင်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသဖြင့် မိုးမခပင်ရိပ်တွင် မြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဝင်းထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အိုရိုဇမတ်ကို မြင်ရ၏။ အိုရိုဇမတ်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ချိုင်းထောက်ကို မြင်းကုန်းနှီးတွင် ချည်ရင်း မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ အမေက ဘေးတွင်ရပ်၍ တစုံတရာကို ပြောနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ အငြင်းအခုံဖြစ်နေကြမှန်း မသိ။ အနားရောက်သည့်အခါတွင် အမေ့အသံကို တပိုင်းတစ ကြားရ၏။

ကျွန်တော်ကမူ ငယ်သေးသည့်တိုင် အကြီးနှစ်ယောက်က စစ်ထဲသို့ရောက်နေသဖြင့် အိမ်တွင် ယောကျ်ားလေးတယောက်အနေဖြင့် ပြောဆိုခွင့်ရနေသည်။

“ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်။ ဒဏ်ပေးမှာ မကြောက်တော့ဘူးလား။ မိန်းကလေး ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်တယောက် ဂျုံအိတ်တွေကို လှည်းကြီးနဲ့တိုက်ပြီး လာပို့ရမှာတဲ့လား။ မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ ငါ့ချွေးမကလေးကိုတော့ ချမ်းသာပေးကြပါ။ သူ ကူညီဖော်ရပေလို့ ငါ့မှာ အိမ်ကိစ္စတွေကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်နိုင်တာ။ သူမရှိရင် ငါ့မှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် ထွက်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထဲမှာချည်းပဲ တကုပ်ကုပ်နဲ့ လုပ်လို့သာလုပ်နေရတယ်၊ ကျောတွေကို တောင့်လှပြီ။ နေ့စဉ် ရက်ဆက် တကုပ်ကုပ်နဲ့ လုပ်နေရတာ။ ခုဆိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပြောင်းဆန်တွေကို လှန်းစင်ပေါ် မှာ လှန်းထားတာ ခြောက်ကုန်ပြီး၊ ရေကလေးတောင် ဖျန်းချိန်မရလို့ မဖျန်းရဘူး”

အမေသည် ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည့် တဘက်မြိတ်ကို ဆွဲရင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် အမေ စိတ်ဆိုးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပြီ။ အိုရိုဇမတ်က မြင်းပေါ်မှ ငုံ့၍ ကြည့်ရင်း-

“ခင်ဗျားတို့က သိပ်ခက်တာပဲဗျာ။ ဒီလောက်တော့ နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးရှိရင် ခင်ဗျားတို့ဆီလာပြီး အကူအညီမတောင်းပါဘူး။ ခုတော့ နှစ်ဖက်စလုံး တုံးတိကြီးတွေဖြစ်နေလို့ ခင်ဗျားတို့ဆီကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းရတာ။ ခြေထောက်တဖက်သာ ရှိရင် ဂျုံအိတ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ထမ်း၊ လှည်းပေါ်တင်ပြီး မောင်းသွားတာကြာလှပြီ။ ဒီအလုပ် ဟာ မိန်းမအလုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရွာလုံးမှာ ဘယ်မှာများ သန်သန်မာမာ ယောကျ်ားရယ်လို့ ရှိလို့လဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စစ်သားရဲဘော်တွေရဲ့ ဇနီးတွေဆီကို အကူအညီတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာပေါ့။ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားချွေးမကို မလွှတ်ချင်ဘူး လို့ ပြောပေမယ့် လူရှာမပေးနိုင်ရင် မြေယာကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်မှာဗျ။ အခု ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ ရဲဘော်တွေအတွက် ရိက္ခာလိုနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့က နောက်တန်း ကနေ ဒီလောက်လေးမှ လုပ်မပေးနိုင်ရင် အကုန်ဒုက္ခရောက်မှာ နားလည်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် ကြာပွတ်ကို မြေကြီးပေါ်တွင်တရွတ်ဆွဲပြီး သူတို့အနားကိုလာခဲ့၏။ စုပေါင်း လယ်ယာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည့်အခါတွင် မျက်နှာဝင်းထိန်သွားသည်။ အကြံ လည်း ရသွားဟန်ရှိ၏။

“ကောင်းပြီလေအဒေါ်က အဒေါ်ချွေးမအတွက် ဒီလောက်စိုးရိမ်နေရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ဟောဒီမှာ သူ့မတ် ရှိနေပြီ။ ဒီကောင်က အလုပ်လည်းတော်တယ်။ ဒီကောင်လေးတွေကမှ တကယ်အားကိုးရ တာ”

အမေကမူ သူ့စကားကို ကြားဟန်မရှိ။ “ဟဲ့၊ ကောင်လေး။ နင့်ကိုယ်နင်များ မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်စမ်း ပါဦး။ ဆံပင်ကလည်း မြင်းလည်ဆံမွေး။ အဖေကြီးကလည်း နေနိုင်ပါပေ့တော်။ သား ဒီလောက် ဆံပင်ရှည်နေတာ ဆံပင်ညှပ်ဖို့တောင် အချိန်မရတော့ဘူးတဲ့လား”

အိုရိုဇမတ်က အမေ့နားသို့ ကပ်၍-

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ကောင်လေးကို ဒီနေ့ အိမ်မှာ အနားခိုင်းပြီး ဆံပင်လေး ဘာလေး ညှပ်ခိုင်းထားလိုက် ဗျာ၊ ဟော့၊ ဆိတ်။ ဒီနေ့ မင်းမြင်းတွေကို ကောင်းကောင်းကျွေးထားလိုက်ဟော့။ မနက်ဖြန် မနက် စောစောမှာ ဂျမီလာကို တို့ လှည်းတစီး ပေးလိုက်မယ်။ သူနဲ့ အတူတူလိုက်သွား။ ဒါပေမဲ့ မင်း သူ့ကိုတော့ ဂရုစိုက်ခေါ်သွားနော်၊ ကဲ၊ ဒီလောက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့တော့ အဒေါ်ရယ်။ အဒေါ့်ချွေးမကို ဆိတ်က စောင့်ရှောက်ခေါ်သွားမှာပါ။ သူတို့နဲ့အတူ ကျွန်တော် ဓနိယကိုလည်း ထည့်လိုက်မယ်။ ဓနိယဆိုတဲ့ကောင်က လူကောင်းပါ။ မကျန်းမာလို့ စစ်တပ်က ပြန်လာရတာ။ ဘူတာကို ဂျုံတွေ သွားပို့ရမယ်။ သူတို့သုံးယောက်ဆိုရင် ဘယ်သူက လာပြီး စော်ကားရဲမှာလဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲဟော့ ဆိတ်။ ဂျမီလာကို လှည်းအမောင်းခိုင်းလိုက်ကွာ။ နောင်မှာလည်း အရေးကိစ္စရှိလာရင် ဂျမီလာကို အပို့ခိုင်းချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို လှည်းမောင်းတတ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေကြီးက အင်တင်တင်လုပ်နေတယ်။ မင်း ပြောကြည့်စမ်းပါဦး”

အိုရိုဇမတ်က ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပင့်ပြောသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ လူကြီးတယောက် လို တလေးတစား ပြောနေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားသည်။ ထို့ပြင် ဂျမီလာနှင့် ဘူတာရုံသို့ သွားရမည်ဆိုသည့်အတွက်လည်း ကျွန်တော် ပျော်သည်။ ကျွန်တော် က အမေ့ဘက်ကိုလှည့်၍-

“ရပါတယ် အမေရ။ စိတ်ချပါ။ လမ်းမှာ ဝံပုလွေတို့၊ ဘာတို့လည်း မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် တကယ့် လှည်းသမားကြီးတယောက်ပမာ သွားကြားမှနေ၍ တံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းမော့ရင်ကော့ကာ နှင်တံကို မြေကြီးတွင် တရွတ်ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

အမေက ကျွန်တော်၏ လူကြီးဟန်ပန်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေပြီးမှ-

“ဒီကောင်ကလေး စကားကိုများ မင်းက အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေရသေးလား။ သူက ဝံပုလွေ အကြောင်း ဘာများသိလို့လဲ”

အိုရိုဇမတ်က အမေ စိတ်ပြောင်းသွားမည် စိုးသဖြင့်-

“သူလည်း ဒီလောက်တော့ သိမှာပေါ့ အဒေါ်ရယ်။ အိမ်ထောင်နှစ်ခုကို ဦးစီးတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးကြီး ဖြစ်နေပြီပဲ။ အဒေါ့်သားအတွက် ဂုဏ်တောင် ယူရဦးမယ်”

အမေကမူ ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ သက်ပြင်းကြီးတချက် ချလိုက်လျက်- “အိမ်ထောင်ဦးစီး လုပ်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး ရှိပါသေးတယ်ကွယ်။ ခုမှ ကလေးပဲရှိသေးတာ။ အလုပ်တော့ လုပ်တာပေါ့ လေ။ လုပ်တာမှ နေ့ရော ညရော မနားမနေ လုပ်တာ။ ခုခေတ်မှာ ဟိုတုန်းကလို မြင်းစီးကောင်း၊ သတ္တိကောင်း၊ ဗလကောင်း ယောကျ်ားတွေ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်။ အိမ်တွေလည်း လူမနေတော့ဘဲ စခန်းကြီးလို ဟောင်းလောင်းဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လို့”

ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၍ အမေ့စကားများကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရတော့။ ကျွန်တော် သည် အိမ်နံရံထောင့်စွန်းကို ဖုန်တွေ ထောင်းခနဲ ထလာအောင် နှင်တံဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီး ညီမလေးက ပြုံးနှုတ်ဆက်နေသည်ကိုပင် ပြန်မကြည့်နိုင်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ညီမလေးမှာ ထင်းစိုက်ရန်အတွက် နောက်ချေးများကို လက်ဖြင့် ပြားနေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါက်ဝတွင်ထိုင်ကာ လက်များကို ဆေးကြောပြီးနောက် ရေခရားထဲမှ ရေတခွက်ကို ငှဲ့လိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ ဒိန်ချဉ်တခွက် သောက်သည်။ တခွက် ကုန်လျှင် နောက်တခွက် ငှဲ့၍ ပြတင်းပေါင်ပေါ်တင်ကာ ဒိန်ချဉ်ခွက်ထဲသို့ ပေါင်မုန့်တချပ်ကို ဖဲ့၍ ထည့်၏။

အမေနှင့် အိုရိုဇမတ်တို့မှာ တလင်းထဲတွင် စကားပြောနေဆဲ။ သို့ရာတွင် စောစောကလို ဆူဆူညံညံ ငြင်းခုံခြင်း မရှိကြတော့။ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုများအကြောင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ အမေက

သူပြောသည့်စကားကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ တခါတခါတွင်လည်း အင်္ကျီလက်ဖျားဖြင့် မျက်ရည်စများကို သုတ်၏။ အိုရိုဇမတ်သည် အမေ့ကို ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်နေဟန် တူသည်။ အမေသည် အဝေး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ မှုန်မှိုင်းနေသော သူ့အကြည့်ထဲ၌ စစ်မြေပြင်သို့ရောက်နေသည့် သူ့သားများကို မြင်ယောင်နေ လိမ့်မည် ထင်သည်။

အမေသည် သူ့သဘောကနှင့်သူ ဖြစ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အိုရိုဇမတ် ပေးသည့်အကြံကို လက်ခံ လိုက်ရဟန် တူ၏။ သူ့အကြံအောင်သဖြင့် အိုရိုဇမတ် ကျေနပ်သွားကာ မြင်းကို ကြာပွတ်ဖြင့် တချက်ရိုက်လိုက်ပြီး ဝင်းထဲမှ စီးထွက်သွားသည်။

နောင်တွင် ထိုအဖြစ်အပျက်မှ မည်သည့်အကျိုးတရား ပေါ်ထွက်လာမည်ကို ထိုစဉ်က အမေလည်း မသိခဲ့။ ကျွန်တော်လည်း မသိခဲ့။

ဂျမီလာသည် မြင်းနှစ်ကောင်တပ် လှည်းတစီးကို အလွယ်တကူ မောင်းနိုင်သည်မှာ ဘာမျှ သံသယ ဖြစ်ဖွယ်မရှိ။ ဂျမီလာသည် ဘာကဲဆိုသည့် တောင်ပေါ်ရွာကလေးမှ မြင်းမွေးသူ၏ သမီးပီပီ မြင်းစီး၊ မြင်းမောင်း ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်သည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်သည်လည်း မြင်းမွေးသူ ဖြစ်၏။ နွေဦးပေါက် မြင်းပြိုင်ပွဲများပြုလုပ်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်သည် ဂျမီလာကို နိုင်အောင် မစီးနိုင်ဟု ပြောသံကြားဖူးသည်။

ဤတပွဲတွင် ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်သည် ရှက်ရှက်ဖြင့် ဂျမီလာကို ခိုးပြေးလာခဲ့သည်ဟု အဆို ရှိသည်။ တချို့ကလည်း ကြိုက်၍ ခိုးရာလိုက်ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူတို့နှစ်ဦးသည် လွန်ခဲ့သည့် လေးလခန့်က အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီ။ ထိုစဉ် စစ်ကြီး ဖြစ်လာကာ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်သည်လည်း စစ်ထဲသို့ လိုက်သွားခဲ့ရသည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ဂျမီလာတွင် ယောကျ်ားဆန်သော အမူအရာမျိုး၊ စိတ်ထားမျိုး ရှိမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဂျမီလာသည် တဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သဖြင့် အဖေနှင့် အတူ ငယ်ငယ်ကတည်းက မြင်းကျောင်းလိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့အဖေအဖို့ သားဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

ဂျမီလာက ပွင့်လင်းသည်။ ပွင့်လင်းသဖြင့် တခါတရံတွင် ရိုင်းသလိုလို ဖြစ်နေသေးသည်။ အလုပ် လုပ်နေသည့်နေရာတွင်လည်း ယောကျ်ားကြီးတွေနှင့် အတူတူ။ မိန်းမတွေနှင့်လည်း အဆင်ပြေ အောင် ပေါင်းတတ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မတရားပြောလာလျှင်ကား မည်သူ့ကိုမျှ မခံ။ တခါတွင်မူ သူ့ကို

မဟုတ်မတရားပြောသည့် မိန်းမတယောက်ကို ဆံပင်ဆွဲ၍ ပါးရိုက်သည်အထိပင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေး သည်။

အိမ်နီးချင်းများက အမေ့ထံ လာကာ-

“အဒေါ်တို့များ ဘယ်လိုချွေးမမျိုး ရွေးထားသလဲမသိပါဘူးနော်။ လျှာရှည်လိုက်တာလည်း လွန်ရော။ ပြီးတော့ အရုက်တို့၊ ဘာတို့ဆိုတာလည်း နည်းနည်းလေးမှ မရှိဘူး” ဟု ပြောတတ်ကြသည်။ အမေက-

“ဟေ့ကောင်မတွေ၊ ဒီလို ချွေးမမျိုးရလို့ ငါ ဂုဏ်ယူတယ်ဟဲ့။ ငါ့ချွေးမက သူများလို ကွယ်ရာမှာ အတင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောစရာရှိရင် မျက်ခွက်ကိုကြည့်ပြီး ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောတတ်တယ်။ ကွယ်ရာတမျိုး၊ ရှေ့တင်တမျိုး ပြောတာမျိုးထက် ကောင်းတယ်။ နင်တို့သမီးတွေက ရှေ့တွင် ကျတော့ အပြောကလေး ချိုပါဘိသနဲ့။ တကယ့်မိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိကလေးတွေ။ ကွယ်ရာကျ တော့ ကြက်ဥပုပ်တွေလိုပဲ။ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကောင်းလို့၊ အတွင်းကြည့်လိုက်တော့မှ ပုပ်စော်နံ နေတာ”

အဖေနှင့် အမေလေးတို့ကမူကား ဂျမီလာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောကြ။ တခြားသော သမီးယောက္ခမများလို မသင့်မမြတ်လည်း မဖြစ်ကြ။ အဖေနှင့် အမေလေးသည် ဂျမီလာကို ချစ်လည်းချစ်ကြသည်။ ခွင့်လည်းလွှတ်ကြသည်။ သူတို့ချွေးမ ဂျမီလာသည် လင်အပေါ် တွင် သစ္စာရှိလျက် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းလျှင် တော်လောက်ပြီ။

အဖေနှင့် အမေလေးတို့သဘောထားကို ကျွန်တော်နားလည်ပါသည်။ သူတို့တွင် သားလေးယောက် စလုံးကို စစ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရပြီ မဟုတ်လော။ သားများကိုယ်စား ဂျမီလာကိုကြည့်၍ နှစ်သိမ့်ရ သည်။ ဂျမီလာ ပျော်ပျော်ရွှင် ရွှင်နေသည်ကို သူတို့မြင်ချင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အမေ သဘောထားကိုမူ ကျွန်တော်နားမလည်။ အမေသည် လူစိမ်းကို လွယ်လွယ်ဖြင့် ချစ်တတ်သူ မဟုတ်။ အမေက သြဇာပေးရမှ ကျေနပ်သည်။ စိတ်ထားကလည်း ခပ်ထန်ထန် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်သည်။ အမေသည် သူ့စည်းကမ်းဇယား ချထားပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုစည်းကမ်းဇယားအတိုင်း လိုက်နာ နေသည်။ ဥပမာ- အမေသည် နွေဦးပေါက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ကျွန်တော့်အဖေ ငယ်ငယ်က ထိုးပေးခဲ့သည့် နောမက်မျိုးနွယ်စုတို့ သုံးလေ့ရှိသည့် ရွက်ဖျင်တဲကို ကိုယ်တိုင်ထိုးကာ ထင်းရှူးကိုင်း များကို မီးရှို့၍ မီးဖိုလေ့ရှိသည်။ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့သည့် စရိုက်များကို တခုမျှ မဖျက်။ ထိုစဉ်ကအတိုင်း လိုက်နာဆဲ။ အမေသည် ငယ်ငယ်က ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ လုပ်ကိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပြီး လူကြီးသူမစကားကို တသဝေမတိမ်း နားထောင်ခဲ့ရရာ ယခု သူ့အလှည့်တွင်လည်း

ကျွန်တော်တို့ အား လူကြီးသူမစကားကို တသဝေမတိမ်း နားထောင်ဖို့ တောင်းဆိုတတ်သည်။

ဂျမီလာကမူ အများသူငါ တွေ့နေကျ ချွေးမမျိုး မဟုတ်။ ဂျမီလာသည် လူကြီးသူမများကို ရိုသေသည့် တိုင် သူတို့ရှေ့တွင် ကြောက်သလို ရွံ့သလို ကုတ်ကုတ်ကလေးနေသူမျိုး မဟုတ်။ တခြားသော ချွေးမများလို ယောက္ခမကွယ်ရာတွင်လည်း မကောင်း မပြောတတ်။ စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောချတတ်သည်။ အမေသည် ဂျမီလာပြောသည်တို့ကို သဘောတူတတ်သည်။ သူပြောသည့်စကားများကို ထောက်ခံတတ်သည်။ သို့ရာတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးစရာ ရှိလျှင်မူ သူ့စကားသာလျှင် အတည်ဖြစ်ရမည်။

အမေသည် ဂျမီလာကို လေးစားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူ့လိုပင် ပြောင်ပြောင် ပြောတတ်ပြီး သူ့လိုပင် တရားသဖြင့် ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်သဖြင့် တနေ့တွင် သူ့လို အိမ်ထောင်ဦးစီးသည့် အိမ်ရှင်မကြီးတယောက် ဖြစ်လာစေချင်ပုံရသည်။ တခါတလေတွင် အမေက-

“တို့လိုမိသားစုထဲကိုရောက်လာတာ ညည်းကံကောင်းတယ် အောက်မေ့။ မိန်းမဆိုတာ သားကောင်း၊ သမီးကောင်း မွေးပေးပြီး မတောင့်မတ မကြောင့်မကြနေရတဲ့ မိသားစုနဲ့ အတူနေရတယ်အေ့။ ဒါမှ စိတ်ချမ်းသာတဲ့မိန်းမတယောက်ဖြစ်တာ။ ဟော၊ အခုကြည့်စမ်း။ ညည်းမှာ တို့တတွေ ရှာဖွေထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိပြီ။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ တို့ သေရွာကို ယူသွားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းတို့နဲ့အတူ ထားပစ်ခဲ့ရမှာ။ ဒီတော့ ညည်း ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်စည်း တတ်ပြီး လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ နေနိုင်တဲ့လူမျိုးမှ ပျော်ရွှင်မှုရတယ်။ အဲဒါကို ညည်း မြဲမြဲမှတ်ထား။”

သို့ရာတွင် ဂျမီလာနှင့်ပတ်သက်၍ ယောက္ခမကြီးနှင့် ယောက္ခမလေးနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပူနေသည့် အချက်တချက် ရှိ၏။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ဂျမီလာသည် ပျော်ပျော်နေတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဂျမီလာသည် ကလေးငယ်တယောက်လို အပူအပင်မရှိ နေတတ်သည်။ သူရယ်ချင်လျှင် ဘာမှ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘဲနှင့်လည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်ချင်ရယ်တတ်သည်။ အလုပ်ပြန်လာ လျှင်လည်း သူများလို ဣန္ဒြေရရ ပြန်လာသည် မဟုတ်။ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်၍ ပြန်လာတတ်သည်။ အိမ်သို့ရောက်လျှင်လည်း ယောက္ခမကြီးနှင့် ယောက္ခမလေးကို ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ဖက်ယမ်း နမ်းရှုံ့ချင် နမ်းရှုံ့နေတတ်သည်။

ဂျမီလာသည် သီချင်းဆို ဝါသနာပါသည်။ လူကြီးတွေရှေ့မှာပင်ဖြစ်စေ သူ

စိတ်ရလျှင် သီချင်းကလေး တအေးအေးနှင့်။ ကျွန်တော်တို့ တောထုံးစံနှင့်ဆိုလျှင် ယောက္ခမတွေရှေ့တွင် ဒီလိုနေဖို့မသင့်။ သို့ရာတွင် ယောက္ခမကြီးရော ယောက္ခမလေးကပါ အချိန်တန်လျှင် နေတတ်ထိုင်တတ်သွားလိမ့်မည် ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ငယ်ငယ်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် မဟုတ်လော။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် လောကတွင် ဂျမီလာလောက် ချစ်စရာကောင်းသူ မရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျမီလာတို့ သည် ဆော့ကြသည်။ ကစားကြသည်။ တလင်းပြင်တွင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားကြသည်။ ဟေးလားဝါးလားဖြင့် ရယ်ကြမောကြသည်။

ဂျမီလာသည် အလွန်လှသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အချိုးအစားကျသည်။ ကျက်သရေရှိသည်။ ရှည်လျားသောကျစ်ဆံမြီးက ကျောပေါ်တွင် ဝဲကျလျက်။ ခေါင်းတွင် လက်ကိုင်ပဝါကလေး သိုင်းထားသည့်အခါမျိုး၌ သူ့မဟာနဖူးသည် ကြည့်၍လှဘိခြင်း။ သူ့အသားညိုညိုနှင့် ပဝါဖြူဖြူသည် လိုက်ဖက်၏။ ပြုံးလိုက်သည့်အခါတွင် ဝိုင်းစက်သည့် သူ့မျက်လုံးတွင် ပြောင်လှောင်သရော် သည့်အရောင်သည် ရွှန်းပြက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တောသဘာဝ တောသီချင်း အပြောင်အပြက် တို့ကို ဆိုပြသည့်အခါမျိုးတွင်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် ပြောင်သလိုလို ပြက်သလိုလိုနှင့်။

ရွာထဲက ကာလသားများ အထူးသဖြင့် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ခွင့်ဖြင့် ပြန်လာသည့် ရဲဘော်များသည် ဂျမီလာ၏အလှတွင် ယစ်မူးတတ်ကြ၏။ ဂျမီလာကလည်း သူတို့နှင့် အရောတဝင် နေသည်။ သို့ရာတွင် ထို့ထက်ကား မပို။ သူတို့က စည်းကျော်လာလျှင် ဂျမီလာသည် ခွင့်မပြု။ ကျွန်တော်က မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်တတ်သည်။ မောင်ငယ်တယောက်က အစ်မချောချောကို နှမြောတွန့်တိုသည့်နှယ် ကျွန်တော်လည်း ဂျမီလာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မနာလိုဖြစ်တတ်သည်။ ယောက်ျားပျိုတယောက်နှင့် စကားပြောနေလျှင် ကျွန်တော်သည် အနားတွင်သွား၍ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲ လုပ်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော် သည် သူနှင့် လာ၍စကားပြောသည့် ကာလသားကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေတတ်၏။ ဟေ့လူ ရီးတီး ယားတား မလုပ်နဲ့နော်။ ကျုပ်အစ်ကိုရဲ့မိန်းမ ဘာမှတ်နေသလဲဟု ဆိုသကဲ့သို့ ရှိလိမ့်မည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ စကားဝိုင်းထဲသို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ရောက်ကာ သူ့ကို လာ၍ ပိုးပန်းသူများကို ရန်လုပ်တတ်သည်။ ထိုသို့ လုပ်၍မှ အကြောင်းမထူးလျှင် ကျွန်တော်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးကာ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ဖြင့် သူတို့၏အနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကာလသားတွေက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

“နေစမ်းပါဦးကွ။ မင်းက ဘာဆိုင်လို့လဲ။ မင်းအစ်မလားကွ” ဟု သူတို့တတွေက နောက်ပြောင်တတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုထိန်းပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ နားထင်နားရင်းတွေ ပူပြီး မျက်ရည်တွေကလည်း အလိုလိုစီးကျလာတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂျမီလာကမူ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်ပါသည်။ ဂျမီလာသည် ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေသောစိတ်ကို မနည်း ချုပ်တည်းကာ- “မောင်လေးကလည်း အစ်မဆီလာတိုင်း ပိုးတယ်။ ပန်းတယ်လို့ပဲ အောက်မေ့နေတော့တာကိုး။ လာပါဟယ်၊ သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ပိုးချင်ပိုး၊ မပိုးချင်နေပေါ့” ဟုဆိုကာ ပခုံးကိုတွန့်၊ ခေါင်းကိုမော့ကာ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကမူ ခပ်ပြုံးပြုံး၊ ထိုအပြုံးတွင် ကျေနပ်သည့်သဘောလည်းပါသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သည့်သဘောလည်း ပါသည်။

“တော်တော်ခက်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။ ငါကြိုက်လို့ လိုက်သွားရင် တားလို့ရမယ်များ ထင်နေသလား မသိဘူး။ အိမ်သားတွေကတော့ ငါ့ကို စိတ်ချချင်မှ ချကြမှာ။ ဒါပေမဲ့ ငါလုပ်ချင်ရင်တော့ လုပ်မှာပဲ” ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်ကလည်း မှုန်တေတေလုပ်လျက်။ ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျမီလာ နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဂျမီလာကို ကိုးကွယ်သူ။ ကျွန်တော့်အစ်မရင်းတယောက်လို ချစ်သူ။ ဂျမီလာ၏အလှ၊ ဂျမီလာ၏လွတ်လပ်မှု၊ ဂျမီလာ၏ တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်မှုတို့ကိုကြည့်၍ ဂုဏ်ယူနေတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တကယ့် မိတ်ရင်းဆွေချာနှစ်ဦး။ တယောက်နှင့်တယောက် လျှို့ဝှက်ထားသည့်အရာဆို၍ ဘာမျှ မရှိကြ။

စစ်အတွင်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ယောကျ်ားဆို၍ များများစားစား မကျန်ခဲ့။ ထိုအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ကျန်ရစ်သည့်ကာလသားတချို့ကလည်း သောင်းကျန်းနေသည်။ ရွာထဲက မိန်းကလေးချောချောမြင်လျှင် သူတို့ ပိုးစရာ ပန်းစရာဟု သဘောထားကြသည်။ ကိုယ်ကြိုက်သည့် မိန်းမကို လက်ဖျောက်တီး၍ခေါ်လိုက်လျှင် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာမည်ဟု ထင်နေကြ သည်။

တခါတွင်မူ မြက်ရိတ်ရင်း အော်စမန်ဆိုသော ကာလသားတယောက်က ဂျမီလာကို ရိသဲ့သဲ့ လုပ်ဖူး သည်။ အော်စမန်မှာ ရုပ်ကလည်း ဖြောင့်သဖြင့် သူကြံလျှင် ဘယ်မိန်းမမှ မခံနိုင်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသူဖြစ်၏။ ဂျမီလာသည် အော်စမန်၏လက်ကို ပုတ်ချပြီးနောက် ကောက်ရိုးပုံအောက်တွင် အိပ်နေရာမှ

ထလိုက်ကာ- “သွားစမ်းပါ။ နင့်လိုကောင်မျိုးက ရာရာစစ၊ လူကို ဘယ်လို ကောင်မမျိုး အောက်မေ့နေလို့လဲ”

အော်စမန်မှာ ကောက်ရိုးပုံအောက်တွင် အိပ်နေရာမှ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ရင်း

“ငြမ်းစင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ငါးခြောက်ကို ကြောင်တိုင်း လိုချင်တာပေါ့ဟာ။ နင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် မာနကြီးရတာလဲ။ နင် ငါ့ကို မချစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒီလောက်လည်း စခန်းမကြီးပါနဲ့”

ဂျမီလာသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။

“ငါ့ဘာသာ ငါ မာနကြီးတာ ဘာဖြစ်သလဲ။ နင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီမှာ အော်စမန်၊ နင်ဟာ မိန်းကလေး မြင်ရင် ငမ်းဖို့လောက်ပဲ တတ်တယ်။ နင့်လိုကောင်မျိုးကို တသက်လုံး စိတ်မကူးဘူး မှတ်ပါ။ စစ်မြေပြင်မှာ ငါ့ယောကျ်ား ကျသွားရင်တောင် နင့်လိုကောင်မျိုးကို စိတ်မကူးဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ မုဆိုးမအဖြစ်နဲ့ နေမယ်။ နင့်လိုကောင်မျိုးကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ ခု စစ်မဖြစ်ရင် နင့်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး၊ အဲဒါကို ငါပြောနေတာပေါ့။ စစ်ကြီးဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ယောကျ်ားက စစ်ထဲ သွားနေတော့ နင်တို့ ပျင်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ ငါနဲ့သာ ရရင် နင် ဒီလို မနေရပါဘူးဟာ”

ဂျမီလာသည် အော်စမန်ကို ခုန်အုပ်မည်ပြုလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အော်စမန်လိုလူမျိုးနှင့် ဖက်၍ ရန်ဖြစ်နေလျှင် အကျိုးမရှိဟု သတိရသွားသဖြင့် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့။ ဂျမီလာ၏မျက်နှာတွင် စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် အမူအရာ ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ဂျမီလာသည် ရွံ့ရွံ့ဖြင့် တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးနောက် ကောက်ဆွကို ကောက်ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးပုံနောက်ရှိ ကောက်ရိုးလှည်းကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည့်အခါ၌ ဂျမီလာသည် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို အစော်ကား ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ဒေါသတွေ ထွက်လာသည်။ ရှက်စရာလည်း ကောင်းသည် မဟုတ်လော။ ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့ကို အပြစ်တင်သည်။

“အစ်မကလည်းဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေနဲ့ အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောနေရတာလဲ။ အရောမဝင်စမ်းပါနဲ့”

ထိုနေ့တနေ့လုံး ဂျမီလာသည် မိုးတိမ်တိုက်လို မျက်နှာညှိုနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကား မပြော။ ခါတိုင်းလိုလည်း ရယ်ရယ်မောမော မရှိ။ ကျွန်တော်က ကောက်ရိုးလှည်းကို သူ့အနားသို့ မောင်းသွားသည့်အခါ ဂျမီလာသည် ကောက်ဆွဖြင့် ကောက်ရိုးတပွေ့ကို ထိုးဆွကာ ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်ထားပြီး မျက်နှာကို ကွယ်ထားလိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားချက်တို့ကို ကျွန်တော် ရိပ်မိမည်စိုးသည့်အတွက် တမင်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဂျမီလာသည် ကောက်ရိုး ကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် နောက်တကြိမ် ပြန်၍ထိုးတင်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် ကောက်ရိုး လှည်းကြီးလည်း ပြည့်သွား၏။ ကောက်ရိုးလှည်းကို မောင်းလာရင်း ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက် သည့်အခါ ဂျမီလာသည် ကောက်ဆွကြီးကို မြေကြီးပေါ်တွင် ထောက်၍ရပ်ရင်း တစုံတရာကို တွေးနေဟန်တူ၏။ ထို့နောက် ဆတ်ခနဲ ကိုယ်ကိုမတ်ကာ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေသည်။

နောက်ဆုံးအခေါက် ကောက်ရိုးတိုက်ပြီးသည့်အခါ ဂျမီလာသည် ဝင်လုဆဲဆည်းဆာကို လှမ်းကြည့် နေသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတခုလုံးကို မေ့နေသည့်နှယ်။ မြစ်တဖက် ကာဇတ်လူမျိုးတို့၏ စတက် မြက်ခင်းပြင်ကြီးအဆုံးတွင်မူ ကောက်ရိတ်ချိန် နေဝန်းနီနီကြီးသည် နွားချေးဖုတ်သည့် မီးလင်းဖိုကြီး လို ရဲလျက်ရှိ၏။

နေလုံးကြီးမှာ အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ လျှောကျလျက် ရှိလေပြီ။ ဟိုတစ သည်တစ ပြန့်ကျဲနေသည့် တိမ်တိုက်များသည် ပြာမှိုင်းသော စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်သို့ မရမ်းရောင်နေခြည်များကို ပက်ဖျန်းလျက်ရှိ၏။ ဂျမီလာသည် အဆန်းတကြယ်တခုကို ကြည့်နေ သည့်နှယ် နေဝင်ဆည်းဆာကိုကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာက နူးညံ့ညင်သာခြင်း အားဖြင့် တောက်ပလျက်။ ဟထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ကလေးငယ်တယောက်၏နှုတ်ခမ်းလို ပြုံးလျက်။ ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်တော်အပြစ်တင်မည်ကိုသိသည့်နှယ် ဂျမီလာက စ၍ ထိုအကြောင်း ကို ပြောသည်။

“ဒီကောင်အကြောင်းကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး တွေးမနေစမ်းပါနဲ့ မောင်လေးရယ်။ အလကားကောင်ပါ”

ဂျမီလာသည် တိတ်ဆိတ်သွားကာ တဝက်ဝင်သွားပြီဖြစ်သော နေလုံးကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းကလေးတချက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်းချလိုက်ပြီးလျှင်-

“လူတယောက်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို အော်စမန်လိုကောင်က

ဘာသိမှာလဲကွယ်။ အော်စမန်တင် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီလိုသိတဲ့လူရယ်လို့လည်း ကမ္ဘာမှာ ရှိချင်မှ ရှိမှာပါ”

ကျွန်တော်သည် မြင်းများကို တပ်နေစဉ်တွင် ဂျမီလာသည် မိန်းမအဖော်တသိုက်ထံသို့ ပြေးကာ သူတို့နှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောနေသည်။ စောစောက မျက်နှာညိုနေသလောက် ယခု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားပြောနေသည့် ဂျမီလာကို မြင်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော် အံ့သြရ၏။ ဂျမီလာသည် အဘယ်ကြောင့် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားရလေသနည်း။ နေဝင်ဆည်းဆာကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့်လော။ တနေ့တာ အလုပ်ပြီးသွား၍ တာဝန်ပေါ့သွားသောကြောင့်လော။

ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးလှည်းကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း ဂျမီလာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဂျမီလာ သည် ခေါင်းတွင်စည်းထားသည့်ပဝါကို ဖြုတ်ကာ ရိုးပြတ်တောကို ဖြတ်၍ သူ့အဖော်များနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၏။ လက်နှစ်ဖက်ကလွှဲလျက် သူ့ဝတ်စုံအနားက လေတွင်ဝဲလျက် အော်စမန်ဆိုသည့် ကောင်အကြောင်းကို ဘာကြောင့် တွေးနေရဦးမည်နည်း။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း ဝမ်းနည်း သည့်စိတ်တွေ အလိုလို ပျောက်သွားပါသည်။

“ဟဲ့ မြင်း” ဟု ကျွန်တော် ငေါက်လိုက်ပြီး မြင်းကို ကြာပွတ်ဖြင့် တချက်ရိုက်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပြောသည့်အကြံကို လက်ခံကာ ခေါင်းညှပ် ရန် အဖေ့အပြန်ကို စောင့်နေသည်။ အဖေ့ကိုစောင့်ရင်း ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်ထံ စာပြန်ရန် ပြင်၏။ စာပြန်ရန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့တွင် စာဖြင့် ရေးမထားသော ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုများသည် ခေါင်းတပ်၍ စာရေးလျှင် အဖေ့ကို ဦးတည်ခေါင်းတပ်၍ ရေးတတ်ကြ သည်။ ရွာစာပို့သမားက စာများကို အမေ့လက်ထဲသို့ ထည့်သွားတတ်၏။ ကျွန်တော်က စာဖတ်ပြရ သော တာဝန်၊ စာပြန်ရေးရသောတာဝန်ကို ယူရသည်။ သိုးအုပ်ထဲမှ သိုးတွေ တကောင်နှင့် တကောင် တူနေသလို သူ့စာများမှာလည်း တစောင်နှင့် တစောင် ထူးမခြားနားသာဖြစ်သဖြင့် စာကို မဖတ်ခင်ကပင်လျှင် စာပါသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော် သိပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်သည် အစတွင် အိမ်ရှိလူများ မာကြောင်း၊ သာကြောင်းကို မေးပြီး “ပန်းတွေ ပွင့်ပြီး လေချိုမွှေးတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာက ဆွေမျိုးတွေအားလုံးနှင့်တကွ ဖခင်ကြီးထံ ကျွန်တော် စာရေးလိုက်ပါသည်” ဟု အစချီထားမည်။

ကျွန်တော့်အမေ၊ သူတို့အမေအကြောင်းကို ရေးမည်။ ရွာရှိ သက်ကြီးရွယ်အိုများ၏ ကျန်းမာရေး အကြောင်းကို ရေးမည်။ ဆွေမျိုးတွေအကြောင်းကို ရေးမည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကျွန်တော့်ဇနီး ဂျမီလာကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်ဟု ခပ်တိုတိုရေးမည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် မိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိပြီး ရွာတွင်လည်း ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲမှ သက်ကြီး ရွယ်အို အများအပြားရှိနေသေးရာ ထိုကြားထဲတွင် ကိုယ့်မိန်းမကို စာတစောင်သက်သက်ရေးဖို့ ဆိုသည်မှာကား စိတ်ကူးပင်မထည့်ရဲ။ ဤထုံးစံမှာ ဆာဒစ်တယောက်သာမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်ရှိ လူတိုင်း၏အလေ့အထ တခုပင်ဖြစ်သည်။ ထိုထုံးစံသည် ကောင်းသည်၊ မကောင်းသည်ကို ကျွန်တော်တို့မစဉ်းစားခဲ့၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာတွင် ရပ်ဝေးဆွေမျိုးသားချင်း ပေါက်ဖော်ထံ မှ စာတစောင်ရောက်လာခြင်းသည် ထူးခြားသည့်အဖြစ်အပျက်ကြီးတခုလို ဖြစ်နေသည်။

အမေသည် စာကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခိုင်း၏။ ထို့နောက်တွင်မူ အမေသည် အလုပ်ကြမ်း ဒဏ်ကြောင့် ကြမ်းထော်လျက်ရှိသောလက်များဖြင့် စာကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးများကို ကိုင်သလို တယုတယကိုင်တွယ်ကာ မခေါက်တတ် ခေါက်တတ်ဖြင့် ခေါက်ပြီး မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလျက် အသံတုန်တုန်ဖြင့်-

“အင်း၊ ငါ့သားတွေရဲ့စာကို အဆောင်လက်ဖွဲ့ သိမ်းသလို သိမ်းထားရမယ်။ ကြည့်စမ်း။ အဖေရော၊ အမေရော၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရော တယောက်မကျန် မေးလိုက်တာ။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ ရေးလိုက်ရတာကလည်း အမော။ တို့များက ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်မှာ နေရတာ ဘာဖြစ်မှာလဲကွယ်။ သူတို့မှာသာ စစ်တိုက်သွားနေရတာ။ သူတို့ မသေမပျောက် ရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ စာကလေးကို ဖတ်ရရင် တော်ပါပြီ။ ကျန်တာတွေက အရေးမကြီးပါဘူး”

အမေသည် စာခေါက်ကလေးကိုကိုင်၍ အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စာတွေ စုထည့်ထား သည့် သားရေအိတ်ကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး သေတ္တာထဲတွင် သော့ခတ်သိမ်းထားလိုက်၏။

စာရောက်လာစဉ် အိမ်တွင် ဂျမီလာရှိနေသည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုလည်း စာဖတ်ခွင့်ပြုသည်။ ဂျမီလာသည် သုံးထောင့်ခေါက်ထားသည့် စာရွက်ကလေးကို ကိုင်သည့်အခါမျိုးတွင် ရှက်သွေးဖျန်းကာ မျက်နှာ နီရဲနေသည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။ ဂျမီလာသည် စာကြောင်းများကို အလောတကြီး ဖတ်၏။ စာဖတ်ရင်း သူ့ပခုံးများသည် ကိုင်းညွတ်သွားကာ ပါးပြင်ပေါ်မှနှင်းဆီသွေးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။

နောက်ဆုံးအကြောင်းများကိုမူ ပြီးအောင်ပင် ဖတ်သည် မထင်တော့။ အမေ့ထံ စာကိုပြန်ပေးသည့်အခါတွင် ဂျမီလာ၏အမူအရာမှာ အေးစက်သည့်အသွင်သို့ ပြောင်းသွား လေပြီး စာခေါက်ကို သူပြန်ပေးပုံမှာ ချေးငှားထားသည့် ပစ္စည်းတခုကို ပြန်ပေးသည်တူနေသည်။

အမေကလည်း သူ့ချွေးမသဘောကို သူ့နည်းဖြင့် သူ နားလည်ပုံရသည်။ အမေက ချွေးမကို အားပေး နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့်-

“ဘာဖြစ်လို့လဲအေ။ ကိုယ့်ယောကျ်ားဆီက စာရောက်တာ ပျော်စရာ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ညည်းကို ကြည့်ရတာ ငိုင်တိငိုင်တိုင်နဲ့။ ညည်းယောကျ်ားတယောက်တည်းသာ စစ်တိုက်ထွက်ရတယ်လို့များ ထင်နေသလား မသိဘူး။ ညည်းတယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တတိုင်းပြည်လုံး ပါ။ အများနဲ့ဖြစ်တာပဲ။ ဒီလိုပဲ နေရမှာပေါ့။ ဒီပြင်မိန်းမတွေလည်း ညည်းလိုပဲ လင်ယောကျ်ားတွေကို စစ်ထဲလွှတ်လိုက်ရတာပဲ။ ညည်းလိုပဲ လွမ်းကြမှာပဲ။ ညည်းလည်း လွမ်းချင်ရင် လွမ်းပါ။ မလွမ်းနဲ့လို့ ငါမပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လွမ်းကြောင်းကို လူမသိပါစေနဲ့။ ကိုယ့်ဝမ်းထဲမှာတင်ထား”

ဂျမီလာက မည်သို့မျှမပြော။ သို့ရာတွင် သူ့အမူအရာနှင့် သူ့အကြည့်က “အို အမေရယ်၊ အမေ နားမလည်တာ တခုရှိတယ်” ဟု ပြောနေသည့်နှယ်။

ယခုတခေါက်တွင် ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်၏စာအိတ်ပေါ်တွင် ဆာရားတော့ဟု စာတိုက်တံဆိပ် ရိုက်ထား၏။ စစ်ဆေးရုံတခုတွင် တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နွေနှောင်းတွင် အိမ်သို့ ခွင့်ဖြင့် ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု သူ့စာထဲတွင်ရေးထား၏။ အရင်တခေါက်ကလည်း ထိုသို့ပင် ရေးခဲ့ဖူးသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့အိမ်သားများမှာ လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေကြလှပြီ။

ထိုနေ့က အိမ်တွင် ကျွန်တော် မရှိ။ ထုံးစံအတိုင်း တလင်းထဲတွင် သွား၍ စောင့်အိပ်နေသည်။ မြင်းများကိုလည်း စားကျက်ထဲသို့လွှတ်ထား၏။ အမှန်အားဖြင့် မြေယာကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက မြင်းများ ကို စားကျက်များထဲသို့ လွှတ်ခွင့်မပြု။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မြင်းတွေ အစာရေစာ ဝဝလင်လင် ဖြစ်စေချင်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် စည်းကမ်းကိုချိုးဖောက်ကာ မြင်းများကို စားကျက်ထဲသို့ လွှတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ကြားက စားကျက်ထဲတွင် စားကျက်ကောင်းသည့် နေရာ ကလေးတခု ရှိသည်။ ထိုနေရာကလေးသို့ မြင်းများကို လွှတ်ထားလိုက်လျှင် မည်သူမျှလည်း မမြင်နိုင်။ ယနေ့ညနေစောင်းတွင် မြင်းများကို ကြိုးဖြေကာ စားကျက်ထဲသို့ သွား၍ အလွှတ်တွင် ကျွန်တော့်အရင် မြင်းလေးကောင် လွှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် စိတ်တိုသွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမြင်းလေးကောင်ကို မောင်းခြောက်ထုတ်ပစ်ပြီး ကျွန်တော့်နယ်ပယ်ကို

ကျူးကျော်လာ သည့် သူကို သင်ခန်းစာပေးမည်ဟု ကျွန်တော် ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်သည် ခနိယ၏ မြင်းနှစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ခနိယမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ မနက်ခင်းက မြေယာကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ပြောသွားသူဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဂျုံအိတ်များကို ဘူတာရုံသို့ သူနှင့်အတူ သွားပို့ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြင်းများကို ခြောက်မထုတ် တော့ဘဲ တလင်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

တလင်းထဲတွင် ခနိယ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခနိယသည် လှည်းဘီးများကို ဆီထည့်ကာ တကူများကို ဖြောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဗျို့ ခနိယ၊ စားကျက်ထဲက မြင်းတွေက ခင်ဗျား မြင်းတွေလား"

ခနိယသည် ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်လျက်- "နှစ်ကောင်ကတော့ ငါ့မြင်းပဲ"

"ဒါဖြင့် တခြားနှစ်ကောင်ကကော"

"နေစမ်းပါဦး၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူ။ ဩော်၊ ဂျမီလာတဲ့၊ ဂျမီလာ့ မြင်းတွေရယ်လေ။ မင်းမရီးပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"မြေယာကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင် လွှတ်ပစ်ခဲ့ပြီး၊ အဲဒီမြင်းတွေကို စောင့်ကြည့်လိုက်ဆိုလို့ ငါ စောင့်ကြည့်နေရတာကွ"

ညရောက်လာသည်။ တောင်ရိုးပေါ်မှ တသုန်သုန်တိုက်နေသော လေညင်းသည်လည်း တိတ်သွားခဲ့ ပြီး တလင်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ခနိယသည် ကျွန်တော့်အနီး ကောက်ရိုးပုံအောက်တွင် လှဲနေသည်။ သို့ရာတွင် ခဏအကြာ ခနိယသည် လှဲနေရာမှထပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ ခန္ဒိယသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ကျွန်တော့်ကိုကျောပေးပြီး ကမ်းပါးမြင့်မြင့်ကြီးထိပ်တွင် ရပ်နေသည်။ လရောင်မှုန်ရီရီတွင် သူ၏ရှည်လျားသောကိုယ်ခန္ဓာသည် ကျောက်ဆစ်ထုထားသကဲ့သို့ အထင်းသား ပေါ်နေ၏။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်တုံးကလေးများပေါ်တွင် စီးဆင်းနေသော မြစ်ရေစီးသံကို နားထောင်နေသည့်နှယ်။

ခနိယသည် ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ မကြာမီကမှ ရောက်လာသည့် လူသစ်ဖြစ်သည်။ တနေ့တွင် ရွာထဲမှာ ဒဏ်ရာရသည့်စစ်သားတယောက် ရောက်နေကြောင်း၊ မည်သူမည်ဝါဟု အတိအကျ မသိကြောင်းဖြင့် လယ်ထဲတွင်

အလုပ်လုပ်နေသူများကို လာပြောသည်။ လယ်ထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသူတို့ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ရွာထဲသို့ စစ်သားတယောက်ရောက်လာလျှင် ဤသို့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်မြဲ။ အချို့ကလည်း ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းထဲကများလားဟု ထင်ကြသည်။ အချို့ကလည်း စစ်သတင်းများကို သိချင်ကြသည်။ အချို့ကလည်း ရှေ့တန်းသို့ ရောက်နေသူ မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများသတင်းကို မေးချင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်သားတယောက် ရောက်လာပြီ ဆိုသည်နှင့် ရွာထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်မှာ ဓမ္မတာ။

ထိုသတင်းကြောင့် လယ်ထဲတွင် ကောက်ရိတ်နေသူများ အားလုံးသည် ရွာထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြ၏။

ဟုတ်သည်။ ဓနိယသည် ကျွန်တော်တို့ရွာ ဇာတိဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘမဲ့ဖြစ်သဖြင့် ဓနိယသည် သုံးနှစ်ခန့် တအိမ်ပြီးတအိမ် လှည့်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမေ့ဘက်မှ ဆွေမျိုးများမှာ တောင်ပေါ်သား ကာဇတ်လူမျိုးစုများဖြစ်သည့်အတွက် ဓနိယသည် ချားမတ် စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲတွင် လှည့်လည်နေထိုင်ကြသည့် ကာဇတ်လူမျိုးစုများနှင့် လိုက်သွားခဲ့သည်။ ရွာတွင် ဆွေမျိုးသားချင်းဟူ၍လည်းမရှိသဖြင့် ကာလကြာသော် ကျွန်တော်တို့ရွာသားများ သည် ဓနိယကို မေ့သွားကြလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ထွက်သွားပြီး မည်သို့နေထိုင်ရသည်ကို မေးမြန်းသည့်အခါ ဓနိယသည် ကောင်းစွာဖြေဆိုချင်ပုံ မရ။ ဓနိယသည် မိဘမဲ့ဖြစ်ရခြင်းဟူသော ဆေးခါးကြီးကို သောက်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သဖြင့် ဘဝကိုနာကြည်းနေပုံရသည်။ ဘဝသည် သူ့ကို ကျောက်တုံးလေးတတုံးလို အဝေးသို့လိမ့်ကစားခဲ့ပြီ။ ဓနိယသည် ချားမတ် စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီး ထဲရှိ ဆားကျင်းများထဲတွင် သိုးကျောင်းနေခဲ့ရသည်။ အစိုးရ ဝါခင်းများထဲတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ အာဂျင်းသတ္တုတွင်းများထဲတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ထိုမှနေ၍ စစ်တပ်ထဲသို့ ပါသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဇာတိရွာသို့ ဓနိယပြန်လာသည့်အခါတွင် ရွာသူရွာသားများက ဝမ်းသာကြသည်။

“ဘယ်နေရာကိုပဲသွားသွား နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ဇာတိကို ပြန်ရောက်ရတာပဲကွာ။ ကိုယ့်ဇာတိက ရေကို သောက်ရတာလောက် ဘယ်ရေမှ အရသာ မရှိပါဘူး။ ခုကြည့်စမ်း။ ဓနိယဟာ ကာဇတ်တွေထဲ မှာ သွားနေခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်စကားကို မမေ့ဘူး” ဟု ပြောသူက ပြောကြသည်။

“တို့ပုံပြင်ထဲမှာပါတဲ့ တူလပါမြင်းလိုပေါ့။ ကမ္ဘာမြေ အစွန်းရောက်ပေမယ့် ကိုယ့်အမျိုးကိုတော့ ကိုယ် ပြန်တွေ့တာပဲ။ လူတယောက်ရဲ့ဇာတိနဲ့ မျိုးရိုးဟာ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဘယ်တော့မှ မပျောက်ဘူး။ မင်း ရွာကို ပြန်လာတဲ့အတွက် တို့ ဝမ်းလည်းသာတယ်။ အားလည်း ရှိတယ်။ နောင်ဆိုရင် တို့များလည်း ဂျာမန်တွေကို တိုက်ထုတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေရတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့မှ မင်းလည်း သားနဲ့

မယားနဲ့ အတည်တကျနေပေါ့။ အဲဒီတော့ မင်းမီးဖိုက မီးခိုးလည်း ထွက်လာတော့မှာပေါ့” ဟု လူကြီးသူမများကလည်း ပြောကြသည်။

သူ့ဇာစ်မြစ်ကိုကြည့်၍ သူ့မျိုးရိုးကိုလည်း အကဲဖြတ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ခနိယသည် ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏

ထို့နောက်တွင်မူ စုပေါင်းလယ်ယာအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အိုရိုဇမတ်သည် အရပ်ရှည်ရှည် ပခုံးကိုင်းကိုင်း ခြေတဖက်ဆာနေသည့် ခနိယကို လယ်ကွင်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ခနိယသည် စစ်အင်္ကျီကြီးကို ပခုံးတွင် သိုင်းထားရင်း ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်ကလေးများဖြင့် သွားနေသော အိုရိုဇမတ်နောက်မှ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲကြီးများဖြင့် လိုက်လာသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် ခနိယနှင့် တွဲလာသော အရပ်ပုပု အိုရိုဇမတ်ကို မြင်ရသည်မှာ ဟိုခုန်သည်ခုန် လုပ်နေသော ရေညှောင့်ကောင်ကလေးနှင့် တူသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ် ထဲတွင် ထင်မိသည်။ သူငယ်ကလေးများကမူ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲလာသည်ကို ကြည့်၍ ရယ်ကြ၏။

ခနိယ၏ဒဏ်ရာမှာ ကောင်းကောင်း မပျောက်သေး။ သူ့ခြေထောက်မှာလည်း တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေဆဲ ရှိသေး၏။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ခနိယကို ကောက်စိုက်ခိုင်း၍ မဖြစ်သေး။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့လိုကလေးတွေနှင့်အတူ ကောက်ရိတ်စက်များကို စောင့်ရသည့်တာဝန်ကို ပေးထား၏။ အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေက သူ့ကိုမကြိုက်ကြ။ မကြိုက်ဆုံးအချက်မှာ သူ့ဘာသာ တယောက်ထီးတည်းနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ခနိယက စကားနည်းသည်။ သူတွေးနေသည်က တခြား၊ ပြောနေသည်က တခြား ဖြစ်နေသကဲ့သို့ သူပြောသောစကားများကလည်း အဆက်အစပ် သိပ်မရှိလှ။ သူ့မျက်လုံးများက မှုန်မှိုင်းလျက်။ လူကို ကြည့်နေသည့်တိုင် မြင်၊ မမြင်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်။

“ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာက ပြန်လာတော့ လူက တမျိုးဖြစ်နေပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့”

သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသည်မှာ ခနိယသည် စကားနည်းသလောက် အလုပ်တွင် လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ဖော်ရွှေ၍ပွင့်လင်းသည်ဟု ထင်ရသည့်တိုင် ပေါင်းကြည့်သည့် အခါတွင် စကားနည်းပြီး သိုသိပ်သူဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ ငယ်စဉ်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ ပျော်ရွှင် မှုကင်းစွာ နေခဲ့ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သိုသိပ်လျှို့ဝှက်စွာ တယောက်ထီးတည်းနေတတ်သည့် အကျင့် ကို ရလာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နှုတ်ခမ်းအစွန်းတွင် အရေးကြောင်းတို့ ထင်ရှားစွာပေါ်နေသည့် ခနိယ၏ ပါးလွှာသောနှုတ်ခမ်းများ သည် အမြဲလိုလိုပင် တင်းကျပ်စွာ စေ့နေကြသည်။

သူ့မျက်လုံးများက ဝမ်းနည်းသည့်အသွင် မှုန်မှိုင်း ရီဝေလျက်။ နွမ်းနယ်ချုံးကျနေသော မျက်နှာပေါ်တွင် လျှင်မြန်စွာလှုပ်ရှားနေသော မျက်လုံးများကသာလျှင် အသက်ဝင်နေကြသည်။ တခါတရံတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ မကြားသည့် အသံတခုကို ကြားသည့်နှယ် ခနိယသည် ဖျတ်လတ်နေတတ်သည်။ သတိရှိနေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ သူ့မျက်ခုံးသည် အထက်သို့ ပင့်တက်သွားပြီး မျက်လုံးထဲတွင် ထူးဆန်းသည့်အရောင်တမျိုးကို တွေ့ရတတ်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးများ ရစ်ဝဲလျက် ကျွန်တော်တို့အဖို့မူ ထိုအမူအရာသည် ဆန်းနေတတ်သည်။ ခနိယတွင် အခြားသော ထူးခြားချက်တွေလည်း တပုံကြီးပင်။ မိုးချုပ်၍ ကျွန်တော်တို့ မြင်းများကို ဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး ညစာစားရန် စခန်းတဲအနီးတွင် စုဝေးနေသည့်တိုင် ခနိယသည် မျှော်စင်ကုန်းပေါ်သို့တက်ကာ မှောင်ရီပျိုးသည်အထိ ထိုင်နေတတ်သည်။ “ဒီကောင် မျှော်စင်ကုန်းပေါ်ကို တက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ မသိဘူး။ ကင်းများ စောင့်နေသလား မသိဘူး” ဟု ပြော၍ ရယ်တတ်ကြသည်။

တခါတွင်မူ သိချင်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်အတူ မျှော်စင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သွား၏။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ ဆည်းဆာမှုန်ပြာထဲတွင် တောင်ခြေအထိ တဝန်းတလျားကြီး ရှိနေသော မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးကိုသာ မြင်ရ၏။ မှုန်ရီမှိုင်းပြာသော ကွင်းပြင်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်မှု ထဲတွင် စီးဆင်းပျော်ဝင်သွားသည်နှယ် ထင်ရသည်။

ခနိယသည် ကျွန်တော် ပါလာသည်ကိုလည်း ဂရုမထား။ ဒူးနှစ်လုံးကိုပိုက်၍ ယိမ်းရင်း အဝေးသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သည်တခါတွင်လည်း ခနိယသည် ကျွန်တော်မကြားနိုင်သော အသံများကို စူးစိုက်နားထောင်လေသလောဟု ကျွန်တော် ထင်မိပြန်သည်။ တခါတရံတွင်လည်း သူ့ကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ တောင့်သွားပြီး မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာကြ၏။ တခုခုအတွက် စိုးရိမ်သောက ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်။ တခါတရံတွင်လည်း ခနိယသည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ သူ့ဝိညာဉ်တခုလုံးကို ကျွန်တော်မသိနိုင်သော ကျယ်ပြန့်သည့်အရာကြီးတခုဆီသို့ လွှတ်တော့မည် လားဟုပင် ကျွန်တော် ထင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ရှိသည်ကိုမူ လုံးဝ သတိထားမိဟန် မတူ။ ခဏကြာ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူကား ခနိယသည် စောစောကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့။ တနေကုန် အလုပ်လုပ်ပြီး အနားယူသည့်ပမာ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ စုပေါင်းလယ်ယာပိုင် ရိုးပြတ်တော၊ မြက်ခြောက်တောများမှာ ကုက္ကရူမြစ်ကမ်းဘေး မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် ရှိကြသည်။ ကုက္ကရူမြစ်သည် ကျွန်တော်တို့ရွာ အနီးသို့ရောက်လျှင် ကမ်းပါးစောက် တခုမှ ထွက်လာကာ တောင်ကြား

မြေပြန့်အတိုင်း ရေစီးသန်သန်ဖြင့် စီးသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ တတွေ ရိုးပြတ်ရိတ်ချိန်၊ မြက်ခြောက်ရိတ်ချိန်မှာ တောင်ပေါ်မြစ်များ ရေလျှံချိန်ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်း ဆိုလျှင် လှိုင်းခေါင်းဖြူထိုးနေသော မြစ်ရေများသည် တဝေါဝေါ ဆင်းလာတတ်သည်။ သန်းခေါင်တိုင် လျှင် မြစ်ရေစီးသံ တဝေါဝေါကြောင့် ကျွန်တော် နိုးလာတတ်ပြီး ငြိမ်သက်သော ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်ကလေးတွေ ပြုစီထိုး၍ ပေါ်လာတတ်သည်ကို မြင်ရသည်။ လေသည် အေးမြစပြုလာကာ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာတတ်၏။ ကမ္ဘာမြေကြီးက အိပ်ပျော်လျက်။ ဒေါသူပုန်ထနေသော မြစ်မင်း သည် ကျွန်တော်တို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေသည့်နှယ်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တော်တော်လှမ်းသေးသည့်တိုင် မြစ်ရေသည် ကျွန်တော်တို့တဲကလေးကို တိုက်စားသွားတော့မည်လောဟုပင် ကျွန်တော် ထင်မိသေး သည်။ ကျွန်တော့်အဖော်များမှာ မြက်ရိတ်၊ ကောက်ရိတ်သူတို့ထုံးစံ အိပ်မောကျနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်နိုင်။ အိပ်၍မရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် တဲပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကုက္ကရူမြစ်ကမ်းဘေးမှ ညများက လှလည်းလှသည်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ဟိုမှသည်မှ သွားလာနေကြသောမြင်းများ၏ အရိပ်များက မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် မည်းမည်း ကြီးတွေ၊ နှင်းတွေစိုရွှဲနေသည့် မြက်စိမ်းစိမ်းစိုစိုတို့ကို အဝစားထားကြသဖြင့် ငိုက်မျဉ်းကာ နှာတရှူးရှူးမှုတ်လျက်။ ထိုမြင်းအုပ်များကိုလွန်လျှင် ကုက္ကရူမြစ်သည် စိုစွတ်ကိုင်းကျနေသော မိုးမခ ကိုင်းများကို ရိုက်ပုတ်လျက် ကျောက်တုံးများကို တဝုန်းဝုန်း တိုက်လိမ့်စီးဆင်းသွားသည်။ မာန်ဟုန် ပြင်းသောမြစ်မင်းသည် ညယံကို ချောက်ချားကြောက်မက်ဖွယ် အသံများဖြင့် ကွက်လပ်ဖြည့်ပေး၏။

ထိုသို့သောညမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် ဓနိယကို အမြဲသတိရတတ်၏။ ဓနိယသည် မြစ်ကမ်းဘေး ကောက်ရိုးပုံအောက်တွင် အိပ်တတ်သည်။ ဓနိယသည် မကြောက်တတ်ပြီလော။ တဝေါဝေါ မြစ်ရေစီးသံကို သူနားခံသာသည်လော။ ထိုနေရာတွင် သူ တကယ်ပင် အိပ်ပျော်နေသည်လော။ အဘယ်ကြောင့် မြစ်ကမ်းနားတွင် တယောက်တည်း သွားအိပ်နေရသနည်း။ မည်သည့် အင်အားစု၏ တိုက်တွန်းလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ထိုနေရာသို့ သွားနေရသနည်း။ ဓနိယသည် လူဆန်းတယောက်၊ အခြားသော ကမ္ဘာမှ လူတယောက်။ ယခု သူ ဘယ်ကိုရောက်နေသနည်း။ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို လှမ်းကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ မြစ်ကမ်းပါးသည် အဝေးတွင် ပြေလျှော၍ ဆင်းသွားကာ တောင်တန်းကြီးများသာလျှင် အမှောင်ထဲတွင် ရေးရေးပျပျ ပေါ်နေကြသည်။ တောင်ထိပ်များပေါ် တွင်မူ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် ကြယ်ပွင့်များသာ မင်းမူလျက်။ ရွာတွင် သည်လောက် အနေကြာလာလျှင် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဖြစ်နေတော့မည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ကြလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဓနိယ တွင် ဘာမျှ မထူးခြား။ ယခင်ကလိုပင် တယောက်တည်းထီးတည်း။

အပေါင်းအဖော် ချစ်ခင်မှု သနားကရုဏာ စသည်တို့သည် သူ့အဖို့ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ရွာထဲတွင် ထင်ပေါ်သူဖြစ်လိုလျှင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်တွင် ကိုယ်ရပ်ပြနိုင်ရလိမ့်မည်။ အပေါင်းအသင်းများ အတွက်လည်း အားကိုးရသူတယောက် ဖြစ်ရမည်။ အကောင်းဘက်တွင်ဖြစ်စေ၊ အဆိုးဘက်တွင် ဖြစ်စေ တခုခုတွင် ထူးခြားရမည်။ ရွာမှ ပွဲလမ်းသဘင်များတွင် အရေးအကြောင်း ပေါ်လာလျှင် အုပ်ထိန်းနိုင်သော အရည်အချင်း ရှိရမည်။ သာရေး၊ နာရေး၊ ဘာသာရေး စသည့်ကိစ္စများတွင် လူကြီးများနှင့် ဝင်ဆန့်အောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်ရမည်။ ဒီလိုလူမျိုးဆိုလျှင် ရွာထဲရှိ မိန်းကလေးများ ကလည်း အရေးပေးတတ်ကြသည်။

အများအားဖြင့် သူ့လိုလူမျိုးသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ပြောင်စရာ၊ လှောင်စရာ၊ သနားစရာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အရွယ်သည် လူကြီးလုပ်ချင်သည့်အရွယ်၊ လူရာဝင်ချင်သည့်အရွယ်၊ ကာလသားကြီးများနှင့် တန်းတူရွယ်တူ ပေါင်းချင်သည့်အရွယ်ဖြစ်ရာ ဓနိယနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရှေ့တွင် မဟုတ်သည့်တိုင် ကွယ်ရာတွင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလေ့ ရှိကြ၏။ ယုတ်စွအဆုံး တထည်တည်းသော သူ့စစ်အင်္ကျီကလေးကို မြစ်ဆိပ်တွင် သွား၍ လျှော်ကာ မခြောက်တခြောက်နှင့် ဝတ်လာသည့် ကိစ္စမျိုးပင် ရယ်ပွဲဖွဲ့တတ်ကြသည်။

တခုမှု ထူးဆန်းသည်။ ဓနိယသည် ခပ်အေးအေး ခပ်ကုပ်ကုပ်နေသည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ကို သရော်မော်ကား မလုပ်ရဲကြ။ အမှန်အားဖြင့် ဓနိယသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်လည်း များစွာ ကွာခြားလှ သည် မဟုတ်။ နောက်ပြောင်မိလျှင် မိုက်တိမိုက်ကန်းဖြင့် လုပ်တတ်သူလည်း မဟုတ်။ ခပ်ကုပ်ကုပ် နေပြီး စကားနည်းသောကြောင့်ပင် သူ့ကို အလိုလို ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ငေးမောတွေးတောနေတတ်သော ဓနိယနှင့် ကျွန်တော်တို့ကြားတွင် တစုံတခု ကာဆီးထားသည့်နှယ် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ခံစားလို့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့လူငယ်များသည် အခြားသူ များကို လှောင်စရာတွေ့လျှင် မညှာတမ်း လှောင်ပြောင်တတ်ကြသည့်တိုင် ဓနိယကို ထိုသို့ လှောင်ပြောင်ခြင်း မပြုကြ။

ထိုသို့ လှောင်ပြောင်ခြင်း မပြုသည်မှာ အဖြစ်အပျက်တခုကြောင့်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် အလွန်စပ်စုပြီး လူကြီးများကို တောင်မေး မြောက်မေး လုပ်လေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် စစ်တပ်မှ ပြန်လာသည့် ရဲဘော်ဟောင်းများဆိုလျှင် တိုက်ပွဲတွေအကြောင်းကို ဟိုမေးသည်မေး မေးတတ် သည်။ ဓနိယ ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုမေးရန် အခွင့်ကို စောင့်နေ၏။

တညတွင်မူ ကျွန်တော်တို့တတွေ အလုပ်လုပ်၍ ထမင်းစားကြပြီးနောက်

ညမီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်၍ မီးလှုံနေကြသည်။

“ဓနိယ ကျွန်တော်တို့မအိပ်ခင် ခင်ဗျားရဲ့တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြပါလား” ဟု ကျွန်တော် က ပြော၏။

အစတွင် ဓနိယ ဘာမှမပြော။ သူ့ကို မေးရပါမည်လောဟု စိတ်ပင် တိုသွားသယောင် ရှိသည်။ ဓနိယသည် မီးဖိုကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“တိုက်ပွဲတွေအကြောင်းလား”

“စစ်ပွဲတွေ ဘာတွေအကြောင်းကို မသိချင်ပါနဲ့ကွာ။ မသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ်”

ဓနိယသည် ထိုင်ရာမှထသွား၏။ သစ်ရွက်ခြောက်တပွေ့ကို ယူလာပြီး မီးဖိုထဲသို့ထည့်ကာ မီးမှုတ်နေ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မော့၍မျှပင် မကြည့်။

ဓနိယသည် နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့။ သို့ရာတွင် သူပြောသည့် စကားလေး သုံး၊ လေးလုံးသည် အများကြီး တာသွားသည်။ စစ်ပွဲသည် ဒီလို အပျင်းပြေ လွယ်လွယ်ပြောစရာကိစ္စ မဟုတ်ကြောင်း အိပ်ရာဝင်ပုံပြင် ပြောစရာကိစ္စမဟုတ်ကြောင်းကို ထိုစကား သုံး၊ လေးလုံးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အလိုလို သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ စစ်သည် ဓနိယ၏ နှလုံးသားထဲတွင် သွေးခဲတခဲအဖြစ် မာကျောသွားခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းကို သူလွယ်လွယ်နှင့် မပြောချင်၊ မပြောနိုင်။

ကျွန်တော်သည် ရှက်သွားကာ ထိုအကြောင်းကို နောက်ထပ် မမေးမိတော့။

သို့ရာတွင် ရွာသားများသည် ဓနိယကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားသလို နည်းတူ ကျွန်တော်လည်း ထိုညနေခင်းကို မေ့သွားသည်။

နောက်တနေ့မနက်၌ ဓနိယနှင့် ကျွန်တော်သည် မြင်းများကို တလင်းဆီသို့ ဆွဲလာခဲ့ကြသည်။ ဂျမီလာလည်း ရောက်လာတော့မည်။ ဂျမီလာသည် ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်လျှင် အဝေးမှနေ၍ လှမ်းအော်သည်။

“မောင်လေးရေ ဟိုဘက်က အစ်မရဲ့မြင်းတွေကို ဆွဲခဲ့စမ်းပါဟေ့။ ဒီဘက်က ဇက်ကြိုးတွေကော ဘယ်မှာလဲ”

ဂျမီလာသည် လှည်းကို ပြင်နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တသက်လုံး လှည်းမောင်းလာသည့် လှည်းဦးစီးတယောက်နှင့် တူနေသည်။ လှည်းပုံတောင်းများ ကောင်း၊ မကောင်း သိရန် လှည်းဘီးကို ပင် ခြေဖြင့် ကန်၍ စမ်းနေလိုက်သေးသည်။

သူ့အနားကိုရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ရယ်၏။ ရယ်မည်ဆိုလျှင် လည်း ရယ်စရာ၊ ခနိယသည် အဆမတန်ကျယ်သည့် ရွက်ဖျင်စစ်ဖိနပ်ကြီးကိုစီးကာ လှည်းသံပေါ် တွင် တင်ပလွဲထိုင်ရင်း ခြေတွဲလောင်းချထား၏။ သူ့ဖိနပ်သည် ခြေထောက်မှ ကျွတ်ကျတော့မည့် နှယ်။ ကျွန်တော်က အသားမာတက်နေသော ဖနောင့်ဖြင့် မြင်းဘေးကို ကန်၍ မောင်းလာသည်။

ဂျမီလာက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ယမ်းပြလိုက်ရင်း-

“အမလေးဟဲ့ မောင်လေး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ လိုက်ပါတယ်။ ကဲ မြန်မြန်လုပ်ကြ။ နေမပူခင် လွင်ကြီးကို ဖြတ်ရအောင်”

ဂျမီလာသည် မြင်းတကောင်ကိုဆွဲခေါ်ကာ လှည်းတွင်တပ်သည်။ လှည်းတပ်နည်းကို ကျွန်တော့်အား တခါသာ မေးဖူးပြီးနောက် သူ့ဘာသာသူ တပ်သွားသည်ချည်းဖြစ်၏။ ခနိယကိုကား ရှိလေသည်ဟု ပင် အောက်မေ့ဟန် မတူ။

ဂျမီလာ၏ရဲတင်းမှု၊ ဖျတ်လတ်မှု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတို့ကိုကြည့်၍ ခနိယ အံ့အားသင့်သွား သည်။ ခနိယသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာစေ့ရင်းမှ ကြည့်နေရာ သူ့အကြည့်သည် နှစ်မြို့ခြင်း မရှိသောအသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ တချိန်တည်းမှာပင် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ အထင်ကြီး လေးစားဟန်ကို လည်း ပြနေ၏။ ခနိယသည် ရာဇူပေါ်မှ ဂျုံအိတ်တအိတ်ကိုသယ်လာပြီး လှည်းပေါ်သို့ တင်နေသည်။ စကားတခွန်းမှ မပြော။ ဂျမီလာက သူ့ကို ဆူသည်။

“ဒီမှာရှင့်၊ ဒါ တယောက်တည်းလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ စုပေါင်းလုပ်ရတဲ့အလုပ်။ ပေး ရှင့်လက်ပေး ကျွန်မပါ သယ်မယ်။ ဟဲ့ မောင်လေး၊ ဘာငေးနေတာလဲ။ လှည်းပေါ်တက်ပြီး အိတ်တွေ စီပေးမှပေါ့”

ဂျမီလာသည် ခနိယ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ လက်ချင်းဆက်ပြီး ဂျုံအိတ်ကို လှည်းပေါ်သို့ တင်သည့်အခါ ခနိယ၏မျက်နှာတွေ နီမြန်းကာ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ဂျုံအိတ်တအိတ်ကို မ,တိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းဆက်၍ မ,ကြရသဖြင့် မျက်နှာထိလုနီးပါး ဖြစ်နေကြသည်။ ခနိယမှာ အနေရခက်နေပေသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်လိုက်၊ မျက်နှာချင်းထိလုနီးပါး ဖြစ်သည့်အခါ တွင် မျက်နှာကို ဘေးသို့ လွှဲထားလိုက်ဖြင့် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ ဂျမီလာမှာမူကား ဘာမှ ထူးခြားဟန်မရှိ၊ ခနိယတို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သတိပင်ထားမိဟန် မတူ။ ရာဇူချိန်နေသော အမျိုးသမီးနှင့်ပင် နောက်ပြောင်၍ နေလိုက်သေးသည်။ အိတ်တွေကိုတင်လိုက်ပြီး၍ လှည်းထွက်တော့မည့်အခါမှ ဂျမီလာက မျက်စိတဖက်မှိတ်ပြကာ ရယ်ဟာဟာဖြင့်-

"ဒီမှာရှင့် ကိုအဝှာ၊ ရှင့်နာမည် ဘယ်သူ၊ ဩော်၊ ခနိယတဲ့လား။ ဒီမှာရှင့် ရှင် ယောကျ်ားမဟုတ်လား။ ယောကျ်ားဆိုရင် ရှေ့ကမောင်းပြီး လမ်းပြပါလား" ခနိယက ဇက်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး ရှေ့မှ မောင်းထွက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အရှက်ကြီးသော ခနိယကို ကြည့်၍ သနားနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သွားရမည့် ခရီးက တော်တော်ဝေးသည်။ စတက်မြက်ခင်း လွင်တောထဲတွင် ၁၅ မိုင် လောက် မောင်းရသည်။ ထို့နောက် ဘူတာရုံရောက်သည်အထိ တောင်ကြားကို ဖြတ်ရမည်။ လမ်းမှာ အဆင်းတွေချည်းဖြစ်ပြီး မြင်းဇက်ကို အသာကိုင်လိုက်သွားရုံသာရှိသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာကလေးက ရိုးမအစွယ် ကုက္ကရူမြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ရှိသည်။ သစ်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်း၍ မှိုင်းညိုနေသော ရွာကလေးကို ဘူတာရောက်သည်အထိ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တနေ့လျှင် တခေါက်သာ လာနိုင်၏။ ရွာမှ နံနက်စောစော ထွက်လာလျှင် မွန်းတည့်ချိန်တွင် ဘူတာသို့ ရောက်သည်။

နေကလည်း ပူလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဘူတာသို့ရောက်သည့်အခါ ကိုယ့်ထက် အရင်ရောက်နေသည့် လှည်းတွေ ပြည့်နေသဖြင့် မနည်းစောင့်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာနီးချုပ်စပ်မှလာသည့် ဂျုံလှည်းများ ကလည်း မနည်း။ လား ဝန်တင်၊ နွားဝန်တင်များဖြင့် တောင်ပေါ်မှ လာပို့သူတွေကလည်း ဒုနဲ့ ဒေး။ လာပို့သူများမှာ အများအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့အရွယ် ကလေးသာသာတွေ။ အချို့ကလည်း အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စစ်သားများ၏ဇနီးသည်များ၊ နေလောင်ထားသဖြင့် အသားတို့က ညိုလျက်။ အဝတ်အစားက ခပ်နွမ်းနွမ်း။ တောင်တွေပေါ်တက်ရသဖြင့် သူတို့ခြေဖဝါးများက အက်ကွဲကြမ်းရှ နေကြသည်။ နေရှိန်နှင့် ဖုန်မှုန့်တို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကလည်း ပပ်ကြားအက်သည့်နှယ် ကွဲလျက်။

ဂျုံအိတ်တင်သည့် ကရိန်းကြီးပေါ်တွင်မူ ဂျုံစေ့တိုင်းသည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာအတွက် ဟူသော ကြွေးကြော်သံပိုစတာများကို တွေ့ရသည်။ ဘူတာဝင်းထဲတွင် တိုးသံ၊ ဝှေ့သံ၊ လှုပ်ရှားသံ၊ ရယ်မောသံ တို့ ဆူညံလျက်။ အုတ်နံရံကာထားသည့်သံလမ်းတွင်မူ မီးရထားခေါင်းတွဲတတွဲက ရှေ့တိုးနောက်ငင် နေရာယူနေရင်း မီးခိုးလိပ်များကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။ အနံ့က မှိုင်းနံ့။ မီးရထားများက တဝေါဝေါ ဖြတ်သွားကြသည်။ ကုလားအုပ်ကြီးများက မြေကြီးတွင် ဝပ်နေရာမှ ပါးစပ်ကြီးများကိုဖြဲကာ တွန်နေကြ၏။

ဘူတာရုံထဲက သွပ်မိုးဂိုဒေါင်တွင်မူ ဂျုံတွေ တောင်လိုပုံနေလေပြီ။ အမိုးနားရောက်သည်အထိ ထောင်ထားသော ကုန်းပေါင်ပြားကြီးများအတိုင်း

ဂျုံအိတ်များကို သယ်ကြရသည်။ ဂျုံနံ့က တထောင်းထောင်း၊ ဖုန်တွေကလည်း တထောင်းထောင်း။

"ဟော့ကောင် သေသေချာချာလျှောက်။ လိမ့်ကျနေဦးမယ်။ အမိုးနားအထိ တက်ပြီး စီပါကွ"ဟု အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် မျက်လုံးကြီးနီနေသည့် ဒိုင်မှူးက အော်သည်။

အဘယ်ကြောင့် အာဏာပါဝါတွေ ပြပါသနည်း၊ ဂျုံအိတ်များကို ဘယ်နေရာတွင် ထားရမည်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး အသိ။ သိသည့်အတိုင်းလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ထားပြီးသား။ သည်ဂျုံများကို အဘိုးအိုကြီးများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေးများ စိုက်၍ သူတို့ပင် ရိတ်သိမ်းခဲ့ကာ သူတို့ပင် သည်ဘူတာသို့ လာပို့ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လော။ ကောက်ရိတ်ချိန်တွင် သူတို့တတွေသည် ချစ်ချစ်တောက်ပူသော တံစဉ်များကိုကိုင်ကာ ခါးကျိုးမတတ် တကုန်းကုန်း ရိတ်သိမ်းခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လော။ ကလေးများ သည် မြေပေါ်သို့ကြွေကျနေသော ကောက်နှံတိုင်းကို သိမ်းကျုံးကောက်ယူကာ လာပို့ခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လော။

သည်ဂျုံအိတ်ကြီးတွေ ဘယ်လောက်လေးသည်ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ စင်စစ် ထိုအလုပ်သည် အားကောင်းမောင်းသန်ယောကျ်ားကြီးများ၏ အလုပ်။ ကျွန်တော်သည် ဂျုံအိတ်ကို ကျောပေါ်တွင်ပိုးပြီး လျှောမကျအောင် အဖျားကို သွားဖြင့်ကိုက်ပြီး တကျွီကျွီမြည်နေသည့် ကုန်းပေါင်ကြီးအတိုင်း အပေါ်သို့ ထမ်းတက်ရသည်။ ဖုန်မှုန့်တွေဝင်သဖြင့် လည်ချောင်းထဲက ယားကျိကျိ။ လေးလွန်းသဖြင့် နံရိုးတွေလည်း အောင့်လှပြီ။ မျက်လုံးထဲတွင် မီးတွေ ပွင့်နေတတ် သည်။ တခါတရံတွင် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် မေ့လဲကျသွားတော့မည်လောဟုပင် ထင်ရ၏။ ဂျုံအိတ်ကြီး ကို လွှတ်ချလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မဖြစ်။ ကျွန်တော့်နောက်တွင် ဂျုံအိတ်တွေကို ထမ်းတက် လိုက်လာသည့်လူတွေက မနည်း။ သူတို့ကိုကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ကျွန်တော်တို့အရွယ် လူမမယ် တွေ။ တချို့ကလည်း စစ်သားဇနီးတွေ။ စစ်ကြီးသာမဖြစ်ခဲ့လျှင် သည်လိုအရွယ်ကလေးတွေကို သည်လို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘယ်သူမျှ လုပ်ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။ မဖြစ်။ မိန်းမသားတွေပင် အားစိုက် ခွန်စိုက် လုပ်နေသည့်အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော် ရေသာခိုဖို့ မကောင်း။

ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဂျမီလာ။ ဝတ်စုံကို ဒူးအထက်တွင် လိပ်ချပြီး ဂျုံအိတ်ကြီးကို မ,နေသည်။ လုပသောခြေသလုံးသားညိုညိုမှ ကြွက်သားများ၏အချိုင့်အဝှမ်းကို မြင်ရ၏။ သည်လောက်လေး သည့် အိတ်ကြီးကိုထမ်းရင်း သေးသွယ်သည့်ကိုယ်ကလေးကို ဟန်ချက်ညီအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ထိန်းထားသည်။ တခါတရံတွင် နောက်မှလိုက်လာသော ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချသည့်နှယ် တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်သို့

ပြန်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

"မောင်လေးရေ တောင့်ထားဟေ့။ ရောက်တော့မယ်"

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကိုသာ အားပေးရသည်။ သူ့အသံကလည်း သိပ်အားမရှိလှ။

ကျွန်တော်တို့ထမ်းလာသည့် ဂျုံအိတ်တွေကိုသွန်ချပြီး ပြန်ဆင်းအလာတွင် အောက်မှတက်လာသော ခနိယကို တွေ့ရ၏။ ကုန်းဘောင်ပြားပေါ်တွင် သတိထား၍ တက်လာနေသော သူ့ခြေထောက်များက ခပ်ဆာဆာ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ ခနိယသည် စူးရှနက်မှောင် သော မျက်လုံးဖြင့် ဂျမီလာကို တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဂျမီလာက ခြေသလုံးအထက်တွင် စည်းထားသည့်ဝတ်စုံကို ဖြေချလိုက်၏။ ဂျမီလာကိုကြည့်တိုင်း၊ သူ့ကြည့်ပုံမှာ သည်တကြိမ် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးသကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဂျမီလာကမူ သူ့ကို တချက် ကလေးမျှ ဂရုမစိုက်။

ခနိယနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဂျမီလာတွင် သဘောထားနှစ်မျိုးသာ ရှိ၏။ တမျိုးက သူ့ကို လှောင်ပြောင် စရာ သတ္တဝါတယောက်အနေနှင့် ရယ်တတ်ပြီး၊ တခါတရံတွင်လည်း သူ့ကို လုံးဝ လျစ်လျူရှုထား လိုက်၏။ ဘူတာမှ လှည်းမောင်းပြန်လာကြလျှင်လည်း ဂျမီလာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ "ဟေ့ မောင်လေး၊ အမြန်မောင်းရအောင်ဟေ့" ဟုဆိုကာ ကြာပွတ်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်ဝဲ၍ မြင်းကို တချက်ရိုက်လိုက်ပြီး အမြန်မောင်းသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နောက်မှလိုက်မောင်း၏။ ကျွန်တော် တို့သည် ခနိယ၏လှည်းကို ကျော်တက်လာခဲ့ကြသည်။ ခနိယမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ နောက်ပြောင်ခြင်းဖြစ်သည့်တိုင် တော်တော်တန်တန်လူဆိုလျှင် သည်းမခံကြ။ သို့ရာတွင် ခနိယမှာမူ ဘာမှမဖြစ်သည်နှယ်။ ခနိယသည် လှည်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်မောင်း လာရင်းက ရယ်မော၍ဖြတ်သွားသော ဂျမီလာကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်သည်။ သူ့အကြည့်ထဲတွင် ကြင်နာသောသဘော၊ ခွင့်လွှတ်သော သဘောတို့ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကျွန်တော်သည် ခနိယကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတတ်သည်။

သူ့ကို လှောင်သည်ဖြစ်စေ၊ လျစ်လျူရှုသည်ဖြစ်စေ ခနိယသည် မည်သို့မှ မထူးခြား။ ခနိယသည် သူတကာ လှောင်သမျှကို ကြိတ်မှိတ်ခံဖို့များ သစ္စာဆိုထားလေသလား မသိနိုင်။ ကျွန်တော်က ကြားထဲက မခံနိုင်ဖြစ်သဖြင့်- "အစ်မကလည်းဗျာ၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လှောင်ရတာလဲ။ လူက လူကောင်းပါ။

ခပ်ရိုးရိုး ခပ်အေးအေး နေရှာတာပါ”

ဂျမီလာက သဘောကျ၍ ရယ်သည်။

“အမယ်လေး ပူနေလိုက်တာ။ ပျော်လို့ နောက်တာပေါ့ဟဲ့။ သူ့ကို နောက်ပေမယ့်လည်း ဒါကြီးက ဘာမှ နာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နောက်တွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဓနိယကို နောက်ချင်လာပါသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း စိုက်ကြည့်နေတတ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲတွင် တမျိုးဖြစ်လာ သည်။ ဓနိယသည် ဂျုံအိတ်ကို ဂျမီလာ၏ကျောပေါ်သို့ သယ်ပေးနေစဉ် တကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး ကြည့်နေတတ်သည်။ ဂျုံအဝယ်ဒိုင်တွင် လူတွေက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အော်သံဟစ်သံ၊ ရယ်သံမောသံ တို့က ဆူညံလျက်။ တယောက်ကိုတယောက် တိုးဝှေ့လျက်။ သည်ကြားထဲတွင် ဂျမီလာ၏လှုပ်ရှားမှု၊ ဂျမီလာ၏ပေါ့ပါးမှုတို့သည် လူတကာ အာရုံစိုက်စရာဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်။ ဂျမီလာသည် ဘူတာ ဝင်းထဲက အဝယ်ဒိုင်တွင် လာသူများနှင့် မတူ။ တမူ ထူးခြားနေသည်။

သူ့ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်သူချည်း။ ဂျုံအိတ်ကို လှည်းပေါ်မှ ချတော့မည်ဆိုသည်နှင့် ဂျမီလာသည် ကျောကိုဆန့်လိုက်ကာ ပခုံးကိုရှေ့သို့ထိုးပေးပြီး ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည့်အခါတွင် ဟာလာ ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော သူ့လည်တံကို မြင်ရ၏။ နေရောင်ကြောင့် နီရဲနေသောကျစ်ဆံမြီးက မြေကြီး ပေါ်တွင် ဝဲလျက်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဓနိယသည် ကုန်လှောင်ရုံတံခါးဝတိုင်အောင် ဂျမီလာကို လိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။ သူကမူ သူကြည့်သည်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဟု ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သူ့အမူအရာအားလုံးကို ကျွန်တော်က မြင်လိုက်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည်။ ဂျမီလာသည် ဓနိယလိုလူမျိုးနှင့် လားလားမထိုက်ဟုတွေးမိကာ ကျွန်တော် ကြားထဲက ခံပြင်းနေ သည်။

“ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် စိုက်စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟု ကျွန်တော် စိတ်မခံချင်ဖြစ်မိသည်။ ကလေးတို့ဘာဝ ကိုယ်ကျိုးကြည့်လိုသည့်စိတ်သည် မနာလို ဝန်တိုမှုအဖြစ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကလေးဆိုသည်မှာ မိမိတို့ ချစ်သူခင်သူ များက တခြားသူများကို အရေးပေးလျှင် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာ၊ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် ဓနိယကို မသနားသည့်အပြင် မုန်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူများတကာက သူ့ကို လှောင်ကြ၊ နှိမ်ကြလျှင် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသည်။ တခါတွင်မူ ကျွန်တော်တို့ လှောင်ပြောင်ကျီစားသဖြင့် သူ့ခမျာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဂျုံအိတ်များထဲတွင် သိုးမွေးကြမ်းဖြင့် လုပ်ထားသည့် ပေါင်နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ဝင် အိတ်ကြီးတလုံး ပါသည်။ ထိုအိတ်ကြီးမှာ လေးလွန်းသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့တယောက်တည်း မ,မနိုင်။ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ဝိုင်းမကြရ၏။ တနေ့တွင်မူ တလင်းပြင်တွင် ဂျုံအိတ်သယ်ကြရင်း ခနိယကို နောက်ပြောင်ရန် စိတ်ကူးရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအိတ်ကြီးကို ခနိယလှည်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီ။ ထိုအိတ်ပေါ်ကမှ အိတ်ကလေးတွေကို ဖုံးပေးလိုက်ကြ၏။ လမ်းရောက်သည့်အခါ တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဂျမီလာက နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့ပြီး ခြံတခြံထဲမှ သစ်သီးများကို ခူးကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ ဂျမီလာကား တလမ်းလုံး ရယ်မောလာကာ သူ့ကို သစ်တော်သီးတွေနှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ခဏကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကို မီလာခဲ့ကြ၏။ ရထားသံလမ်းနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် လမ်းပိတ်ထားသဖြင့် သူ့လှည်းလည်း ကျွန်တော်တို့ကို မီလာခဲ့သည်။ သံလမ်းဖွင့်လိုက်သည့်အခါ တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဘူတာထဲသို့ မောင်းလာခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့လှည်းပေါ်တွင် ပေါင်နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်အိတ်ကြီး တင်ပေးလိုက်သည်ကို မေ့နေကြသည်။ ဂျုံအိတ်များကို သယ်ခါနီးသည့်အခါ ဂျမီလာသည် ကျွန်တော့်ကို တံတောင်ဖြင့်တွက်လိုက်ပြီး ခနိယကို မေးငေါ့ပြ သည်။ ခနိယသည် လှည်းပေါ်တွင်ရပ်ရင်း ပေါင်နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ဝင် အိတ်ကြီးကို ကြည့်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်နေဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီကို လှမ်းကြည့် လိုက်၍ ဂျမီလာက လက်ကွယ်၍ ပြုံးနေသည်ကို မြင်သည့်အခါတွင် သူ့ကို နောက်ပြောင်မှန်း ရိပ်မိသွားဟန်တူသည်။

“ရှင့်ဘောင်းဘီကြီးကို ပင့်လိုက်ဦးလေ။ လမ်းကျမှ ဘောင်းဘီကျွတ်ကျလို့ ခက်နေလိမ့်မယ်”

ခနိယသည် ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။ ဂျုံအိတ်ကြီးကို လှည်းနောက်မြီးသို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး လှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် လက်တဖက်ဖြင့် ထိန်းကာ သူ့ကျောပေါ်သို့ တင်သည်။ ခနိယသည် ခြေလှမ်း မခိုင့်တခိုင်ဖြင့် ဂျုံအိတ်ကြီးကို ဂိုဒေါင်ဝသို့ သယ်သွားသည်။ အခြားလူများကမူ သတိမပြုမိကြ။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဂျုံအိတ်တအိတ်ကို ထမ်းသွားသည်သာ ထင်ကြ သည်။ ခနိယသည် ဂျုံအိတ်ကြီးကို မနိုင့်တနိုင် ထမ်းရင် ကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ တက်ရန် ပြင်သည်။

ဂျမီလာသည် နောက်မှ လိုက်သွားကာ-

“မနိုင်ဘဲနဲ့ မလုပ်နဲ့လေ။ ကျွန်မတို့က နောက်တာပါ”

“အနားမလာနဲ့” ဟု ပြောကာ ခနိယသည် ကုန်းပေါင်ပေါ်သို့

လှမ်းတက်လိုက်၏။

"ဒုက္ခပဲ။ ဂျုံအိတ်ကြီးကို သယ်သွားပြီ"

ဂျမီလာက အော်သည်။ ဂျမီလာသည် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်နေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရယ်သံသည် ဖျစ်ညှစ် ရယ်လိုက်သော ရယ်သံ၊ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးသည့် ရယ်သံ။

ကုန်းပေါင်ပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် ဓနိယသည် ထော့နင်းထော့နင်းဖြစ်လျက် ရှိလေပြီ။ ဓနိယ သည် ခြေတဖက်ကျိုးနေသူဖြစ်ကြောင်းကို စောစောကမစဉ်းစားမိ။ သည်လို နောက်ပြောင်မိသည့် အတွက် ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ သည်အကြံကို ပထမဆုံး ရသူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်လောက် မိုက်မဲသူ ရှိမည်မထင်တော့။

"ပြန်ဆင်းခဲ့ ပြန်ဆင်းခဲ့" ဟု ဂျမီလာကအော်သည်၊ သို့ရာတွင် ပြန်လှည့်၍ မရတော့။ သူ့နောက်တွင် ဂျုံအိတ်တွေကို သယ်လာသည့် လူတန်းကြီးက အရှည်ကြီး။

ထို့နောက်တွင်မူ မည်သို့ဖြစ်သွားသည်ကိုပင် ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစား၍ မရတော့ပြီ။ မနိုင့်တနိုင် ဝန်ကြီး ထိန်းထားရသဖြင့် ဓနိယခါးသည် ကုန်းသွားကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဒဏ်ရာရထားသောခြေထောက်ကို ဖော့နင်းကာ ကျန်တဖက်ကို အားယူ၍ ကုန်းပေါင် ပေါ်တွင် လျှောက်နေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မှတ်မိ၏။ ခြေတလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း နာကျင် ပင်ပန်းလွန်းသည့်အတွက် ရှေ့သို့ ဆက်မလျှောက်နိုင်သေးဘဲ အတန်ကြာ နားနားနေရသည်။ ကုန်းပေါင်အထက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေလေ ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ ယိုင်လေလေဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ယောင်၏။ ဓနိယသည် အိတ်ကြီးကိုထမ်းရင်း ယိုင်တီးယိုင်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန် တော့်မှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ကြောက်လည်းကြောက်သဖြင့် အာခေါင်တွေ ခြောက်ကုန်ပြီး သူ့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အိတ်ကြီးကို ထမ်းထားရသလို လေးလံလျက်ရှိသည်။ သူ့ခြေထောက်ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှုသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ကူးလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဓနိယသည် တချက် အားတင်း၍ ရှေ့သို့လှမ်းလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် ပြာဝေသွားကြကာ အရာအားလုံးသည် မှောင်မိုက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်အောက်မှ မြေကြီးသည်လည်းပဲ ကျပြိုဆင်းသွားသည် ထင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် သတိပြန်ရလာ သည်။ ဂျမီလာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ။ သူ့မျက်နှာတခုလုံးသည် သွေးမရှိတော့သည့် နှယ် ဖြူရော်ရော်။ မျက်လုံးများပြူးလျက်၊ နှုတ်ခမ်းက ရယ်လက်စ မသိမ်းခင် ငိုတော့မည့်ပုံ။ ထိုအချိန်၌ကား ဒိုင်မှူးအပါအဝင် လူများသည် ကုန်းပေါင်ခြေရင်းသို့ ရောက်နေကြသည်။ ဓနိယ သည် နောက်ထပ် ခြေနှစ်လှမ်း လှမ်းကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် ဒူးတဖက်သည် ပျော့ညွတ်ကျသွား သည်။ ဂျမီလာက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်၏။

"လွှတ်ချလိုက်လေ လွှတ်ချလိုက်ပါလား"

ဂျမီလာက အော်သည်။

သို့ရာတွင် ဓနိယသည် လွှတ်မချ။ ဂျမီလာ့အော်သံကိုကြားသည်တွင် ဓနိယသည် ရှေ့သို့ ခြေတလှမ်း လှမ်းတက်လိုက်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ခြေက မခိုင်။ ယိုင်သွားပြန်၏။

"လွှတ်ချလိုက်ပါလားဗျ။ မနိုင်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ထမ်းနေရတာလဲ" ဟု ဒိုင်မှူးက အော်သည်။

အားလုံးကလည်း လွှတ်ချလိုက်ရန် အော်ကြသည်။ သို့ရာတွင် လွှတ်ချခြင်းမပြု။ ဓနိယသည် အိတ်ရော လူပါ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျလာတော့မည်ဟုပင် ထင်နေကြသည်။ အားလုံး အသက်ကိုမျှ ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်။ အဝေးမှ မီးရထားဥသြသံစူးစူးကို ကြားရ၏။

ဓနိယသည် နတ်ပူးနေသူပမာ မည်သူ့စကားကိုမျှ ဂရုမစိုက်။ အိတ်ကြီးကို နှစ်လှမ်းလှမ်း ထမ်းကာ သွပ်ခေါင်မိုးနားအထိရောက်အောင် တက်နေသည်။ ပြီးတိုင်း ကိုယ်ကိုထိန်းနိုင်ရန် ခဏနား၏။ နားပြီးလျှင် အားယူ၍တက်ပြန်၏။ သူနားလျှင် သူ့နောက်က လူတွေလည်း နားနေရသည်။ စောင့်၍ တက်နေရသဖြင့် နောက်လူများမှာ ပင်ပန်းလှပြီ။ သို့ရာတွင် မည်သူကမျှ အော်ဟစ်ဆဲဆိုခြင်း မပြု။ စိတ်ဆိုးခြင်း မရှိ။ နောက်မှလူများအားလုံးသည် အိတ်တွေကိုထမ်းကာ တရွေ့ရွေ့ တက်သွားကြ သည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ရှေ့မှမမြင်ရသော ကြိုးတချောင်းဖြင့် ဆွဲထားသည့်နှယ်။ ချောကျိ၍ အန္တရာယ်များသော လမ်းကလေးတခုပေါ်တွင် လျှောက်နေကြသကဲ့သို့၊ တယောက်၏ အသက်သည် တယောက်အပေါ်တွင် မှီနေသကဲ့သို့ ဓနိယက တလှမ်းလှမ်းသည်နှင့် နောက်ကလူတွေကလည်း တလှမ်းစီ။ ဓနိယ ရပ်လိုက်သည်နှင့် နောက်ကလူတွေကလည်း ရပ်။ ထိပ်ဖျားသို့ရောက်ဖို့ နည်းနည်း သာလိုတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဓနိယသည်ယိုင်သွား၏။ ဒဏ်ရာရထားသော သူ့ခြေထောက်သည် ဂုန်ကို ထမ်းနိုင်ဟန် မတူတော့။

အိတ်ကိုပစ်မချလိုက်လျှင် လူရော အိတ်ပါ အောက်သို့ ကျလာတော့ မည်။

"မောင်လေး သွား သွား။ နောက်က ဝင်ထိန်းပေးလိုက်စမ်း"

ဂျမီလာက ကျွန်တော့်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အိတ်တွေ၊ လူတွေကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ကုန်းပေါင်ထိပ်ဖျားသို့ တက်လာခဲ့ရာ သူ့အနားသို့ရောက်လာ၏။ ဓနိယသည် အိတ်ကို ထိန်းထားသော သူ့လက်မောင်းအောက်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ချွေးတွေ စိုရွှဲနေသော သူ့နဖူးပြင်ပေါ်တွင် အကြောကြီးတွေ ထောင်နေသည်။ နီရဲသော သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်ကို မုန်းသည့်အမုန်းဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည်။ ကျွန်တော်က နောက်မှနေ၍ လက်တဖက်ဖြင့် ထိန်းပေး၏။

"သွားကွာ၊ လာမရှုပ်စမ်းနဲ့" ဟု ကျွန်တော့်ကို အော်လွှတ်လိုက်သည်။

ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်၍ ဂျုံအိတ်ကြီးကိုလွှတ်ချပြီးသည့်နောက်တွင်မူ ဓနိယသည် မောပန်းအားကုန်သွား သည့်နှယ် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ လွှတ်ချပြီးရပ်နေသည်။ ဒိုင်မှူးကား ဒေါပွ၍ မဆုံးတော့။

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟင်။ ရူးနေသလား။ ကျုပ်ကို လူမဆန်ဘူးလို့ ပိုပြီး အပြောခံရအောင် လုပ်တာလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လေးတဲ့ အိတ်ကြီးကို သယ်လာရတာလဲ"

"ဒါက ကျုပ်အလုပ်ပဲ"

ဓနိယသည် ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြော၏။ ထို့နောက် တံတွေးထွေးလိုက်ကာ လှည်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ သူ့ကို မကြည့်ရဲကြ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည်ကို အဟုတ်မှတ်ပြီး အိတ်အလေးကြီးကို ထမ်းတက်သွားသည့်အတွက် လည်း သူ့ကို စိတ်ဆိုးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တညလုံး ရွာသို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြ၏။ လမ်းတွင် စကားတလုံးမျှ မပြောမိကြ။ ဓနိယမှာ နဂိုက စကားနည်းသူဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်ဆိုးနေသေးလား။ သို့မဟုတ် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်သာ သဘောထားလိုက်သည်လော ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မပြောနိုင်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာမူ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်တွေး၍ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်နေကြသည်။

နောက်တနေ့မနက် တလင်းပြင်တွင် ဂျုံတွေကို အိတ်သွင်းနေစဉ် ဂျမီလာသည် မနေ့က အိတ်ကြီးကို ကောက်ယူပြီး ဆုတ်ဖြဲပစ်လိုက်၏။

“ရှော့၊ ရှင့်အိတ်စုတ်ကြီး။ ရှင်တို့ ဒိုင်မှူးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ နောက်တခါ ဒီလို အိတ်ကြီးတွေကို ထည့်မပေးပါနဲ့လို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် ရှင်”

နောက်တနေ့မနက် အလုပ်လုပ်ကြသည့်အခါတွင် ခနိယမှာ ဘာမျှ ဣန္ဒြေမပျက်။ ခါတိုင်းလို ပုံမှန်လုပ်မြဲ။ သို့ရာတွင် သူ့ခြေထောက် ဆာတာတာ ဖြစ်သည်မှာ ခါတိုင်းထက် သိသာနေသည်။ ဂုံအိတ်ထမ်းသည့်အခါတွင် ပို၍သိသာ၏။ ခြေထောက်ဒဏ်ရာသည် ပြန်၍ ထလာဟန်တူသည်။ သူ့ခြေထောက်ကိုကြည့်တိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် သတိရနေမိ၏။ သူ ရယ်ရယ်မောမော နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် နေသည့်အခါတွင်မှ ကျွန်တော်တို့ စိတ်သက်သာရာ ရသည်။

ဂျမီလာကလည်း ဘာမျှ မဖြစ်သည့်နှယ်။ ရယ်လားမောလားဖြင့်။ တော်တော်မာနကြီးသည့် မိန်းမဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် သေသေချာချာ ကြည့်သည့်အခါတွင် သူလည်း စိတ်ကောင်းပုံမရ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။ ခနိယသည် ရှေ့က မောင်းသွားနှင့်သည်။ လှလိုက် သည့်ည။ ပြာမှိုင်း၍ ကြယ်တို့ လင်းလက်နေသည့် ဩဂုတ်ညများကို မည်သူ သဘောမကျဘဲ နေမည်နည်း။ တောင်ကြားထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မြောက်ဘက်မှ ကြယ်ကြီးကို မြင်ရ၏။ ကြယ်ရောင်တို့ တလက်လက် တောက်နေပုံမှာ အောက်မှကမ္ဘာမြေကြီးကို တအံ့တဩဖြင့် ငုံ့ကြည့် နေသည့်နှယ်။ မြင်းတွေကလည်း အိမ်သို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်သဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ပြေးကြသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများသည် လှည်းဘီးများအောက်တွင် ကြေမွကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ လေညင်းက တသုန်သုန် တိုက်နေသဖြင့် လွင်တောမှ ပန်းနံ့များသည် မွှေးနေကြ၏။ ထိုထဲတွင် ဂျုံနံ့၊ မြင်းချေးနံ့၊ ကတ္တရာစေးနံ့တို့ဖြင့် ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ ညသည် မွှေးနေကာ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထဲတွင် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်။

တောပန်းရိုင်းချုံတို့ ဖုံးနေသည့် ကမ်းပါးတဖက်က ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် အုပ်မိုးလျက် လမ်းအောက်ခြေကမ်းပါးစောင်းတွင်မူ မိုးမခပင်များနှင့် ပေါ်ပလာပင်များက မှိုင်းညို့လျက်။ ထိုမှ လွန်လျှင် တငြိမ့်ငြိမ့်စီးဆင်းနေသော ကုက္ကရူမြစ်။ အဝေးမှ တံတားကိုဖြတ်သွားသည့် မီးရထား ခုတ်သံကို ကြားရသည်။ မီးရထားသံပျောက်သွားလျှင် ကျွန်တော်တို့လှည်းဘီးသံများနှင့် မြင်းခွာသံ များ။ အေးမြသည့်ညတွင် လှည်းမောင်းရ၊ လှုပ်ရှားနေသော မြင်းကျောကုန်းများကို ကြည့်ရ၊ ဩဂုတ်လ ညခင်း၏အသံများကိုကြားရ၊ ရနံ့များကို ရှူရှိုက်ရသည်မှာ အရသာရှိပါဘိခြင်း။ ဂျမီလာ က ကျွန်တော်တို့ရှေ့က မောင်းသည်။ ဇက်ကြိုးကို လွှတ်ကာ သီချင်းကလေး တအေးအေးဖြင့်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ငြိမ်ချက်သားကောင်းလွန်းသည့်အခါတွင် ဂျမီလာသည် မအောင့်နိုင် တော့ဘဲ တေးညည်းမိဟန်တူသည်။ သည်လိုညမျိုးသည် တိတ်ဆိတ်နေဖို့ မကောင်း။ သီချင်းဆိုဖို့ ကောင်းသောညမျိုး ဖြစ်သည်။

ခဏကြာလျှင် ဂျမီလာ၏တေးသံသည် ပို၍ ကျယ်လာ၏။ ဂျမီလာသည် ကျွန်တော်တို့တတွေ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားသည်ကို ပြန်၍ ပြေပျောက်သွားအောင် ဆိုခြင်းလော။ သူ့လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်နေ သည်ကိုမူ မေ့ပျောက်အောင်ဆိုခြင်းလော။ အဘယ်ကြောင့် သီချင်းဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိနိုင်။ ဂျမီလာအသံက ခပ်လွင်လွင်။ သူဆိုသည့်သီချင်းများမှာ ကျွန်တော်တို့တောတွင် ထိုစဉ်က ခေတ်စား ခဲ့သည့် သီချင်းများဖြစ်သည်။ ဂျမီလာသည် သီချင်းတော်တော်များများ ရသည်။ ဆိုသည့်အခါတွင် လည်း စိတ်ပါလက်ပါဆိုသဖြင့် နားထောင်ကောင်း၏။ ဂျမီလာသည် သီချင်းဆိုနေရာမှ ဗြုန်းခနဲ ရပ်လိုက်ပြီး-

“ခနိယ၊ သီချင်းလေး ဘာလေး ဆိုပါလား။ မဆိုတတ်ဘူးလား”

“နင်ဆိုပါ။ ငါ နားထောင်မှာပေါ့”

“အမယ်လေး။ နားထောင်တာကတော့ လွယ်တာပေါ့ရှင်.. ရှင့်မှ နားရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ လည်း နားရှိတာပဲ။ မဆိုချင်လည်း နေပေါ့” ဟု ပြောကာ ဂျမီလာသည် သူ့သီချင်းကို ဆက်ဆိုသည်။

ဂျမီလာသည် ဘာကြောင့် ဓနိယကို သီချင်းဆိုခိုင်းသနည်း။ စိတ်ကူးပေါက်၍ ရောက်ရာပေါက်ရာ ပြောလိုက်ခြင်းလော။ သို့မဟုတ် ဓနိယနှင့် စကားစမြည် ပြောလိုသဖြင့် လမ်းစရှာခြင်းလော။ စကားစရှာမှန်း နောက်မှ ကျွန်တော် သိသည်။

“ဓနိယ၊ ရှင့်မှာ ရည်းစားတို့ ဘာတို့ မရှိဘူးလား”

ဓနိယက မည်သို့မျှမဖြေ။ ဂျမီလာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လမ်းကို ဖြတ်စီးနေသည့် ချောင်းကူးကလေးတခုအနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ မြင်းများသည် အရှိန်နှေးသွားကြ၏။ ချောင်းမှ တက်သည့်အခါ၌ ဓနိယသည် သူ့မြင်းကို တချက် ပြင်းပြင်းရိုက်၍ ရှေ့သို့မောင်းသွားပြီး သီချင်း တပုဒ်ကို ခပ်အုပ်အုပ် ဆိုနေသည်။

“မြိုင်တန်းမှောင်ဝေ.. တို့ဘိုးဘွားများရဲ့ မြေ”

ထို့နောက် သူ့အသံသည် တိမ်သွားကာ ချောင်းဆိုးသံပေါ်လာ၏။ နောက်တပိုဒ်ကို ဆက်ဆိုပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ရပ်သွားပြန်၏။

ဓနိယသည် သီချင်းဆိုရသည်ကို ရှက်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်၏။

စင်စစ် သူ့အသံက မဆိုး။ မရွံ့မရဲဆိုလျက်နှင့် သည်မျှကောင်းလျှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဆိုပါက မည်မျှ ကောင်းမည်နည်း။

“ကောင်းတယ်ဗျို့၊ ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော် အော်မိသည်။

“ဒီလောက်တောင် ကောင်းလျက်သားနဲ့ ဟိုတုန်းက ဘာဖြစ်လို့မဆိုတာလဲ။ ဆိုပါရှင့်” ဟု ဂျမီလာက လည်း အားပေးသည်။

တောင်ကြားထဲမှ ထွက်လာသဖြင့် လရောင်သည် ဝင်းပလာသည်။ လေညင်းက သွေးလျက်။ ဓနိယသည် နောက်တပုဒ်ကို ဆက်ဆို၏။ အစတွင် မဝံ့မရဲ ဆိုသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အရှိန်ရလာလေပြီ။ တေးသံသည် တောင်ကမ်းပါးယံကို ပဲ့တင်ရိုက်၍ပြန်လာလေရာ တောင်ကြား တဝိုက်တွင် သူ့တေးသံသည် ဟိန်းနေ၏။

ကျွန်တော်မှာ သူ့တေးသံကို အံ့သြ၍ မဆုံး။ သူ့တေးသံသည် အသံကြောင့် ကောင်းသည်လော၊ ဆိုပုံဆိုလက်ကြောင့် ကောင်းသည်လော၊ ခံစားချက်ကြောင့် ကောင်းသည်လော ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ယခုထက်တိုင် မဝေခွဲနိုင်။

သူ့တေးသံသည် ဆိုသူကို လိုက်လှဲစေသကဲ့သို့ နားထောင်သူကို လည်း လိုက်လှဲစေ၏။

ခနိယ၏တေးသံကို အခြားသော အနုပညာနည်းလမ်းဖြင့် ဖော်ပြရလျှင် မည်မျှကောင်းလေမည် နည်း။ သို့ရာတွင် ဖော်ပြခြင်းငှာ ကျွန်တော် မစွမ်း။ စာသားကို မကြားရဘဲပင်လျှင် သူ့တေးသံသည် မြင့်မြတ်သည့် နှလုံးသားကို ဖော်ပြနေသည့်နှယ်။ သူ့လိုတေးသံမျိုးကို ယခင်ကလည်း ကျွန်တော် မကြားဖူးခဲ့။ နောင်တွင်လည်း မကြားရတော့။ သူ့သီချင်းသည် ကာဂျစ်တေးသီချင်းလည်း မဟုတ်။ ကာဇတ်သီချင်းလည်း မဟုတ်။ ထိုသီချင်းထဲတွင် ကာဂျစ်တို့၏ တေးသွားသည်လည်း ပါသည်။ ခနိယသည် ထိုလူမျိုးနှစ်ခုစလုံး၏ အကောင်းဆုံးသံစဉ်များကို ပေါင်းစပ်၍ ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ တောင်ပေါ်နှင့် မြေပြန့်လွင်ပြင်တို့၏ သံစဉ်တို့ကို ပေါင်းထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကာဂျစ်တောင်ရိုးများ ကဲ့သို့ မိုးထိအောင်လည်း မြင့်မား၏။ ကာဇတ်လွင်ပြင်တောကြီးကဲ့သို့လည်း ကျယ်ပြော၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့တေးသံကို နားထောင်ရင်း သူ့ကို ပို၍ အံ့သြလာ၏။ ခနိယလို လူတယောက်က သည်လို သီချင်းဆိုနိုင်မည်ဟု မည်သူထင်မည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် သူ့သီချင်းသံကို နားထောင်၍ တအံ့တသြဖြစ်နေသည်။

“ခနိယဆိုတဲ့လူက တော်တော် သီချင်းဆိုကောင်းတာပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးက ဒီလို သီချင်းဆိုနိုင်တယ် ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု အောက်မေ့ မိသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးဦးသည် လှည်းကိုယ်စီဖြင့် လွင်တောကြီးထဲမှ ဖုံနေသော လှည်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ခနိယ၏အသံမှာ မြင့်သည်ထက် မြင့်လာခဲ့လေပြီ။ သံစဉ်သစ်များသည် လှိုင်းများလို တခုပြီးတခု ဆက်တိုက်ပေါ်လာကြ၏။ ခနိယသည် အဆိုတွင် ပါရမီရှင်လော။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း အဘယ်ကြောင့် ချက်ချင်း သီချင်းဆိုကောင်းသွားရသနည်း။ ခနိယကို ကြည့်ရသည်မှာ သည်လိုသီချင်းဆိုခွင့်၊ သည်လိုဆိုရမည့်နေ့၊ ဆိုရမည့်အချိန်ကို ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ က စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သူတဦးနှယ်။

လူတကာက ပခုံးကို တွန့်ကာ၊ လှောင်ပြောင်ကာ ပြုံးကြသော ခနိယ၏ခပ်ဆန်းဆန်း အပြုအမူ၊ ခနိယ၏တွေးဝေငေးမောမှု၊ ခနိယ၏အထီးကျန် နေတတ်ပုံတို့ကို ထိုအခါတွင်မှ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာပါသည်။ ညနေဆည်းဆာများတွင် မျှော်စင်ကုန်းပေါ်၌ သူ ဘာကြောင့် အထီးတည်း ထိုင်နေတတ်ပုံ။ ညတွင် မြစ်ကမ်းပါးသို့ ဘာကြောင့် သွား၍ တယောက်တည်း ထိုင်နေတတ်ပုံ။ အခြားသူများ မကြားနိုင်သောအသံများကို သူ ဘာကြောင့် နားထောင်နေတတ်ပုံ၊ သူ့မျက်လုံးများက ဘာကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပကာ

သူ့မျက်ခုံးများ. ဘာကြောင့် တွန့်သွားတတ်ပုံတို့ကို ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာပါသည်။ ချစ်တတ်သူတယောက်တွင် သည်လိုအမူအရာမျိုးတွေ ရှိတတ်သည် မဟုတ်လော။ သူ ချစ်နေသည့် အရာသည် မိန်းကလေးတယောက် မဟုတ်၊ လူတယောက်မဟုတ်ဘဲ လူ့ဘဝကြီးနှင့် ကမ္ဘာမြေကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အချစ်သည် မိန်းမတယောက်၊ လူတယောက်ကို ချစ်သောအချစ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ လူ့ဘဝကြီးနှင့် ကမ္ဘာမြေကြီးကို ချစ်သည့် အချစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်သည်။ ခနိယသည် ထိုအချစ် ကို သူ့ရင်ထဲတွင် သိမ်းထားသည်။ သူ့တေးဂီတထဲတွင် သိမ်းထားသည်။ ထိုအချစ်သည် သူ့ဘဝကို လမ်းညွှန်နေသည့် အလင်းရောင်ဖြစ်သည်။ မည်မျှ အသံကောင်း၊ အဆိုကောင်း ဖြစ်သည့်တိုင် ထိုခံစားချက်မျိုး မရှိလျှင် မည်သူမျှ ကောင်းအောင် မဆိုနိုင်။

ခနိယ၏တေးသံ ဆုံးသွားသည့်အခါ၌ လွင်တောကြီးသည် လူးလွန့်နိုးထလာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိ၏။ ခနိယ၏တေးသံသည် ယုယပွေ့သိပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေရာ လွင်တောကြီးသည်လည်း ထိုတေးသံတွင် ယစ်မူးနေသည့်နှယ် ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ကောက်ရိတ်ချိန်ကို ကြိုနေသည့် ဂျုံတောကြီးသည် ကန်ရေမျက်နှာပြင်လို လှိုင်းတွန့်တွေ ထသွား သည်။ အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်နုနုများက မြားတံများနှယ် လွင်တောကြီးပေါ်သို့ ဖြာကျလာကြ၏။ စက်ရုံကလေးဘေးတွင် စစ်တပ်ကြီး တပ်စခန်းချထားသည့်နှယ်ရှိသော မိုးမခတောမှ သစ်ရွက်များ သည် တရှဲရှဲ မြည်နေသည်။ ကောက်ရိတ်သူများ၏ တဲစခန်းကလေးများမှ မီးတောက်များသည် မှိန်၍ သွားကြလေပြီ။ မြစ်ကမ်းစပ်အတိုင်း ရွာဘက်ဆီသို့စီးသွားသော မြင်းစီးယောက်ျား တယောက်ကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ သူ့သဏ္ဍာန်သည် သစ်သီးများကြားတွင် ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။ လေက သစ်တော်သီး၊ နို့နံ့လို မွှေးနေသော ပြောင်းဖူးနံ့၊ နွားချေးဖုတ်သော အနံ့များဖြင့် မွှေးထုံလျက်။

ခနိယသည် အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ကာ သီချင်းကို ဆိုမြဲ၊ ဩဂုတ်လ ညချမ်းသည် သူ့တေးသံကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်လျက်။ တေးသံကို ပျက်စီးသွားမည်စိုးသည့်နှယ် မြင်းများသည်ပင်လျှင် ခွာသံပြင်းပြင်းဖြင့် မပြေးကြတော့ဘဲ မှန်မှန်လျှောက်နေကြသည်။

ခနိယသည် သီချင်းဆိုနေရာမှ ချက်ချင်းရပ်လိုက်ကာ မြင်းများကို ကြာပွတ်ဖြင့် တချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်လိုက်ရင်း ရှေ့မှမောင်းသွား၏။ ဂျမီလာသည်လည်း သူ့နောက်မှ မြင်းကို အပြင်းမောင်းလိမ့်မည် ထင်သဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ မောင်းလိုက်ရန် အဆင်သင့် ပြင်ထားသည်။ သို့ရာတွင် ဂျမီလာသည် လှုပ်ရှားခြင်း မပြု။ လေထဲတွင် ဝဲပျံကျန်ရစ်ခဲ့သော နောက်ဆုံးတေးသံကို နားစိုက်ထောင်နေသည့်ပမာ ခေါင်းကို စောင်းငဲ့၍

မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ ခနိယကမူ ရှေ့မှ အပြင်းမောင်းသွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ရွာရောက်သည်အထိ စကားမပြောမိကြ။ တိတ်ဆိတ်စွာ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ စကားလည်း ပြောစရာမလို။ စကားလုံးများသည် ခံစားချက်ကို အစဥ်အမြဲ ဖော်ပြနိုင်ကြသည် မဟုတ်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်တို့ဘဝသည် ပြောင်းသွားသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ထင်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် အံ့သြဖွယ်အရာတခု ရောက်လာမည်ကို စောင့်မျှော်နေသည့်နှယ်။ မနက်လင်းသည် နှင့် တလင်းသို့သွားကာ ဂျုံအိတ်များကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ကြ၏။ ဘူတာရုံသို့ သွားပို့ကြ၏။ ထို့နောက် အိမ်အပြန်တွင် ခနိယသီချင်းကို နားထောင်ရန် လှည်းကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြင်ကြသည်။ ခနိယ၏သီချင်းသံသည် ကျွန်တော်သွားလေရာသို့ အမြဲလိုက်၏။ မနက်လင်း၍ မြင်းများကို ကောက်ရန် နှင်းပေါက်တို့ စိုရွဲနေသော မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြေးလာစဥ်တွင်လည်း ထိုသီချင်းသံ သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရှိနေ၏။ ပြုံးရယ်နေသော နေမင်းကြီးက တောင်ထိပ်များပေါ်မှ တငြိမ့်ငြိမ့် ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည့်အခါတွင်လည်း ထိုသီချင်းသံသည် ကျွန်တော်နှင့် အတူရှိ၏။ ရှေ့စပ်ပေါ်မှ ဂျုံစေ့ကလေးတွေ မိုးရွာသလို ကျလာသည့်အခါတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့အသံကို ကြားယောင်၏။ ကျွန်တော် မြင်သမျှ၊ ကျွန်တော်ကြားသမျှ အရာတိုင်းသည် ခနိယ၏ သီချင်းသံတွေချည်းဟု ကျွန်တော် ထင်နေသည်။

ညနေ မှောင်ရီရီတွင် ဘူတာရုံမှ ပြန်မောင်းလာခဲ့ကြပြီ။ တောင်ကြားထဲသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာလောကကြီးတခုထဲသို့ ရောက်သွားသည့်နှယ် ခံစားရ၏။ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ သူ့တေးသံကိုနားထောင်သည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော် ငယ်စဥ်တောင်ကျေး ကတည်းက မြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့ဖူးသော အရာများကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုးထားသည့် ရွက်ဖျင်တဲများပေါ်တွင် နွေဦးတိမ်တိုက်များ တရွေ့ရွေ့ လွင့်မျောနေကြပုံ၊ စားကျက် ထဲတွင် မြင်းအုပ်ကြီးတွေ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေကြပုံ ဦးစွန်းဖုတ်ရှည်ရှည်နှင့် မြင်းထီးပေါက်ကလေး များက မြင်းမများနောက်သို့ လိုက်နေပုံ၊ သိုးအုပ်များက ချော်ရည်ချော်မြုပ်များသဖွယ် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲထွက်သွားပုံ။ တောင်ကမ်းပါးယံမှ ရေတံခွန်တို့ သွယ်ဖြာစီးကျနေပုံ လွင်တောထဲတွင် မြင်းစီးယောက်ျားတယောက် မြင်းစီးသွားပြီး အဝေးတွင် မှိန်၍ ပျောက်ကွယ် သွားပုံ။

မြင်းတဖက်ကမ်းက လွင်တောကြီးက ကျယ်ပြောဘိခြင်း။ လွင်တောကြီးများသည် ဘေးတွင် ကာဆီးနေသော တောင်ကြီးများကို အတင်းတိုးဝှေ့ကာ နေရာယူနေသည့် ဟန်။

စစ်ကာလ ပထမနွေဦးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမမေ့။ စစ်မီးသည် လွင်တောကြီးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြင်းတပ်အုပ်ကြီးများသည် လွင်တောထဲတွင် ဖုန်တွေ ထောင်းထောင်းထအောင် ဖြတ်စီးသွားကြသည်။ ကာဇတ်စစ်သားတယောက်သည် မြစ်ကမ်းဘေးအတိုင်း မြင်းကို ဒုန်းစီးရင်း-

“ဟော့၊ တို့အမျိုးတွေ ကုန်းနှီးပြင်ကြတော့ဟေ့။ ရန်သူတွေ လာကုန်ပြီ” ဟု အော်သွားရင်း လေပူနှင့် ဖုန်တောထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေသည်။

ကာဇတ်လူမျိုးစုအားလုံးသည် ရန်သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ရန် ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ကာဇတ်လူမျိုးများ၏ မြင်းတပ်ကြီးများသည် မြည်ဟိန်းသော ခွာသံကို ပေးလျက် တောင်ရိုးများပေါ်မှ မြေပြန့်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ခြေနင်းကွင်းများသည် တချွင်ချွင်မြည်ကြသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကာဂျစ်ကာလသားများ သည် မြင်းကုန်းနှီးပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ သူတို့ရှေ့ တပ်ဦးတွင် အောင်လံတွေ တလူလူဝေလျက်။ ဖုန်လုံးကြီးများနှင့် မြင်းခွာသံများ နောက်တွင်မူ မိခင်များနှင့် သားမယားများ၏ခမ်းနားသော ဆုတောင်းသံများ။ လွင်တောကို စောင့်သောနတ်များက မောင်တို့ကို မှိုင်းမပါစေ။ တို့ဘိုးဘေးစစ်သည် မနက်၏ ဝိဉာဉ်သည် မောင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ပါစေ။

ယောက်ျားများ စစ်ထွက်သွားရာတလျှောက်တွင် ကြမ်းတမ်းသော ခရီးကြမ်းကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဓနိယ၏သီချင်းသံသည် အလှအပတွေ ဝေဒနာတွေ ပြည့်နေသော ကမ္ဘာကြီးကို ကြည့်တတ်ရန် မျက်စိဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ဓနိယသည် ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်က သိခဲ့ပါလိမ့်။ ဒီတေးသံတွေကို ဘယ်က ကြားခဲ့ပါလိမ့်။ ကိုယ့်ဇာတိရပ်ရွာကို ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ လွမ်းတခဲ့ရသူတယောက် ကိုယ့် ဇာတိကို ရင်ထဲ၊ နှလုံးထဲက ချစ်သူတယောက်သာလျှင် သည်လိုသီချင်းမျိုးကို ဆိုနိုင်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့သီချင်းသံကို နားထောင်ရင်း လွင်တောကြီးထဲတွင် လှည့်လည်ကြီးပြင်းခဲ့သည့် သူငယ်ကလေး ဓနိယ၏ရုပ်ပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့ဇာတိကို တသလွမ်းဆွတ်သည့် တေးသံသည် ထိုစဉ်ကတည်းက သူ့ရင်ထဲတွင် ကိန်းဝပ်နေခဲ့လေသလော။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသည့် စစ်လမ်းကြောင်းကြီးကို နင်းပြီးမှ သူ့တွင် ထိုသို့သော ခံစားချက်မျိုး ပေါ်လာခဲ့လေသလော။

သူ့သီချင်းသံကို ကြားရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် လဲလျောင်းကာ မြေကြီးကို ပွေ့ဖက်လိုက် ချင်၏။ မြေကြီး၏သားအဖြစ် မြေကြီးကို

ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် မြေကြီးပွေ့ဖက်ထားချင်၏။ ထိုသီချင်းသံကို ကြားပြီးသည့်နောက် တစုံတခုသောအရာသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နိုးကြားလာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ရ၏။ မည်သည့်အရာ ဖြစ်သည်ကိုမူ စကားလုံးများဖြင့် ဖော်ပြ၍ မရနိုင်ပြီ။ ထိုသီချင်းသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရှိသည်တို့ကို ထုတ်ဖော်ဖွင့်လှစ်ပြလိုက် ချင်၏။ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ကျွန်တော် သိရုံ၊ ကျွန်တော် မြင်ရုံ၊ ကျွန်တော် ခံစားရုံသာ မဟုတ်၊ အခြားသူများကိုလည်း ကျွန်တော် သိစေ၊ မြင်စေခံစားစေချင်သည်။ ခနိယသည် သူသိသော ကမ္ဘာကြီးအကြောင်းကို အခြားသူများ မြင်အောင်၊ ခံစားအောင် သီချင်းဆိုနိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အတွေးများ၊ ကျွန်တော့်ခံစားချက်များ၊ ကျွန်တော့်အမြင်များကို အခြားသူများကို သိစေချင်သည်။ ကျွန်တော် မသိနိုင်သောအရာတခုအတွက် ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ ပျော်လည်း ပျော်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိသေး။

ကျွန်တော်သည် ပန်းချီကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝါသနာပါ၏။ ကျောင်းတုန်းကဆိုလျှင် ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေထဲမှ အရုပ်တွေကို ကူးဆွဲထား၏။ သူငယ်ချင်းတွေက ချီးမွမ်းကြ၏။ ဆရာတွေကလည်း ချီးမွမ်းကာ ကျွန်တော်ဆွဲသည့်ပုံများကို ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်များထဲတွင် ထည့်ခွင့်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် စစ်ကြီးဖြစ်လာ၍ ကျွန်တော့်အစ်ကိုများ စစ်ထဲသို့ လိုက်သွားသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ရကာ ကျွန်တော့်ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းတွေလို စုပေါင်းလယ်ယာတွင် ဝင်၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေ၊ စုတ်တံတွေကို ကျွန်တော် မေ့နေလေပြီ။ စုတ်တံကို ဘယ်တော့မှ ကောက်ကိုင်ဖြစ်လိမ့်မည် မထင်တော့။ သို့ရာတွင် ခနိယ၏ သီချင်းသံသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အနုပညာဓာတ်ခံစိတ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးသည့်နှယ် ယောင်တိယောင်ကန်း ဖြစ်နေသည်။

ဂျမီလာကား ထိုသီချင်းသံကို ကြားပြီးနောက်တွင် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် နှုတ်သွက်လျှာသွက် ဂျမီလာဟူ၍ ယခင်က မရှိခဲ့ဖူးသည့်နှယ် မှုန်မှိုင်းသော သူ့မျက်လုံးများက ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသယောင် ရီဝေဝေ။ ဘူတာရုံသို့ ဂျုံအိတ်သွားပို့သည့်အခါများတွင် ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး မဟုတ်တော့။ ဝိုင်တီးငိုင်တိုင်။ တစ်ခါတရံတွင် အပြုံးတခု ရစ်ဝဲနေသည့်တိုင် ထိုအပြုံးကို ဘယ်သူမျှနားမလည်။ သူတယောက်တည်းသာ နားလည်သည့် အရာတခုကို စဉ်းစားနေသည့်ဟန်။ တစ်ခါတရံတွင်လည်း ဂျုံအိတ်ကြီးကို ထမ်းရင်း ကြောင်၍ ရပ်နေတတ်သည်။ သူ့အမူအရာက အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေသည့် ချောင်းကြီးထိပ်တွင် ရပ်ကာ

ဖြတ်သင့်၊ မဖြတ်သင့် စဉ်းစားနေသည့်ဟန်။ ခနိယကိုလည်း ရှောင်နေတတ်သည်။ တွေ့လျှင်လည်း မျက်လုံးချင်းမဆိုင်တော့။

တခါတွင်မူ တလင်းထဲတွင် ထိုင်နေကြရင်း ဂျမီလာက စိတ်မရှည်သည့် အသံဖြင့်-

“ရှင့် စစ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်စမ်းပါ”

ဂျမီလာသည် စစ်အင်္ကျီကို မြစ်ဆိပ်တွင် သွားလျှော်ပြီးနောက် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဖြန့်လှန်းရင်း အနီးတွင် ထိုင်နေသည်။ ခြောက်ခါနီးတွင် တွန့်ကြေနေသည်တို့ကို လက်ဖြင့် သပ်ရပ်အောင် လုပ်ပြီးနောက် နေရောင်တွင် စုတ်ပြဲနေသော ပခုံးကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီကို ဖြန့်ကာ လက်ဖြင့်သပ်နေပြန်သည်။

အရင်တုန်းကလို ဂျမီလာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်ပုံများကို တခါသာ ကျွန်တော်မြင်ဖူး၏။ ထိုအခါမျိုး တွင် သူ့မျက်လုံးများသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ တောက်ပမြဲ။ တနေ့တွင်မူ တပ်မှပြန်လာသည့် ကာလသားတသိုက် မိန်းမတသိုက်နှင့် ကောင်မလေးတသိုက်သည် တောထဲမှ ထင်းခွေပြန်လာရင်း ကျွန်တော်တို့ တလင်းအနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဗျို့၊ အစ်မ၊ ခင်ဗျားတင် ပေါင်မုန့်အဖြူ စားချင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့လည်း စားချင်တာ ပေါ့။ တယောက်တည်းစားလို့ ဘယ်တရားမလဲ ကျွန်တော်တို့လည်း နည်းနည်းပေးပါဦး။ မပေးရင် တော့ ခင်ဗျားကို မြစ်ထဲ ပစ်ချရမှာပဲ” ဟု ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အော်ကြသည်။

“အမယ်.. ငါ့ကို ဒီလိုခြောက်လို့ ကြောက်မယ့်အစား ထင်နေသလား၊ ကောင်မလေးတွေတော့ ကျွေးချင်ကျွေးမယ်။ နင်တို့ကိုတော့ မကျွေးပေါင်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာစားကြပေါ့”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတော့ သိရောပေါ့”

ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေက သူ့လက်ထဲက မုန့်ကို ဝိုင်းလုကြသည်။ တချို့ကလည်း သူ့ကို ရေထဲသို့ တွန်းချကြ၏။ သူတို့တသိုက်၏ ရယ်မောသံ၊ ကျီစယ်သံတို့က ဆူညံလျက်။ ဂျမီလာက သူတို့တတွေကို ရှောင်တိမ်းပြေးရင်း -

“မိရင် ယူလေ” ဟု အော်သည်။

ကာလသားများမှာ ဂျမီလာနောက်ကို မဲလိုက်နေကြ၏။ ဖမ်းရန်

ကြိုးစားသော်လည်း မမိ။ ဖမ်းမိတိုင်း ဂျမီလာက ရုန်းထွက်ပြေးသဖြင့် လွတ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကာလသား သုံးယောက်သည် ဂျမီလာကို မိသွားကြ၏။

"ကျွန်တော်တို့ကို တလှည့်စီ နမ်းရမယ်။ မနမ်းရင်တော့ မြစ်ထဲကို ပစ်အချပဲ"

"လုပ်ဟေ့ လုပ်ဟေ့ ပစ်ချမယ်" ဟု အော်သူက အော်ကြသည်။

ဂျမီလာက ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ပြီး အတင်းရုန်းထွက်၏။ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် မိန်းမဖော်တွေကို လှမ်း၍ အကူအညီတောင်း၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ကလည်း အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေကြ၏။ ဂျမီလာသည် သူတို့အဖမ်းကို မခံတော့ဘဲ မြစ်ထဲသို့ခုန်ချလိုက်သည်။ ပြန်ပေါ်လာသည့်အခါတွင် သူ့ဆံပင်များသည် မျက်နှာပေါ်တွင် ဝဲလျက်။ ခါတိုင်းထက်ပင် လှနေသေးသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ တကိုယ်လုံး ရေတွေစိုနေသဖြင့် အဝတ်အစားများသည် ကိုယ်တွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကပ်နေကြ၏။ သေးငယ်သောရင်အုံများနှင့် ချစ်စဖွယ်ဝိုင်းစက်သော တင်ပါးများမှ အချိုင့်အဝှမ်း တို့ကို ကောက်ကြောင်းဖော်ထားသည့်နှယ်။ သို့ရာတွင် ဂျမီလာသည် သတိထားမိဟန် မရှိ။ နီရဲနေသောမျက်နှာပေါ်တွင် ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖုံးနေရာမှ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်မောလျက်ရှိ၏။

"ကဲ ကျွန်တော်တို့ကို တခါစီ နမ်းလေ"

ဂျမီလာသည် သူတို့သုံးယောက်ကို ရွှတ်ခနဲ နမ်းပြီးနောက် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွား၏။ ရေထဲမှ ပြန်ပေါ်လာသည့်အခါတွင် တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ရေစိုဆံပင်များကို နောက်သို့ သပ်ချနေသည်။

လူငယ်တွေ ပျော်မြူးနေကြသည်ကိုကြည့်၍ တလင်းထဲတွင်ရှိသည့် လူများကလည်း သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်နေ။ အသက်ကြီးသူများက ပေါက်ပြားကိုပစ်ချကာ မျက်ရည်များကို သုတ်နေကြ သည်။ လူငယ်စိတ်တွေ ပြန်ပေါ်လာသဖြင့် ညိုမောင်းသော မျက်နှာပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများ သည် ဝင်းလက်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဂျမီလာကို သူတို့လက်မှ ဝင်ကူ ဆွဲမပေးနိုင်ဘဲ သူတို့ကို ကြည့်၍ ရယ်နေမိသည်။

ဓနိယတယောက်သာလျှင် မပြုံးမရယ် ရှုတည်တည်ဖြင့် ထိုင်လျက်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို လှမ်းမြင် လိုက်သဖြင့် အရယ်ရပ်သွား၏။ ဓနိယသည် တလင်းအစွန်တွင် တယောက်တည်း ရပ်လျက်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်ကာ ဂျမီလာကို ကာလသားတသိုက်ထံမှ လုယူတော့မည့်နှယ်။ ဓနိယသည်

ဂျမီလာကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်တွင် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အရောင်။ ထိုအရိပ်အရောင်ထဲတွင် ဝမ်းသာမှုနှင့် နာကျင်မှုလည်း ရောထွေးလျက်။ ဟုတ်သည်။ ဂျမီလာ၏ အလှသည် သူ့အဖို့ ကြည်နူးစရာလည်း မှန်သည်။ ကြေကွဲစရာလည်း ဟုတ်သည်။ ကာလသားများက ဂျမီလာ၏ခေါင်းကို နှိမ်ကာ သူတို့ပါးကို အတင်း အနမ်းခိုင်းသည့်အခါတွင် ဓနိယသည် ရှောင်ထွက် သွားလိုသည့်နှယ် ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရှောင်ထွက်မသွား။

ထိုစဉ် ဂျမီလာကလည်း သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။ ဂျမီလာသည် အရယ်ရပ်သွားကာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက်သည်။ ကာလသားတယောက်က သူ့ကို ဖက်နမ်းမည်ပြုသည့်အခါတွင် ဂျမီလာသည် “သွားစမ်းပါ” ဟု ဆိုကာ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး ရေစိုနေသော အဝတ်များကို ညှစ်ရန် ချုံတချုံထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်နားမလည်သည့်အချက်တွေ အများကြီး ရှိသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားရဲ။ ဂျမီလာကိုယ်တိုင် က စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန် ပေါက်နေကာ ဓနိယကို ရှောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း။ ဟိုတုန်းကလို ရယ်လားမောလားဖြင့် ဓနိယကို နောက်ပြောင်နေသည် ကမှ တော်ဦးမည်။ သို့ရာတွင် ဘူတာရုံသို့ ဂျုံအိတ်ကို ပို့အပြီးတွင် ညည လှည်းမောင်းပြန်လာကြစဉ် ဓနိယ၏တေးသံကို ကြားရသည့်အခါများတွင်လည်း ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ကို တွေးမိကာ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

တောင်ကြီးကိုဖြတ်သည့်အခါတွင် ဂျမီလာသည် လှည်းပေါ်မှလိုက်ပြီး လွင်တောကြီးကို ဖြတ်သည့် အခါတွင်မူ လှည်းအောက်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်လည်း လှည်းပေါ်မှ ဆင်းကာ အောက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ လွင်တောကြီးထဲတွင်လျှောက်ရင်း သူ့သီချင်းသံကို နားထောင်ရသည်မှာ အရသာရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အစတွင်မူ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကိုယ့်လှည်းဘေး မှ ခြေကျင်လိုက်လာခဲ့ကြသော်လည်း နောက်တွင်မူ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဓနိယလှည်းနားသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။ တေးဆိုနေစဉ် ဓနိယ၏မျက်နှာ၊ ဓနိယ၏အမူအရာ၊ ဓနိယ၏မျက်လုံးတို့ကို ကျွန်တော် မြင်ချင်သည်။ ဓနိယလို တုံဏှိဘာဝေ နေတတ်သူတဦးက သည်လိုသီချင်းမျိုးကို ဘယ့်နှယ်လုပ် ဆိုနိုင်သနည်းဟု ကျွန်တော် သိချင်နေသည်။

ဂျမီလာကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက်နေဟန်ရှိ၏။ တခါတခါတွင် ဓနိယဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက် သည်ကို မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် ဓနိယမှာ ရှေ့တူရူကို

စိုက်ကြည့်ရင်း သီချင်းဆိုလာသည့်အတွက် သူ့အမူအရာကို မမြင်ရ။ ဂျမီလာသည် လက်ကို ဆန့်တန်းထားရာမှ လှည်းရုံတိုင်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ကိုပြန်ချကာ လမ်းလယ်ကောင်တွင် ငူငူကြီး ရပ်နေတတ်ပြန်သည်။ တဖန် သတိပြန်ရလာသည့်နှယ် လှည်းနောက်သို့ လိုက်လာပြန်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဂျမီလာတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ထဲ၌ဖော်မပြတတ်သော ခံစားချက်မျိုးတွေ ကိုယ်စီ ရှိနေကြလေသလောဟုလည်း တစ်ခါတရံတွင် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲတွင် ကာလကြာမြင့်စွာက ရှိခဲ့သည့်ခံစားချက်တို့ ပွင့်အန်ပေါက်ကွဲထွက်လာဖို့ အချိန်သည် ဆိုက်ရောက်လာလေပြီ လော မဆိုနိုင်။

ဂျမီလာသည် အလုပ်လုပ်နေစဉ်တွင် အလုပ်ထဲ၌ နစ်မြုပ်နေနိုင်သော်လည်း အလုပ်သိမ်း၍ တလင်းဘေးတွင် ထိုင်ကြသည့်အခါမျိုးတွင်မူ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတတ်၏။ တစ်ခါတရံတွင် ကောက်လှေ့သူများအနားတွင် သွား၍ ရပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတခါတွင်လည်း ဂျုံစေ့များကို လေထဲသို့ လွှင့်တင်မြှောက်ကစားနေတတ်ပြီး ပေါက်ပြားကြီးကို ပစ်ချကာ ကောက်ရိုးပုံကြီးနားတွင် သွားထိုင်နေတတ်သည်။ ဂျမီလာသည် ကောက်ရိုးပုံတွင် ထိုင်ရင်း-

“မောင်လေးရေဒီမှာ လာထိုင်” ဟု ခေါ်တတ်သည်။

ဂျမီလာသည် ကျွန်တော့်ကို အရေးကြီးသည့်စကားတခွန်း ပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်နေ သည်။ သူစိတ်ညစ်နေသည့်အကြောင်းကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ထင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှမပြော။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ဆွဲယူကာ ကြမ်းတမ်းထိုးထောင်နေသည့် ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဖွနေ၏။ တစ်ခါတရံတွင်လည်း တုန်ယင်ပူနွေး သည့် လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စမ်းသပ်နေတတ်သည်။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ စိုးရိမ်သောကစိတ်၊ တမ်းတစိတ်တို့သည်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အပြည့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂျမီလာ၏ရင်ထဲတွင် တစုံတခုသည် ထွက်ပေါက်ရှာနေလေပြီ။ တစုံတခုသည် သူ့ရင်ထဲတွင် အစိုင်အခဲကြီးအဖြစ် တည်စပြုနေလေပြီ။ ဂျမီလာသည် ထိုအရာကို ကြောက်နေဟန်လည်း ရှိ၏။ ထိုအရာကို တောင့်တနေဟန်လည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဓနိယကို ချစ်နေပြီဆိုသည်ကိုလည်း လက်မခံချင်။ ကျွန်တော့်အဖို့လည်း ဓနိယကို ဂျမီလာ ချစ်လည်း ချစ်စေချင်သည်။ မချစ်လည်း မချစ်စေချင်။ စင်စစ် ဂျမီလာသည် အမေ့ချွေးမ မဟုတ်လော။ ကျွန်တော့်အစ်ကို၏ဇနီး မဟုတ်လော။

သို့ရာတွင် ထိုအတွေးသည် ခဏမျှသာ။ ကျွန်တော်သည် ထိုအတွေးကို စိတ်ထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်၏။ ကလေးငယ်တယောက်၏နှုတ်ခမ်းကဲ့သို့ ခပ်ဟဟဖြစ်နေသော ဂျမီလာ၏ နှုတ်ခမ်းကလေး များ၊ မျက်ရည်တို့ ဝေ့ဝဲလျက်ရှိသော သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်နေ၊ မြင်နေရလျှင် ကျွန်တော် ကျေနပ်နေလေပြီ။ မည်မျှလှ၍ မည်မျှ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ သူ့မျက်နှာသည် မည်မျှ ထက်သန်၍ မည်မျှ ရမ္မက်ရှိန် ပြင်းနေပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် ထိုအချက်များကို သတိထားမိ သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်။ သဘောမပေါက်။ အနုပညာသည်တဦး ကဗျာဆရာတဦး ထံတွင် ခံစားချက်တမျိုးပေါ်သကဲ့သို့ ချစ်တတ်သူတယောက်တွင်လည်း အလားတူ ခံစားချက်မျိုး၊ ပြင်းပြမှုမျိုး ပေါ်တတ်သလောဆိုသည်ကို ယနေ့တိုင် ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်သေး။ ဂျမီလာကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် လွင်တောကြီးထဲသို့ ပြေး ထွက်သွားကာ မိုးအဆုံး မြေအဆုံး အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်ရှိနေသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကြည်နူးစိတ် တို့ကို ပျောက်ကွယ်သွားအောင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်းဟု ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ကျွန်တော် မေးကြည့်ချင်သည်။

တခါတွင်မူ အဖြေတခုကို ကျွန်တော်တွေ့သည်ဟု ထင်၏။ တခါသော် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဘူတာသို့ ဂျုံပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ညမှောင်ရီပျိုးစ ပြုနေပြီ။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တို့သည် ပျားကောင်များနှယ်။ လွင်တောကြီးက ငိုက်မျဉ်း တိတ်ဆိတ်လျက်၊ ဓနိယ၏သီချင်းသံသာလျှင် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းထွက်ပေါ်လျက်ရှိကာ အဝေးအမှောင်ထဲတွင် တိမ်၍ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျမီလာက သူ့နောက်မှ လှည်းကိုယ်စီဖြင့်။

ထိုညက ဓနိယကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သည် မသိ။ သီချင်းကို ခါတိုင်းထက် စိတ်ပါလက်ပါဆိုရာ သူ့အသံသည် လှိုက်လှဲကြေကွဲလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ပင်လျှင် သူ့သီချင်းသံကြောင့် မျက်ရည်တွေ ဝဲကာ ငိုင်နေကြသည်။ ဂျမီလာသည် သူ့လှည်းဘေးမှ ဆင်းလိုက်ကာ လှည်းရံတိုင်ကို ကိုင်ပြီး လိုက်လာ၏။ ခေါင်းငုံ့လျက်။ ဓနိယက သံရှိန်ကို မြှင့်ဆိုလိုက်သည့်အခါတွင် ဂျမီလာသည် လှည်းပေါ်သို့တက်ကာ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။ ဂျမီလာသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လျက် ကျောက်ရုပ်ကြီးသဖွယ် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်လှည်းဘေး တွင် ခြေကျင်လိုက်လာရာမှ အနားသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဓနိယကမူ သူ့ဘေးတွင် ဂျမီလာလိုက်လာသည်ကို မသိသည့်နှယ် သီချင်းကို ဆက်ဆိုနေသည်။ ဂျမီလာသည် လက်ပိုက်ထားရာမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်သို့ ဖြေချလိုက်ကာ သူ့ပခုံးတွင် ခေါင်းမှီထားသည်။ မြင်းသည် ကြိမ်ဖြင့်ရိုက်လိုက်သည့်အခါတွင် ခြေလှမ်း ပြောင်းသွားသကဲ့သို့ ဓနိယ၏တေးသံသည် လည်း ပြောင်းသွား၏။

ခနိယသည် အချစ်သီချင်းတပုဒ် ကို ဆိုနေပါပကော။

ကျွန်တော်သည် တအံ့တသြ ဖြစ်နေသည်။ လွင်တောကြီးတခုလုံးသည် ပန်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်လိုက်၏။ ထို့နောက် လှိုင်းအိုကြီးများ ထလာကာ ကျယ်ပြန့်သည့် လွင်တောကြီးထဲတွင် ချစ်သူနှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ဟုလည်း ထင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ဟူ၍ မရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် ထိုသူ့လှည်းဘေးမှ ကပ်လိုက်လာရင်း လောကကြီးကို မေ့ကာ တေးသံအလိုက် ယိမ်းလှုပ်နေကြသော သူတို့နှစ်ဦးကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ ခနိယသည် ရင်ဘတ်ဟပြဲဖြင့် စစ်အင်္ကျီဟောင်းကြီးကို ဝတ်ထားသည့် ခနိယပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများ သည် အမှောင်ထဲတွင် ပြိုးပြက်နေကြသည်။ ဂျမီလာကလည်း သူ့ကိုယ်ကလေးကို တိုးဝှေ့ကာ မျက်တောင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်တွေ တွဲလွဲခိုရင်းက ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး သည် အသစ်မွေးဖွားလာသူနှစ်ဦး။ သူတို့၏ပျော်ရွှင်မှုသည် တခါမှ မရှိခဲ့ဖူးသေးသော ပျော်ရွှင်မှု။ ထိုအရာသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု မဟုတ်လော။ ခနိယသည် သူ့ဇာတိချစ်စိတ်ကို ဂျမီလာအား ဖွင့်ဟဝေမျှနေခြင်း မဟုတ်လော။ ဟုတ်သည်။ ခနိယသည် ဂျမီလာအတွက် သီချင်းဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျမီလာအကြောင်းကို ဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခနိယ၏သီချင်းသံကို ကြားလျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မရိုးမရွ ဖြစ်လာသလို ယခုလည်း မရိုးမရွ ဖြစ်လာလေပြီ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ချင်သည်ကို ချက်ချင်း ကျွန်တော် သိလိုက် ၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ဦး၏ပုံကို ပန်းချီဆွဲချင်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အတွေးကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ လန့်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ပုံဆွဲလိုသော ဆန္ဒက ကျွန်တော့်အကြောက်ကို လွှမ်းမိုးသွား၏။ အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးနေသော သူတို့နှစ်ဦးကို အရှိအတိုင်း ပန်းချီဆွဲရမည်။ ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်မြင်သည့်အတိုင်း ဆွဲမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ဦးကို တူအောင် ဆွဲနိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်တို့ လွှမ်းလာသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မွေ့ချခံထားရသူပမာ တယောက်တည်း လျှောက်နေသည်။ ထိုသို့ ပုံတူဆွဲခဲ့သဖြင့် နောင်တွင် ကျွန်တော်တို့တတွေ မည်မျှ ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ကြောင်း ကို မသိသေးသည့်အတွက် ပျော်လည်းပျော်သည်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားထဲတွင် ကမ္ဘာမြေကြီးကို ခနိယမြင်သကဲ့သို့ မြင်အောင် ရေးရမည်။ သူ့သီချင်းကို အရောင်အသွေးစုံဖြင့် ပုံဖော်မည်။ တောတွေတောင်တန်းတွေ လွင်တောကြီးတွေ မြက်ပင်တွေ၊ တိမ်တွေ၊ မြစ်တွေကို ထည့်မည်။ သို့ရာတွင် ပန်းချီဆွဲဖို့ ဘယ်က ဆေးရမည်နည်း။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေဆီကလည်း တောင်း၍ ရမည် မဟုတ်။ ကျောင်းတွင် သူတို့လည်း

သုံးနေရသည် မဟုတ်လော။ ဤသည်မှာ ပြဿနာ။

ထိုစဉ် ခနိယသည် သီချင်းဆို ရပ်လိုက်၏။ ဂျမီလာက သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ပြန်ရုပ်လိုက်၏။ ဂျမီလာသည် အတန်ကြာမျှ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေပြီးနောက် ပြုန်းခနဲ ထိုးရပ်ကာ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ခနိယက မြင်းဇက်ကြိုးများကို ဆွဲလိုက်၏။ မြင်းများသည် တံ့ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။ ဂျမီလာသည် ခနိယကို ကျောပေးကာ လမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီး ခနိယကို စောင်းငဲ့ကြည့်ကာ မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့်-

“ဘာကြောင့် ကြည့်နေတာလဲ။ ရှင့်ဘာသာ ဆက်မောင်းပါတော့လား”

ဂျမီလာသည် သူ့လှည်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို မဆီမဆိုင်လည်း “ဟိုကောင်လေး မောင်းပါးတော့လား။ နင်တို့ကြောင့် ငါသေချင်တယ်” ဟု ကြိမ်းသည်။

ဂျမီလာ ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော်တွေး၏။ မြင်းများကို ဆက်မောင်းသည်။ အတွေးရ ခက်သည့် ပြဿနာ မဟုတ်ပါ။ ဂျမီလာသည် အိမ်ထောင်သည်။ သူ့ယောက်ျားက စစ်မြေပြင်တွင် ဒဏ်ရာရ၍ ဆေးရုံတက်နေရသူ။ ကျွန်တော်သည် ဘာကိုမျှ ကြည်ကြည်လင်လင် မတွေးနိုင်။ ဂျမီလာကိုလည်း စိတ်ဆိုးသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စိတ်ဆိုးသည်။ ခနိယ၏သီချင်းကို နားထောင်ချင်လွန်း၍သာ ကျွန်တော် သည်းလောက် သည်းခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဂျမီလာကို အကြီးအကျယ် မုန်းမိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးသည် ကိုက်ခဲ နာကျင်လှပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်အောင် မစောင့်နိုင်တော့။ လှည်းပေါ်တင်လာသည့် ကောက်ရိုးပုံကြီးပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ မြင်းကျောကုန်းများက အမှောင်ထဲတွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်။ လှည်းက တချောက်ချောက်။ စိတ်ပျက်စရာ။ လက်တွင် ကိုင်ထားသည့် ကြိုးများသည် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ လျှောကျသွားကြ၏

တလင်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ဇက်ကြိုးများကိုပင် မသိမ်းနိုင်တော့။ လှည်းပေါ်မှ အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ တလင်းနားက ကောက်ရိုးပုံကြီးပေါ် ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပစ်လှဲချလိုက်၏။ သည်တကြိမ်တွင် ကျွန်တော်မြင်းများကို ခနိယက စားကျက်ထဲ သို့ သွား၍ လွှတ်သည်။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရွှင်လန်းစွာ အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

ဂျမီလာနှင့် ခနိယ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ကျွန်တော် ရေးမည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ ကျွန်တော်ရေးသည့် ပုံကြမ်းကို စိတ်ကူးကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်တွင် စုတ်တံနှင့် ဆေးသာ လိုတော့သည်။ ထိုအရာများ ရှိလျှင် ကျွန်တော် ဆွဲနိုင်ပြီ။

ကျွန်တော်သည် မြစ်ဆိပ်သို့သွား၍ ရေချိုးပြီးနောက် စားကျက်ထဲတွင် ခုန်ပေါက်နေကြသည့် မြင်းများဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ဆူးနွယ်များသည် ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို လာငြိကြ၏။ အသားမာထကာ ကြမ်းရှအက်ကွဲနေသော ကျွန်တော့်ဖနောင့်ကို လာစူးကြ၏။ သို့ရာတွင် နာသည်ဟု ကျွန်တော် မထင်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသော အရာများကို အာရုံစိုက်၍ကြည့်၏။ နေဝန်းသည် တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှ ငြိမ့်ရွှန်းစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရေသွင်းမြောင်းနားတွင် ပေါက်နေသည့် နေကြာပင်မှ နေကြာပန်းပွင့်တပွင့် သည် နေဝန်းဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်၏။ နေကြာပင်နားတွင် ပေါက်နေသည့် ပေါင်းပင်များသည် နေကြာပင်ကို အလောတကြီး တွယ်ဖက်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် နေကြာပွင့်သည် ယိမ်းနွဲ့ခြင်း မရှိ။ ဝါထိန်သောလျှာများဖြင့် နေခြည်နုနုကို ဖမ်းယူသောက်သုံးနေသည်။ မြောင်းတနေရာတွင် လှည်းဘီးရာများထဲသို့ ရေတွေစီးဝင်နေသည်။ ခါးလောက်မြင့်သည့် ပင်စိမ်းပင်များက နံ့သာကျွန်း ကလေးတကျွန်းနှယ် တနေရာတွင် စုပေါက်လျက်။ သူတို့အနံ့က စိမ်းဆတ်ဆတ်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဇာတိမြေက မြေကြီးပေါ်တွင် ပြေးလွှားလျက်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် တွင် ပျံလွှားတို့ ဝဲလျက်။ မနက်ခင်း နေခြည်နုနု၊ မှိုင်းပြာသည့် တောင်တန်းကြီးတွေ၊ နှင်းစက်တွေ သီးနေသည့် ဆူးနွယ်ပင်ကလေးများ။ မြောင်းစပ်တွင် ပေါက်နေသည့် ချစ်စရာ နေကြာပွင့်ကြီး တပွင့်၊

သည်အရာများကို ဖမ်းယူထားလိုက်ရန် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် စုတ်တံနှင့် ဆေး အဆင်သင့် ရှိနေလျှင် မည်မျှ ကောင်းလေမည်နည်း။

တလင်းသို့ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် စောစောက လန်းဆန်းနေသည့်စိတ်လည်း ပျောက်ကွယ်သွား ၏။ ကျွန်တော်တွေ့ရသူက ဂျမီလာ။ စိတ်ညစ်နေဟန် သူ့မျက်နှာက ချုံးကျလျက်၊ မျက်ကွင်းတွေ ညိုလျက်။ အိပ်မပျော်သော ညတညကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူတဦး၊ ကျွန်တော့်ကို စကားလည်း မပြော။ ပြုံး၍လည်း မပြ။ အိုရိုဇမတ် ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဂျမီလာသည် သူ့ဆီသို့ တန်းသွားကာ-

"ကျွန်မ ဘူတာကို သွားပြီး ဂျုံမပို့ပါရစေနဲ့တော့။ ဒီပြင် နေရာကို လွှတ်ပါ"

"ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ ကလေးမရဲ့။ ဘာလဲ နင်တို့ မှက်တွေ၊ ဘာတွေ

ကိုက်လို့လား”

“မှက်တို့၊ ဘာတို့က မြင်းကလေး၊ နွားကလေးတွေမှ ကိုက်တာပါ။ ကျွန်မကို ဘာမှ မမေးပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ အဲဒီကို မသွားချင်တော့ဘူး။ ဒီလောက်ပဲ ကျွန်မ ပြောပါရစေ”

အိုရိုဇမတ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဒီမှာ မရွှေစာ။ ညည်းသွားချင်တိုင်း သွားလို့မရဘူး။ အရင်နေရာမှာပဲ ဆက်လုပ်ပါ။ ညည်းကို ဘယ်သူက စော်ကားမော်ကား လုပ်သလဲ။ ဒီချိုင်းထောက်နဲ့ ရိုက်ခွဲပစ်မယ်။ ဘယ်သူကမှ စော်ကားမော်ကား မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ ညည်းသွားချင်ရာ သွားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခု ညည်းပို့နေ တဲ့ ဂျုံတွေဟာ ရှေ့တန်းက ရဲဘော်တွေအတွက်ဆိုတာ ညည်းနားလည်ထားပါ။ အဲဒီအထဲမှာ ညည်းယောက်ျားလည်း ပါတယ်”

အိုရိုဇမတ်သည် ချာခနဲလှည့်ကာ ချိုင်းထောက်ကြီး တဒေါက်ဒေါက်ဖြင့် ထွက်သွား၏။

ဂျမီလာသည် မျက်နှာကလေးနီနီဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သက်ပြင်းတချက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်း ချလိုက်ပြီး ဓနိယကို လှမ်းကြည့်၏။ ဓနိယသည် သူ့ကို ကျောပေး၍ရပ်ရင်း မြင်းလည်ပတ်ကြိုးကို ချည်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသည့်စကားကို ဓနိယ ကြားသည်။ ဂျမီလာသည် ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာ ရပ်ကာ ကြာပွတ်ကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် စမ်းနေသည်။ ထို့နောက် ပခုံးကို တွန့်လိုက်ရင်း လှည်းဆီကို လျှောက်သွား၏။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ခါတိုင်းထက် စော၍ ဘူတာမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဓနိယက သူ့မြင်းများကို တလမ်းလုံး ဒုန်းစိုင်းမောင်းလာခဲ့သည်။ ဂျမီလာက မျက်နှာမကြည်မသာဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်။ မြေငွေ့တွေ ပျံကာ မည်းမှောင်နေသော လွင်တောကြီးကို မြင်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်မျက်စိများကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်။ မနေ့ကမြင်ခဲ့သည့် ရှုခင်းနှင့် တမျိုးစီ။ မနေ့ည တုန်းကမူ လွင်တောကြီးသည် နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက တိုင်းပြည်တခုနှယ် ပျော်ချင့်စဖွယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ပန်းချီစိတ်ကို နှိုးပေးလိုက်သည့် ခံစားချက်ကလေးက ရှင်သန်နေဆဲ။ ကျွန်တော်သည် လူ့ဘဝ၏ အတောက်ပဆုံး အပိုင်းကလေးကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ကာ စိတ်ကူးထဲတွင် လှောင်ထားလိုက်၏။ ထိုစိတ်ကူးသည် ကျွန်တော့်ရင်နှင့်အပြည့်။ ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ တာလီစာရေးထံမှ စာရွက်လွတ်တရွက်ကို ခိုးလာခဲ့ကာ ကောက်ရိုးပုံကြီးတခုနောက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်သည် လမ်းတွင် ကောက်ရလာခဲ့သည့် သစ်သားစတစပေါ် သို့ စက္ကူကို ကပ်လိုက်၏။

“ဘုရား သိကြားမလို့ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်နှုတ်မှ ဆုတောင်းမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်းစီးသင်ပေးခဲ့ စဉ်က အဖေသည် ထိုသို့ ဆုတောင်းစမြဲ။ ကျွန်တော်သည် စာရွက်ပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် ကောက်ကြောင်းခြစ်သည်။ ထိုကောက်ကြောင်းများသည် ဆရာမရှိ ဘာမရှိဖြင့် ကျွန်တော့်ဘာသာ ပထမဆုံး ဆွဲကြည့်လိုက်သော ကောက်ကြောင်းများ ဖြစ်၏။ ခနိယ၏ပုံကို ဆွဲလိုက်သည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် အရာအားလုံးကို မေ့သွားပြီ။ ဩဂုတ်လ ညချမ်းပြာပြာက လွင်တောကြီးကို ကျွန်တော် စိတ်ကူးကြည့်သည်။ ခေါင်းကိုမော့၍ သီချင်းကို အားရပါးရဆိုနေသော ခနိယ၏အသံကို ကျွန်တော် ကြားယောင်သည်။ ဂျမီလာက သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းမှီလျက် လှည်းကလေးတစီးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဇက်ကြိုးက လှည်းရှေ့သို့ပစ်ချလျက်သား။ မြင်းကျောကုန်းများက အမှောင်ထဲတွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်း လွင်တောကြီးနှင့် ဟိုးအဝေးကောင်းကင်မှ ကြယ်ပွင့်များ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ဆွဲသည့်ပုံကို အာရုံစိုက်နေသဖြင့် အနားမှ အော်နေသံကို မကြားလိုက်မိ။

“ဟဲ့ ကောင်လေးရဲ့၊ နားကန်းနေသလား”

ဂျမီလာ။ ကျွန်တော်သည် ရှက်သွား၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ဆွဲထားသည့် ပုံကြမ်းကို ဝှက်မထား လိုက်မိ။

“လှည်းပေါ်မှာ ဂျုံတွေ တင်ပြီးတာ ကြာလှပြီ။ နင့်ကို အော်ခေါ်နေတာ တစ်နာရီလောက် ရှိတော့ မယ်။ ဒီမှာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒါက ဘာလဲ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် ဆွဲထားသည့် ပုံကို ကောက်ကြည့်လိုက်ပြီး “ဟင်း”ဟု နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

ဂျမီလာသည် ပုံကို စွတ်မှုန်မှိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေသည်။

“ဒီပုံလေးကို ငါ့ကို ပေးလိုက်ပါလား။ ငါ အမှတ်တရ သိမ်းထားချင်လို့” ဂျမီလာသည် စာရွက်ကို လိပ်ကာ သူ့အင်္ကျီအိတ်ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

ဘူတာရုံသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည့်တိုင် ကျွန်တော်သည် ယောင်တိယောင်တ အိပ်မက်မက်နေသူပမာ။ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့သမျှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပန်းချီဆွဲသည်ကို ကျွန်တော်မယုံကြည်သေး။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားတနေရာတွင်မူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်နေသည်။ ပန်းချီကား တွေကို တကားပြီး တကား ဆွဲပစ်လိုက်ချင်သည်။ ယခုလို ခဲတံဖြင့် ကရော်ကမည် ဆွဲထားသည့် ပုံများ မဟုတ်။ ဆီဆေးဖြင့် ကျကျနနဆွဲထားသည့် ပုံတွေကို ဆွဲချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့လှည်းသည်. အမြန်မောင်းနေသည်ကို ကျွန်တော်သတိမထားမိ။

ခနိယမှာ သူ့လှည်းကို အပြင်းမောင်းနေလေ သည်။ ဂျမီလာကလည်း နောက်က အပြင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကျော်သည့်အခါတွင် ဂျမီလာ ပြုံးပြသွား၏။ သူပြုံးသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပြေသွားဟန်ရှိ၏။ သူ စိတ်ကြည်ကြည်သာသာ ရှိ၍ တိုက်တွန်းလျှင် ခနိယသည်လည်း အပြန်တွင် သီချင်းဆိုမည် မုချ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ခါတိုင်းထက် စော၍ ဘူတာသို့ ရောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မြင်းများမှာ အမြှုပ်တွေ တစီစီ။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ခနိယသည် သူ့လှည်းပေါ်မှ ဂျုံအိတ်များကို ချ၏။ ဘာကြောင့်များ အလျင်စလို ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော်တွေးသည်။ ခနိယသည် ဂျုံအိတ်များကို ချရင်း တဝေါဝေါ ဖြတ်သန်းသွားသည့် မီးရထားကြီးများကိုလည်း လှမ်းကြည့်ပြီး ငိုင်နေတတ်၏။ ထိုအခါတွင် ဂျမီလာကလည်း သူ့အတွေးများကို နားလည်လိုသည့်နှယ် ရထားကြီးများကို ငေးမျှော် ကြည့်နေတတ်သည်။

"ဒီမှာ ခဏလာပါဦးရှင့်။ မြင်းခွာသံ ပြုတ်သွားလို့" ဟု ဂျမီလာက ခနိယကိုလှမ်းခေါ်သည်။

ခနိယက သံခွာကို ဒူးနှစ်ဖက်ကြားတွင်ညှပ်ကာ ဖြောင့်ပေးနေစဉ် ဂျမီလာသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေရာမှ-

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ရှင်မသိဘူးလား။ မိန်းမဆိုလို့ ကမ္ဘာမှာ ကျွန်မတယောက်တည်းပဲ ရှိတော့သလား ဟင်"

ခနိယသည် မည်သို့မှ မပြော။ အဝေးသို့ ကြည့်နေသည်။

"ကျွန်မကို အညှာလွယ်တယ်လို့ ထင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

ခနိယ၏မျက်ခုံးများသည် တွန့်သွားကြ၏။ သူ့မျက်လုံးတွင် အချစ်၏အရိပ်အရောင်နှင့် ကြေကွဲခြင်း ၏ အရိပ်အရောင်ကို မြင်ရသည်။ ခနိယက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသဖြင့် စကားလုံးများကို သဲကွဲစွာ မကြားရ။ ထို့နောက်တွင်မူ ခနိယသည် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် သူ့လှည်းဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

ဂျမီလာ၏စကားထဲတွင် ဘာကိုများ ကျေနပ်စရာ တွေ့သွားပါလိမ့်။ သည်လောက် စကားကလေးသည် ကျေနပ်စရာလော။

ဂျုံအိတ်တွေကို ချပြီး ပြန်မည်ပြုသည့်အခါတွင် အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ စစ်ကုတ်အင်္ကျီကြီး ဝတ်ထားပြီး ကျောပိုးအိတ်တလုံးကို လွယ်ထားသည့် စစ်သားတယောက် ဘူတာထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရထားက ထွက်တော့မည်။ စစ်သားရဲဘော်သည် အနားရှိ လူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း-

“ကုက္ကရူရွာက လူတွေများ မပါကြဘူးလား”

“ပါတယ်ဗျ။ ကုက္ကရူရွာကပဲ” ဟု ကျွန်တော် ဖြေသည်။

“မင်းက ဘယ်သူ့သားလဲကွ” ဟု ဆိုကာ စစ်သားရဲဘော်သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာ၏။

ထိုစဉ် ဂျမီလာကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွား၏။

“ဟောတော့ ကီရင်ပါလား” ဟု ဂျမီလာက အော်သည်။

“ဂျမီလာ” ဟု ဆိုကာ သူက ဂျမီလာ၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်၏။ ထိုလူမှာ ဂျမီလာတို့ ရွာသား ဖြစ်သည်။

“အတော်ပဲဟာ၊ နင့်ကို တွေ့ချင်နေတာ။ ဒါနဲ့ ဘူတာတဝိုက်မှာ ရှိချင်ရှိမှာဆိုပြီး ကြည့်လာတာ။ ခု ငါနဲ့ ဆာဒစ်က ဆေးရုံ အတူတူ တက်ခဲ့တာဟ။ သူကတော့ ဆေးရုံမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သေးတယ်။ နောက်တလနှစ်လလောက်ဆိုရင် ဆင်းရတော့မှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘာမှာလိုက်ဦးမတုံး မေးလို့ စာတစောင် ပေးလိုက်တယ်။ ဟောဒီမှာ ချိပ်ပိတ်လို့”

ကီရင်က သုံးထောင့်ပုံ စာအိတ်ကလေးကို လှမ်းပေး၏။ ဂျမီလာသည် မျက်နှာလေး နီရဲလျက် စာအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် ဖြူရော်သွားကာ ဓနိယကို တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဓနိယက လှည်းဘေးတွင် ရပ်လျက်သား။ ထိုနေ့က တလင်းသို့ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း ဓနိယသည် ငိုင်ငိုင်ကြီး ရပ်နေတတ်သည်။ ဂျမီလာကို စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများတွင် စိတ်ပျက်အားငယ်သည့် အရိပ်အရောင်တွေ ဖုံးလျက်။

ထိုစဉ် သူတို့အနားသို့ လူတွေ အုံလာသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် စစ်သားရဲဘော်၏ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများလည်း ပါသဖြင့် သူ့ကို မေးခွန်းတွေ ဝိုင်းမေးကြသည်။ ဂျမီလာက စာယူလာသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို မပြောရမီမှာပင် ဓနိယသည် လှည်းပေါ်သို့ တက်ကာ လှည်းကို တရကြမ်း မောင်းထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်၏။ သူ့လှည်းသည် ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေထဲတွင် တဝုန်းဝုန်းဆောင့်ကာ ဖုန်လုံးကြီးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လူရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ဟု အချို့က ဝေဖန်ကြသည်။

လူအုပ်ကြီးက စစ်သားရဲဘော်ကို ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂျမီလာသည် မီးရထားဝင်းထဲ တွင် နှစ်ယောက်တည်းရပ်ရင်း ဖုန်လုံးကြီးများကြားထဲတွင် အပြင်းမောင်းသွားသော ဓနိယ၏ လှည်းကို ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

“သွားကြစို့ အစ်မ”ဟု ကျွန်တော်က ခေါ်၏။

“နင်ဘာသာ သွားနှင့်။ ငါ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့မယ်”

သို့ဖြင့်... ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည်... ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တယောက်တကွဲစီ ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ အပူရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများက ခြောက်သွေ့လျက်။ ပူပြင်းခြောက်သယောင်းကာ ပပ်ကြားအက်တွေဖြစ်နေခဲ့သည့် မြေကြီးသည် အေးစပြုလာ၏။ နှင်းမြူများကြားတွင် နေလုံးကြီးက ဝိုးတိုးဝါးတား။ မှုန်မှိုင်းသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအခြေတွင်မူ လိမ္မော်ရင့်ရောင် မိုးတိမ်တိုက်တို့ အုံ့ဆိုင်းလျက် လေပြင်းတချက် တိုက်လိုက်သဖြင့် ဖုန်မှုန့်များသည် မြင်းများ၏နှုတ်သီးပေါ်တွင် တင်နေကြ၏။ မြင်းလည်ဆံမွေးများသည် လေတွင် လွင့်နေကြသည်။ မိုးရွာတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

ကျွန်တော်တယောက်တည်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်စ ပြုလာ၏။ မြင်းများက ခပ်နှေးနှေး သွားနေကြသဖြင့် မြင်းများကို ကြာပွတ်ဖြင့်ရိုက်လိုက်သည်။ ငှက်ကျားများသည် ရိုးပြတ်ကွင်းများ ထဲတွင် လမ်းသလားနေကြ၏။ လမ်းဘေးတဖက်တချက်တွင် ညောင်ရွက်ကြွေတို့ ပြန့်ကျဲလျက်။ နေလုံးကြီးမှာ ဝင်၍ သွားခဲ့လေပြီ။ လွင်တောကြီးထဲတွင် လူသူမရှိ။ အထီးတည်း။

တလင်းသို့ ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သည့်အခါတွင် မှောင်နေလေပြီ။ လေက တိုက်လျက်။ ကျွန်တော်က ခနိယကို လှမ်းခေါ်သည်။

“မရှိဘူးကွ။ မြစ်ဆိပ်ကို ထွက်သွားတယ်။ ဘယ်သူမှလည်း မရှိကြဘူး။ လေတိုက်နေတော့ ဂျုံလှေ့လို့ လည်း မရဘူးလေ”

အစောင့်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် မြင်းများကို စားကျက်သို့ သွားလွှတ်ကာ မြစ်ဆိပ်သို့ လိုက်သွားရန် စိတ်ကူး၏။ ကမ်းပါးစောင်းက သူထိုင်နေကျနေရာကလေးကို ကျွန်တော် အသိ။

ခနိယသည် ကမ်းပါးရှိ ကျောက်တုံးတခုပေါ်တွင် မေးထောက်ထိုင်ရင်၊ ရေစီးသံကို နားထောင်နေ သည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အနားသို့ လျှောက်သွားကာ သူ့ပခုံးကို ဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်ဖွယ်စကားတို့ကို ပြောချင်၏။ သို့ရာတွင် ဘာပြောနိုင်မည်နည်း။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်၍ သူ့ကို အကဲခတ်နေပြီးနောက် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးပုံကြီးပေါ်တွင် လှဲကာ ပြာမှောင်စပြုလာသော ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း လူ့ဘဝသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှ ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်၍

ထိုမျှ အသိရ ခက်ရလေသနည်းဟု စဉ်းစားနေသည်။

ဂျမီလာမှာ ပြန်မရောက်လာသေး။ လမ်းတွင် တစုံတခုများ ဖြစ်နေသလော။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေသည့်တိုင် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်။ တောင်ရိုးတွေအထက် တိမ်ကမ်းပါးတွေကြားထဲတွင် လျှပ်ရောင်တို့က ဝိုးဝိုးဝင်းဝင်း။

မြစ်ဆိပ်မှ ဓနိယ ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်သေး။ ဓနိယသည် တလင်းနားတွင် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်ရင်း လှည်းလမ်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အနီးရှိ ကောက်ရိုးပုံကြီးပေါ် တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အဝေးသို့ လွင့်တော့မည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်ကိုသွားမည်နည်း။ သူက တယောက်တည်းသမား။ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့။ သူ့ကို စောင့်ကြိုမည့်သူဆို၍ တယောက်မျှ မရှိ။ အိပ်ပျော်လုပျော်ခင်တွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာသော လှည်းသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်၏။ ဂျမီလာ၏လှည်းပင် ဖြစ်ရမည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် ကောက်ရိုးသံ ကို ကြားသဖြင့် ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဂျမီလာ။ အဝတ်အစားက စိုစွတ်လျက်။ မြစ်ဆိပ်မှ ပြန်လာဟန်တူသည့် ဂျမီလာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဓနိယအနီးတွင် ထိုင်သည်။

“ဓနိယ၊ ကျွန်မ ပြန်လာပြီလေ၊ ကျွန်မသဘောနဲ့ ကျွန်မ ပြန်လာတာပါ”

ဂျမီလာ၏အသံက တိုးတိုးညင်းညင်း။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်။ မြေကြီးဆီသို့ လျှပ်တချက် ပြက်၍ ဆင်းလာသည်။ အသံဗလံ မကြားရ။

“စိတ်ဆိုးနေသလားဟင်”

တိတ်ဆိတ်မြဲ။ ကမ်းပါးမှ မြေပြိုကျသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

“ကျွန်မရော အပြစ်မရှိဘူး။ ရှင်လည်း အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

တောင်ရိုးပေါ်မှ မိုးချုန်းသံ ပေါ်လာသည်။ ဝင်းခနဲလက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်တွင် ဂျမီလာ၏ ဘေးတိုက်ပုံသဏ္ဌာန်ကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရ၏။ ဂျမီလာသည် ဓနိယကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ဂျမီလာ၏တကိုယ်လုံးသည် သိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။ ဂျမီလာသည် သူ့ဘေး ကောက်ရိုးပုံပေါ်တွင်။ လွင်တောဆီမှ လေပူကြီးတချက် တိုက်လာသည်။ ကောက်ရိုးစများသည် လေဝှေ့ရာသို့ ပါသွားကြ၏။ လေပွေသည် တလင်းအစပ်ရှိ တဲအိုတလုံးဆီသို့ တိုက်သွားကာ ထိုမှ ပေတရာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

မိုးထစ်ချုန်းသံ ပေါ်လာပြန်ကာ လျှပ်ပန်းတို့သည် တိမ်တိုက်ထဲမှ ဖူးပွင့်လာကြ၏။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာလည်း ကောင်းသည်။ မုန်တိုင်းလာတော့မည်။ လွင်တောပေါ်က နွေရာသီ၏နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့် မုန်တိုင်း။ ဂျမီလာက ထက်သန်စွာဖြင့်-

“သူ့ကို ချစ်တယ်လို့များ ထင်သလားဟင်။ မချစ်ဘူး အစ်ကို။ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး။ သူကလည်း ဂျမီလာကို ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး။ စာရေးတာတောင်မှ မတတ်သာလို့ ရေးတာ။ သူက ခုချစ်လာပြီလို့ပဲ ထားလိုက်ပါလေ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ အစ်ကို။ ဂျမီလာအဖို့ သူမလိုတော့ဘူး။ သူ့အချစ်လည်း မလိုတော့ဘူး။ လူတွေကတော့ ဂျမီလာကို ပြောကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောကြပါစေ။ ဂျမီလာ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အစ်ကို့ကို ဂျမီလာ ချစ်တယ်။ အစ်ကို ဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူးနော်။ အစ်ကို့ကို ဂျမီလာ ချစ်တယ်။ စောင့်ခဲ့တယ်။ အစ်ကို့ကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခင် ကတည်းက ဂျမီလာ ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတုန်းမှာ အစ်ကိုကလည်း ဂျမီလာ စောင့်မျှော်နေတာကို သိသလို ဒီကို ရောက်လာခဲ့တယ်”

ကောက်ကွေ့သော လျှပ်နွယ်တို့သည် မြစ်ကမ်းပါးစောက်အနီး မြစ်ထဲသို့ ထိုဆင်းသွားကြ၏။ အေးစက်စက် စွေစောင်းစောင်း မိုးစက်များသည် ကောက်ရိုးများပေါ်တွင် တဖြောက်ဖြောက် ကျလာ သည်။

“ဂျမီလာရယ်၊ ဂျမီလာကို အစ်ကို ချစ်ခဲ့တာလည်းကြာပါပြီ။ စစ်မြေပြင် ကတုတ်ကျင်းထဲမှာ ကတည်းက ဂျမီလာကို အစ်ကို အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ကိုယ့်ဇာတိ၊ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေ မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကိုယ့်အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူဟာ ဂျမီလာ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဘက်ကို လှည့်စမ်း ဂျမီလား ဂျမီလာရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပါရစေဦး။

မုန်တိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

ရွက်ဖျင်တဲမှ အပိတ်သည် ငှက်ကြီးတကောင် တောင်ပံခတ်သလို တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။ လေပြင်း တိုက်သဖြင့် မိုးရေစက်တို့သည် ဒလဟော သွန်ကျလာတာ မြေကြီးကို နမ်းရှုံ့နေသည့်နှယ်။ တောင်ကြီးတွေ ပြိုကျလာသကဲ့သို့ ကောင်းကင်တခွင်လုံးတွင် မိုးချုန်းသံတွေ ဂျုန်းဂျုန်းဂျိမ့်ဂျိမ့်။ လျှပ်စီးတွေ လက်သဖြင့် တောင်တန်းကြီးများသည် လျှပ်ရောင်ထဲတွင် ရေးရေးရိပ်ရိပ်။ လေသည် လျှိုကြားထဲတွင် တဝီဝီမြည်လျက်။

မိုးက သည်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ကျွန်တော်သည် ကောက်ရိုးပုံကြီးထဲတွင် ကုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့် နှလုံးသည် ပြင်းစွာခုန်လျက်။ ကျွန်တော် ပျော်သည်။ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် နေရောင်ထဲသို့ ထွက်လာရသည့်နှယ်။ ကောက်ရိုးတွေထဲတွင် ရောက်နေသည့် ကျွန်တော့်ဆီသို့

မိုးစက်ရော လျှပ်ရောင်ပါ ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အပြုံးရစ်ဝဲလျက် အိပ်ပျော်သွား၏။ ကျွန်တော်ကြားနေရသော အသံများသည် မိုးစက်တို့၏အသံ လော။ ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏ တီးတိုးသံလော ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မဝေခွဲနိုင်။

မိုးကုန်တော့မည်။ မကြာခင် မိုးနှောင်းသို့ ရောက်တော့မည်။ လေထဲတွင် မိုးနှောင်း၏ အနံ့သည် မွှေးနေ၏။

ထိုနှစ်မိုးနှောင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းနှစ်နှစ် ပျက်ခဲ့ရာမှ ကျောင်းသို့ပြန်လာခဲ့၏။ ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် မြစ်ကမ်းနားသို့ ထွက်လာကာ ပြိုကျနေသည့် တလင်းအို အနီးတွင် ထိုင်သည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်၏ပထမဆုံးသော ပန်းချီကားများကို ဆွဲ၏။ ထိုပန်းချီကားများသည် အကောင်းကြီး မဟုတ်သည်ကို ထိုစဉ်ကတည်းက ကျွန်တော် သိပြီးသား။

“ဆေးတွေက မကောင်းဘူး။ ခုနေ ဆေးဘူးကောင်းကောင်းကလေးတွေများ ရလိုက်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ” ဟု ကျွန်တော် တောင့်တမိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်အထိ ဆီဆေးဘူး များကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေး။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှသာ ညှစ်ဘူးကလေးတွေဖြင့် ထည့်ထားသော ဆီဆေးများကို မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကောင်းနှင့် တွေ့လျှင် ကျွန်တော်သည် ပန်းချီဆရာကောင်း တယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော့်ဆရာများက ပြောကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ပန်းချီဆရာဖြစ်ဖို့ လမ်းစ မမြင်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုများထံမှလည်း စာတစောင်မျှ မလာ။ တဦးတည်းသောသားဖြစ်၍ အိမ်ထောင်နှစ်ခုစလုံးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသည့် ကျွန်တော့်အား အမေကလည်း ပန်းချီပညာသင်ဖို့ ခွင့်မပြု။ ပန်းချီကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စကို စကားပင် မဟရဲ။

ကျွန်တော်တို့ရွာဘေးက ကုက္ကရူမြစ်တွင် ရေနည်းစပြုပြီး မြက်ရိတ်ပြီးစ လွင်တောကြီးထဲတွင် ရိုးပြတ်တို့ ဝါဝင်းလျက်။ ချောက်ကမ်းပါးများမှ ကျောက်တုံးများတွင် စိမ်းစိမ်းဝါဝါ ရေညှိတွေကို မြင်ရစပြုပြီး ရိုးတံကျဲကျဲ မိုးမခပင်များတွင် နီပြေပြေ ပုရစ်ဖူးကလေးတွေ ထွက်စပြုပြီ။ ပေါ်ပလာပင်များကမူ မကြွေကျသေး။ ရွက်ဝါတို့ကို ဆင်မြန်းထားကြဆဲ။

မြက်ရိတ်ပြီးစ လွင်တောကြီးအထဲတွင် နွားကျောင်း၊ မြင်းကျောင်းတို့၏ တဲကလေးများကို ဟိုတစု၊ သည်တစု မြင်ရ၏။ မီးခိုးတန်းကလေးများသည် ဖဲပြားစကလေးများလို လွင့်နေကြသည်။ ပိန်ချုံးနေသည့်မြင်းထီးများက ဟီလျက်၊ မြင်းမများက ဟိုတကွဲ သည်တကွဲ။ နွေဦးပေါက်သည်အထိ သည်မြင်းများကို စု၍ ရမည် မဟုတ်တော့။

မကြာမီ လွင်တောလေကြီး တိုက်လာကာ ညိုမှောင်စပြုလာ၏။

နှင်း၏ရှေ့တော်ပြေး မိုးအေးကြီး ရွာချလိုက်သည်။ ရာသီဥတု သာယာသည့်တနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ စည်းတိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မိုးမခပင်ရိပ်တခုအောက်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်သည်။ လူနှစ်ဦးကို ကျွန်တော် ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ စည်းတိမ်ကလေးကို ဖြတ်၍ ကူးနေခြင်း ပုံရသည်။ အခြားသူ မဟုတ်၊ ခနိယနှင့် ဂျမီလာ။ တင်းမာ၍ ပိုင်းဖြတ်ချက် ချထားဟန်ရှိသော သူတို့မျက်နှာများကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်မိသည်။ ခနိယက ကျောပိုးအိတ်တလုံးကို လွယ်လျက်၊ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသဖြင့် သူ့စစ်အင်္ကျီကြီးသည် ရွက်ဖျင်ဖိနပ်ပေါ်သို့ တဖျပ်ဖျပ် လာရိုက်နေသည်။ ဂျမီလာက ခေါင်းကိုသိမ်း၍ ပဝါဖြူ စည်းထားသည်။ ပဝါဖြူသည် နောက်သို့လန်နေ၏။ ပွဲတော်များတွင် သူဝတ်နေကျ သူ့အကြိုက်ဆုံး ပန်းပြောက်အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်လျက်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြက်ရှည်တောကိုဖြတ်ကာ လျှိုထဲသို့ဆင်းသည်။ လူသွားလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်သွားနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာလုပ်ရမည် မသိဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရမည်လောဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် အသံထွက်မလာ။ မကြာခင် မှောင်ရီပျိုးတော့မည်။ သံလမ်းဆီသို့ လျှောက်သွားနေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်သို့ပြန်မကြည့်။ ချုံကြားမှ သူတို့ခေါင်းများ တခါ၊ နှစ်ခါ ပေါ်လာပြီး နောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ဂျမီလာ၊ အစ်မရေ အစ်မ” ဟု ကျွန်တော် လှမ်းအော်သည်။

ပဲ့တင်သံသာလျှင် ပြန်လာ၏။ ကျွန်တော်သည် စည်းတိမ်ကို ဖြတ်ကာ သူတို့နောက်သို့ လိုက်ရင်း တကြော်ကြော် ခေါ်သည်။

မိုးမှုန်ကလေးများသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လာ၍ပက်ကြ၏။ ကျွန်တော်အဝတ်အစား များမှာ စိုနေလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အောက် မြေကြီးကို မမြင်။ သူတို့နောက်သို့သာ ပြေးလိုက်နေသည်။ တစုံတခုနှင့် တိုက်မိပြီး ကျွန်တော် လဲကျသွား၏။ လဲရာမှ မထမိ။ မျက်နှာကိုပင် မော့မကြည့်။ ပူနွေးသောမျက်ရည်များသည် ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာကြ၏။ အမှောင်ထုသည် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ ပိကျလာသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်သည်။ မြက်ရှည်တောမှ မြက်ပင်များ၏ သနားစဖွယ် ငိုညည်းသံကို ကြားရ၏။

“အစ်မရေ ဂျမီလာရေ” ဟု အော်ကာ ကျွန်တော် ငိုရှိုက်မိသည်။

ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး၊ ကျွန်တော်နှင့် အရင်းနှီးဆုံး လူနှစ်ဦးကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးလဲနေရင်းက

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လာသည်။ ဟုတ်သည်။ ဂျမီလာသည် ကျွန်တော့်အချစ်ဦး။ ကလေးဘဝ က ကျွန်တော့်အချစ်ဦး၊

ကျွန်တော်သည် မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်လျက်ရှိသော လက်မောင်းပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်ထားရင်းက အတန်ကြာ လှဲနေသည်။ ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဓနိယနှင့် ဂျမီလာတို့ကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးကိုသာ မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ကလေးဘဝကိုလည်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးကြီးစုံးစုံးချုပ်၍ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ပြန်လာသည့်အခါတွင် တလင်းထဲ၌ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ခြေနင်းကွင်းသံတို့ တချွင်ချွင်အချို့က မြင်းများကို ကုန်းနှီးတင်နေကြသည်။ အော်စမန်က သူ့မြင်းကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အရက်မူးသံဖြင့် အော်ဟစ် လျက်။

“အစကတည်းက ဒီကလေကချေကောင်ကို ရွာက မောင်းထုတ်လိုက်ရင် အကောင်းသား၊ ခုတော့ တရွာလုံး အရှက်ကွဲရတော့တာပေါ့ဗျ။ ဒီကောင်ကို တွေ့ရင်တော့ ပွဲချင်းပြီး သတ်ပြီးမှ စက်တိုင် တက်မယ်။ ကြည့်ပါဦးဗျား ကလေကချေကောင်က ကျွန်တော်တို့ရွာက မိန်းကလေးကို ခိုးပြေးတယ် ဆိုတော့ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဟော့ကောင်တွေ လာကြဟော့။ ဒီလောက်ဆို သူတို့ ဝေးဝေး ပြေးနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဘူတာက စောင့်ဖမ်းရင် မိမှာ"

ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးရှိ သွေးများသည် ခဲသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ သူတို့ ဘယ်လမ်းက လိုက်ကြမည် နည်း။ ပေတရာကြီးအတိုင်း လိုက်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ဂျမီလာတို့သွားသည့် မီးရထားလမ်းဘေးက လမ်းမြောင်ကလေးအတိုင်းတော့ ဟုတ်မည်မထင်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ ကျွန်တော့်မျက်ရည်များကိုမမြင်အောင် အဖေဝတ်သည့်သိုးရေအင်္ကျီကို ခေါင်းပါ ခြုံထားလိုက်သည်။

ရွာထဲတွင်မူ ထိုအကြောင်းကို ပြော၍ မဆုံး။ မိန်းမများကမူ ဂျမီလာအကြောင်းကို အပြိုင်အဆိုင် အမနာပ ပြောကြသည်။

“အံ့ပါတော်။ ဒီလောက် နန့်ရသတဲ့လား။ အေးအေးဆေးဆေး နေပါတော့လား။ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသလဲ။ ဒီလောက်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်စုကိုများ ပစ်ပြီး ထွက်သွားရသေးတယ်”

“ဒီသူတောင်းစားမှာ ဘာများ စွဲစရာရှိလို့လဲ မသိဘူး’

“ကောင်မနှယ် ရုပ်ကလေး ချောသလောက်။ တနေ့ကျရင် ဒီကောင်မ နောင်တရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတော့မှ နောင်တရလို့တော့ အလကားပဲ”

“ငါလည်း အဲဒါ ပြောနေတာပေါ့အေ့။ ဆာဒစ်ဆိုရင်လည်း လင်ကောင်းသားကောင်းပါအေ။ ဒီလိုလူ ကို ပစ်ပြီး ပြေးတာ အံ့ပါရဲ့"

“ယောက္ခမကြီးလည်း ကောင်းရှာပါတယ်အေ။ ဒီလိုယောက္ခမမျိုး အရှားသားကလား။ ထမင်းထုပ် ရွက်ရှာတောင် တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတောင်းစား ဖျက်တော့ ကောင်မ ဘဝပျက်တာပေါ့အေ"

ဂျမီလာကို အပြစ်မတင်သူဟူ၍ ကျွန်တော်တယောက်တည်းသာ ရှိလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အထင်တွင် မူ ဂျမီလာသည် ကျွန်တော်တို့အားလုံးထက် ချမ်းသာသူ ဖြစ်၏။ မဖြစ်နိုင်။ ဂျမီလာသည် ဓနိယ၏ လက်ထဲတွင် သောကဆင်းရဲ တွေ့လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်။ သို့ရာတွင် အမေ့ကိုမူ ကျွန်တော် သနားသည်။ ဂျမီလာ မရှိတော့သည့်အခါ၌ အမေ့တွင် ရှိသမျှ အားခွန်တို့သည် ကုန်ခန်းသွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ အမေသည် ပိန်ချုံးကျသွားကာ မျက်ကွင်းတို့ ဟောက်ပက်လျက်။ ကံကြမ္မာသည် သူတို့အသိုက်အဝန်းကလေးကို ထိုမျှ ရက်စက်စွာ ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီဆိုသည်ကို အမေ မယုံကြည်နိုင်သေး။ မုန်တိုင်းကြောင့် အမြစ်မှကျွတ်ထွက်သွားသော သစ်ပင်ကြီးတပင်သည် ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါက်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ အရင်တုန်းကမူ အမေသည် မာနကြီး၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုး၏။ သူ့ကို အပ်နဖားထဲတွင် အပ်ချည်တပ်ပေးလျှင်ပင် သူမကြိုက်။ သူလက်မခံ။ သို့ရာတွင် တနေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းကပြန်အလာတွင်မူ အမေသည် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် အပ်ချည်ထိုးနေသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် အပ်နဖားပေါက်ကို သူ မမြင်တော့။ အမေသည် ငိုနေရင်းက-

“ရှော့ပါဟယ်။ ငါ့ကို အပ်ပေါက်သွင်းပေးစမ်းပါ။ ဂျမီလာဆိုတဲ့ကောင်မလည်း ဇာတ်သိမ်းကောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးက အိမ်ထောင် အထိန်းအသိမ်း သိပ်တော်တာ။ ခုတော့ မယ်မင်းကြီးမ မရှိတော့ဘူး။ တို့ကို စွန့်သွားပြီပေါ့။ ခုနေ ဘယ်ဆီများ ရောက်နေပါလိမ့်။ တို့ဆီမှာ နေရတာ ဘာများ သဘောမတွေ့လည်း မပြောတတ်ဘူး”

ကျွန်တော်သည် အမေ့ကို ပွေ့ဖက်ကာ ဓနိယသည် လူကောင်းတယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖျောင်းဖျ နှစ်သိမ့်ပြချင်၏။ သို့ရာတွင် အမေ့ကို စော်ကားသလိုဖြစ်နေမည် စိုးသည့်အတွက်ကျွန်တော်မပြောရဲ။

တနေ့တွင်မူ သူတို့ကိစ္စတွင် ကျွန်တော်မသိဘဲ ပါခဲ့သည့် အခန်းကဏ္ဍသည် ဘွားဘွားကြီး ပေါ်သွားသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်လည်း ပြန်ရောက်လာ၏။ အစ်ကိုသည် သောကရောက်သည့်တိုင် ကျိတ်မှိတ်ခံသည်။ အော်စမန်နှင့်အတူ အရက်မူးကြသည့်အခါတွင်မှ သူ့ရင်ထဲမှ ခံစားချက်သည်

အန်ထွက်လာသည်။

“မရှိလည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ဆန်ဆိုးစား ကံကုန်သွားပေါ့။ ကောင်မ မြောင်းထဲမှာ ခွေးသေသလို သေနေတယ်လို့ ဘယ်တော့ကြားရမလဲ မသိဘူး။ လောကကြီးမှာ မိန်းမတွေ ပြည့်လို့။ ချောပေ့ဆိုတဲ့ မိန်းမမြတ်တွေတောင်မှ တနေ့မှာ အညံ့ဆိုးယောကျ်ားရဲ့ ခြေဖဝါးအောက် ရောက်ရတာချည်းပါပဲ”

“ဒါပေါ့ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လွတ်သွားတာတော့ နာသဗျာ။ တွေ့များတွေ့လိုက်လို့ကတော့ နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးမှာ။ ခင်ဗျားကောင်မကလည်း ဒီလောက် နှမြောစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူ့ဆံပင်မွေးကို မြင်းမြီးမှာတောင် ချည်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။ သနတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ တောင်ပိုင်း ဝါခင်းတွေ ဆီကို ပြေးကြဟန်တူတယ်ဗျ။ ဒါမှမဟုတ် ကာဇတ်နယ်ထဲကိုများ ပြေးသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီကောင်ကလည်း ကလေကချေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်သွားကြတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူးဗျာ။ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘူး။ ကောင်မကလည်း မှင်သေလိုက်တာ။ ဘယ်သူမှ သင်္ကာမကင်း မဖြစ်လိုက်ဘူး။ တောက်”

“ခင်ဗျားကတော့ နာမှာပေါ့။ ခင်ဗျားသွားပြီး ရိသဲ့သဲ့လုပ်တာကို ဟိုက မခံတော့.. ဘယ်ကျေနိုင် ပါ့မလဲ။ တော်တော် ယုတ်မာတဲ့လူ” ဟု ကျွန်တော် ပါးစပ်ကပြောလိုက်ချင်သည်။

တနေ့တွင်မူ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းနံရံကပ် သတင်းစာအတွက် အိမ်တွင်ထိုင်ရင်း ပုံတပုံ ဆွဲနေ သည်။ အမေက မီးဖိုနားတွင် အလုပ်ရှုပ်လျက်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်အစ်ကို ဆာဒစ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ စာရွက်တရွက်ကို ကျွန်တော့်မျက်နှာနားသို့ ကပ်၍ ထောင်ပြလိုက်ရင်း-

“ဒီပုံကို မင်းဆွဲတာလား”

ကျွန်တော် ဘာမျှ မပြောနိုင်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံးဆွဲသည့်ပုံ။ ဓနိယနှင့် ဂျမီလာသည် ပုံထဲမှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြသည်။ “ဒီကောင်က ဘယ်ကကောင်လဲ” ဟု ဓနိယ၏ပုံကို ထောက်ပြရင်း မေးနေ၏။

“ဓနိယ”

“သစ္စာဖောက်”

ဆာဒစ်သည် ပုံကို ဆုတ်ဖြဲကာ ခြေဖြင့်နင်းပြီးနောက် တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ ပိတ်၍ ထွက်သွား၏။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် အမေက-

“သူတို့ကိစ္စကို လူလေး သိသလား”

“သိတယ် အမေ

အမေသည် မီးဖိုကို မှီ၍ ရပ်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေသည်။

“ဒီပုံကို ကျွန်တော် ပြန်ဆွဲမယ် အမေ” ဟု ပြောသည့်အခါတွင် အမေသည် ခေါင်းကို ယမ်းနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော စက္ကူစကလေးများကို ငေးကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် နာကျင်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ရင်ထဲတွင် ဆို့နစ်လျက်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သစ္စာဖောက်ဟု ထင်လျှင်ထင်ကြပါစေ။ ကျွန်တော် မည်သူ့ကို သစ္စာဖောက်သနည်း။ သို့ရာတွင် ဘဝ၏အမှန်တရားကို ကျွန်တော် သစ္စာမဖောက်။ သည်စကားကိုမူ ကျွန်တော် မပြောနိုင်။ ပြောလျှင် ကျွန်တော့်အမေကိုယ်တိုင်ကပင် နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင် မှုန်မှိုင်းရီဝေလျက်။ စက္ကူစကလေးများသည် အသက်ဝင်လာကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေကြသည့်နှယ်။ ခနိယနှင့် ဂျမီလာတို့သည် စက္ကူစုတ်ကလေး များပေါ်မှ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေကြသည့်ပမာ။ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ဩဂုတ်လ တညချမ်း တုန်းက ခနိယဆိုခဲ့သည့် တေးသံကို ကြားယောင်လာသည်။ သည်ရွာကလေးမှ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြသည်ကိုတွေးမိတိုင်း ကျွန်တော်လည်း သူတို့လို ထွက်သွားချင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် ရဲရင့်စွာ၊ ခိုင်မာစွာ လက်တွဲလျှောက်သွားကြသလို ကျွန်တော်လည်း သွားချင်သည်။ လမ်းသည် မည်မျှပင် ကြမ်းတမ်းပေစေ။ မည်မျှပင် မုန်တိုင်းထန်ပေ့စေ။ အဆုံးတွင် ပျော်ရွှင်မှုကို တွေ့ရမည် သာ။

“အမေ၊ ကျွန်တော် ပန်းချီကျောင်း တက်ချင်တယ်။ ပန်းချီဆရာ လုပ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် သွားပါရ စေ။ အဖေ့ကို ပြောပေးပါ”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

အမေသည် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်လိမ့်မည်။ စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားကြသော သားများအကြောင်း ကို ပြော၍ ငိုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် အမေသည် မငိုစိတ်မကောင်းသည့်ဟန် တိုးတိတ်စွာ ပြော၏။

“ဒါတော့ မင်းသဘောလေ။ မင်းတို့လည်း အတောင်စုံကြပြီပဲ။

အတောင်စုံတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ပျံကြမှာပေါ့။ ဘယ်လောက် မြင့်မြင့်ပျံနိုင်မလဲတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ မင်းစိတ်ကူးလည်း မှန်ချင်မှန်မှာပါ။ ဒီတော့ အမေ မတားလိုပါဘူး။ အဲ၊ ဟိုရောက်ရင်သာ အခြေအနေကို ကြည့်လုပ်ပေါ့။ ပန်းချီဆွဲရုံနဲ့တော့ ထမင်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ စာတို့ဘာတို့ သင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သင်ပေါ့။ အမေတို့ကိုတော့ မမေ့ပါနဲ့”

ထိုနေ့မှစ၍ အိမ်ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အိုးခွဲသွား၏။ ကျွန်တော်လည်း ပန်းချီသင်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းသည် သည်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ပန်းချီကျောင်းမှ ဆင်းပြီးသောအခါတွင် ပန်းချီကောလိပ်သို့ တက်ခွင့်ရသည်။ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရရန် တင်သွင်းသည့် ပန်းချီကားမှာ ကျွန်တော်ဆွဲချင်နေသည့် ပန်းချီကား။

အခြားမဟုတ်။ ခနိယနှင့် ဂျမီလာတို့နှစ်ယောက်၏ပုံ ဖြစ်သည်။ လွင်တောကြီးထဲက မိုးနှောင်းရာသီ လူသွားလမ်းကလေးပေါ်တွင် လက်တွဲလျှောက်လျက်။ သူတို့ရှေ့တွင်မူ ဝင်းပကြည်စင်နေသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကြီး။

ကျွန်တော့်ပန်းချီကားသည် အပြစ်အနာကင်းသည့် ပန်းချီကား မဟုတ်သည့်တိုင် (ကျွမ်းကျင်မှုကို ချက်ချင်းရသည် မဟုတ်ပါ) ထိုကားကို ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားသည်။ ထိုကားသည် ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသော ဖန်တီးမှု မဟုတ်လော။

ကျွန်တော့်လက်ရာများကို မကျေမနပ်ဖြစ်သည့်အခါများ ရှိတတ်၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်သည့်အခါများလည်း ရှိတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ဆွဲထား သည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ပုံကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှ ပြောမိသည်။

“အစ်မရေ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ခရီးကို လျှောက်လို့ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေကြပြီလဲ။ ကျွန်တော်တို့ လွင်တောထဲကလမ်းတွေဟာ အယ်လတိုင်း တောင်တန်းကြီးတွေက နေပြီး ဆိုက်ဘေးရီးယားအထိ သွားလို့ရပါတယ်။

သတ္တိကောင်းတဲ့လူတွေကတော့ အဲဒီလမ်းတွေကို လျှောက်ပြီး အဲဒီမှာ သွားအလုပ်လုပ်နေကြပြီ၊ အစ်မတို့ကော အဲဒီကိုများ ရောက်နေကြပြီလား။ အစ်မရေ၊ အစ်မဟာ ပြန်စောင်းကလေးတောင် ကြည့်ဖော်မရတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲခွာသွားပြီ နော်။ အစ်မမောနေပြီလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

မယုံမရဲဖြစ်နေပြီလား။ အဲဒီလို မောနေရင် သူ့ပခုံးပေါ် ကို ခေါင်းမှီပြီး အချစ်ကို သီဖွဲ့တဲ့သီချင်း၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကို သီဖွဲ့တဲ့သီချင်း၊ ဘဝကို သီဖွဲ့တဲ့ သီချင်းကို အဆိုခိုင်းလိုက်စမ်းပါဗျာ။ အသွေးစုံ အရောင်စုံ ပန်းပွင့်တွေ ဖူးပွင့်နေတဲ့ လွင်တောကြီးကို စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဘူတာက ပြန်လာတဲ့ ဩဂုတ်လ ညချမ်းပြာပြာကို သတိရလိုက်စမ်းပါ။ အစ်မရေ ဆက်သာလျှောက်။ မှားပြီကောရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရလေနဲ့။ အစ်မရှာခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

သူတို့နှစ်ဦး၏ပုံကိုကြည့်ရင်း ခနိယ၏တေးသံကို ကျွန်တော် ကြားယောင်သည်။ ခရီးထွက်ရန် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ခရီးကို ကျွန်တော်လျှောက်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့မည်။ လွင်တောကြီးကိုဖြတ်၍ ကျွန်တော့်မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်မည်။ အသွေးသစ်၊ အရောင်သစ်တို့ကို ရှာမည်။

ကျွန်တော့်စုတ်ချက်များသည် ခနိယ၏တေးသံကို ပဲ့တင်ထပ်စေသတည်း။ ကျွန်တော့်စုတ်ချက်တိုင်း သည် ဂျမီလာ၏ ရင်ခုန်သံကို ပဲ့တင်ထပ်စေသတည်း။

မြသန်းတင့်

WHISPER of WORDS
Subscribe Telegram Channel
https://t.me/TheBookR